

STRATEGI FÖR PALESTINAS BEFRIELSE PFLP

FÖRLAGET FÖR LITTERATUR PÅ FRÄMMANDE SPRÅK

FÖRLAGET FÖR LITTERATUR PÅ FRÄMMANDE SPRÅK

38 rue Dunois, 75013 Paris, Frankrike

flpress@protonmail.com

Paris, 2022

ISBN: 978-2-493844-16-3

*Strategin för Palestinas befrielse gavs ursprungligen ut
1969 av Folkfronten för Palestinas befrielse.*

Denna bok har givits ut i totalt 2,250 exemplar:

- Engelska: 1,750 (12 upplagor)
- Franska: 200 (1 upplaga)
- Spanska: 200 (1 upplaga)
- **Svenska: 100 (1 upplaga)**

Denna bok är licensierad under CC BY-NC-SA 4.0, vilket ger tillstånd att kopiera och sprida på icke-kommersiell grund under förutsättning att författare och förlag citeras.

Innehållsförteckning

Inledning till engelska upplagan (2017)	6
Grundande dokument för Folkfronten för Palestinas befrielse	14
Strategi för Palestinas befrielse (1969)	24
Inledning	25
Vikten av politiskt tänkande	27
Vilka är våra fiender?	33
Vilka är våra fiender? (del II)	39
Revolutionens krafter	49
Den palestinska småbourgeoisien	59
Den palestinska bourgeoisien	69
Organisering och mobilisering av de palestinska krafterna	75
Revolutionens krafter i arabvärlden	83
Revolutionens krafter i världsmåttstock	103

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?	115
Det palestinska befrielsekrigets mål och innebörd	123
Allmänna kommentarer	129
Organisatorisk strategi	135
Inget revolutionärt parti utan en revolutionär teori	137
Det revolutionära partiets klasstruktur	147
Partiet och massorna	153
Skapandet av det kämpande partiet	163
Demokratisk centralism – grundvalen för relationerna inom det revolutionära partiet	169
Kritik och självkritik	179
ANM och PFLP	187

**INLEDNING TILL
ENGELSKA UPPLAGAN**

2017

Strategi för Palestinas befrielse är både ett historiskt dokument och ett levande politiskt program för Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP). Detta dokument, utgivet 1969 i samband med Frontens andra kongress, presenterar PFLPs grundläggande uppfattning och analys med avseende på koloniseringen av Palestina, revolutionens styrkor och krafterna som är uppradade mot Palestinas folk.

Utöver det presenterar ”Strategins” andra del Frontens organisatoriska vision och program. Faktum är att på arabiska så är detta dokument känt som Frontens ”Politiska och organisatoriska strategi”; dess engelska titel, å sin sida, klargör vad detta dokument utgör – en vision, analys och förståelse för att vägleda den palestinska nationella befrielseströrelsens uppgifter i dess strävan efter frihet, återvändo och befrielse.

Sedan dokumentets ursprungliga utgivning har nästan femtio år gått. Under tiden sedan dess utgivning har en hel del historiska utvecklingar och förändringar ägt rum. Dokumentet innehåller hänvisningar till ett globalt socialistiskt läger och till Sovjetunionen, vilket inte längre återspeglar vår rådande verklighet.

Många andra förändringar har ägt rum, inklusive några som bestämt styrker analysen som presenteras i denna skrift. Processen av förhandlingar och politiska överenskommelser som började med

Madrid och Oslo och ledde till grundandet av Palestinska myndigheten representerar särskilda sektorer av den palestinska kapitalistklassen och underminerar samtidigt den palestinska befrielseströrelsen – bland annat genom säkerhetssamordning med den israeliska ockupationen mot det palestinska motståndet, som en kniv i ryggen på den palestinska revolutionen. Palestinska myndighetens utveckling och roll återspeglar tydligt analysen som ursprungligen framställdes här i kapitlet ”Den palestinska bourgeoisie”.

Oslovägen i sin helhet och Palestinska myndighetens roll har tjänat till att upprätta ett institutionellt ramverk för det palestinska kapitalet som underleverantör åt den israeliska ockupationen samtidigt som den palestinska frågan leds ifrån en väg av motstånd och revolution till en fruktlös väg av förhandlingar. Idag fortsätter Folkfronten för Palestinas befrielse att upprätthålla ställningen som återges i detta dokument och av ledare som Abu Ali Mustafa, mördad 2001 i ett israeliskt angrepp med USA-tillverkade missiler avfytrade in i hans kontorsfönster i Ramallah: ”Befrielse, inte förhandlingar!”

Detta dokument speglar också Frontens nära förhållande till antikoloniala och revolutionära rörelser världen över, som partiet haft sedan sitt grundande. Dokumentet hämtar inspiration från Mao Zedongs texter, den kinesiska revolutionens

erfarenheter och det vietnamesiska folkets samtida kamp för befrielse, enhet och socialism. Det nära förhållande som återspeglas här med andra rörelser för revolution och nationell befrielse har fortsatt vara en påtaglig verklighet i tanke och handling under PFLPs historia – från perioden under 1970- och 1980-talet, när kämpar i afrikanska, asiatiska, arabiska och latinamerikanska befrielseörelser både anslöt sig till Fronten men även tränade för sina egna kamper i de palestinska lägren i Libanon – till dagens pågående gemensamma kamper mot våra gemensamma fiender, i konfrontation med imperialism, sionism och kapitalism.

Utöver det har analysen om arabiska reaktionära regimer förblivit utomordentligt aktuell till våra dagar. Medan de specifika regimernas roller har förändrats – lägg till exempel märke till Camp David-avtalens roll i att vrida Egypten mot normalisering och reaktion – fortsätter analysen som presenteras i detta dokument att vägleda Frontens förhållningssätt till makter som Saudiarabien som är djupt invecklad i USA-imperialismen och spelar en destruktiv roll i Palestina och i hela regionen.

2017 är ett särskilt betydelsefullt år för detta dokumentets återutgivning då det markerar en rad årsdagar som bara upppepar vikten av analysen som presenteras däri. Det markerar 100 år efter

Balfourdeklarationen och den brittiska koloniseringen av Palestina, vilket belyser den centrala roll imperialistmakter har spelat i koloniseringen av Palestina enda fram till idag, då globala imperialistmakter, i synnerhet USA, är den sionistiska regimen viktigaste strategiska allierade. Detta år markerar även 70 år av al Nakba, den katastrof då över 700 000 palestinier fördrevs från sina hem och sitt land av framryckande sionistiska miliser som skulle utropa den rasistiska, koloniala bosättarstaten Israel på Palestinas land. Dessa miliser, finansierade och stöttade av den sionistiska världsrörelsen, återspeglar en roll som den internationella sionistiska rörelsen inte slutade spela 1948 eller 1969, vid denna boks ursprungliga utgivning, utan fortsätter att spela genom att vara en nyckel i upprätthållandet av allianser med imperialistiska och koloniala makter och i förföljelsen av internationell och palestinsk organisering för rättvisa och befrielse.

2017 markerar även 50 år sedan ockupationen av Västbanken, Gazaremsan och hela Jerusalem, såväl som syriska Golanhöjdernas arabiska land (som har förblivit ockuperade ända fram till idag) och egyptiska Sinaihalvön, 1967. Det markerar även 50 år sedan grundandet av Folkfronten för Palestinas befrielse i perioden som följde direkt på kriget 1967 som ett revolutionärt svar på bakslag och nederlag. Denna politiska tidskontext är påta-

glig genom hela dokumentet; det är ett angeläget svar på en avgörande utveckling för de palestinska och arabiska folken.

Återutgivningen av detta dokument på engelska idag gör det tydligt att trots alla betydelsefulla händelser som följde dess utgivning, inklusive ”Svarta september” och den jordanska regimens angrepp som fördrev den palestinska revolutionen från Jordanien, libanesiska inbördeskriget och den sionistiska invasionen och ockupationen av Libanon som drev bort den palestinska revolutionens centrum från flyktinglägren i Libanon, till intifadorna och ödeläggelsen efter Oslo, så förblir den grundläggande analysen som framförs här det vägledande politiska ramverket för ett revolutionärt vänsterperspektiv på Palestinas befrielse – ett perspektiv som vi ser som fundamentalt nödvändigt för att uppnå seger och befrielse i Palestina. Sedan Strategins utgivning har Frontens position ytterligare utvecklats och detaljerats som svar på historiens rörelse och den föränderliga palestinska, arabiska och internationella situationen. Frontens kongresser och konferenser har givit upphov till dokument som framhäver Frontens position, både som en politisk organisation och som en aktiv revolutionär rörelse djupt engagerad i palestinsk motståndskamp inuti ockuperade Palestina, i flyktinglägren i arabvärlden och överallt i världen där palestinier och deras kamrater kämpar för rätt-

visa och befrielse. En av Frontens viktigaste kampanjer har varit israeliska fångelser, där tusentals kamrater har utvecklat en revolutionär skola av motstånd och ståndaktighet i konfrontation med tortyr och förhör, en trend som idag representeras av Ahmad Sa'adat, PFLPs fängslade generalsekreterare, och hundratals fängslade kamrater som hålls tillsammans med honom och med andra palestinska revolutionärer bakom ockupantens fångelsegaller. Ghassan Kanafani, en av Frontens grundare och ledare, tongivande för dess politiska vision, en revolutionär strateg och en kreativ tänkare, konstnär och skribent, deltog i detta dokumentets skapande sida vid sida med sina kamrater i Frontens ledarskap. För sin roll i motståndets kultur och utövande mördades han – tillsammans med sin systerdotter Lamis – av en bilbomb från Mossad 1972.

Hans ord från den tiden förblir hur som helst precis lika tilltalande idag, och den engelska återutgivningen av detta dokument ger återigen anledning att minnas deras korrekta och angelägna budskap: ”Den palestinska saken är inte bara palestiniers sak utan varje revolutionärs sak, var den än en är, som de exploaterade och förtryckta massornas sak i vår era.”

FOLKFRONTEN FÖR PALESTINAS BEFRIELSE
MAJ 2017

**GRUNDANDE DOKUMENT
FÖR FOLKFRONTEN FÖR
PALESTINAS BEFRIELSE**

11 december 1967

Den arabiska nationens folk ...

Palestinas folk ...

För femtio år sedan stod vårt folks massor inför en strid ström av sionistiska och koloniala angrepp på denna nations folk och på vår rätt till frihet och liv. Femtio år senare fortsätter sionismens och imperialismens globala styrkor att samordna komplotter, angrepp och krig i syfte att befästa idén av en entitet – staten Israel. Varje dag i denna historiska era kämpar folkets massor mot alla dessa planer. Under alla år i det palestinska folkets existens har vi sett en fortsättning av denna kamp genom resningar och uppror, som under senare tid utkristalliserat sig i kommandoarbete som utövas på marken av folkets förtrupper med en fullständig vägran att underkasta sig, ge upp och kompromissa, och andra seriösa former och metoder för politisk handling. Denna framåtrörelse har också återspeglats i hängivenheten hos det palestinska folkets massor till att ta initiativ till att staka ut vägen till fullständig mänsklig frigörelse, vilket på samma gång är hela de arabiska massornas uppgift.

Vårt kämpande folk ...

De arabiska arméernas militära nederlag blev början på en ny handlingsfas i vilken de revolutionära massorna tvingades inta sina ansvarsfulla ledarskapsroller i konfrontationen med imperialismens och sionismens styrkor och vapen, vilket

historien har visat är det mest effektiva vapnet för att krossa alla former av koloniala aggressioner och för att ge de folkliga massorna företräde i att formulera framtiden enligt sin vilja och sina intressen. Det enda vapen som kvarstår för massorna för att återupprätta historien och dess framåtskridande och för att verkligen besegra fienden och potentiella fiender i det långa loppet, är att konfrontera sionistiskt våld och reaktion med revolutionärt våld. Det finns inga andra alternativ till hands för den arabiska nationens massor – de står inför en vildsint fiende som önskar sig deras villkorlösa underkastelse. De arabiska massornas förhoppningar och förväntningar har nått en kvalitativt ny nivå sedan innan femte juni; de är medvetna om situationens karaktär och de objektiva förhållandena har mognat till den grad att det är möjligt för oss att höja den folkliga väpnade kampens paroll och att omsätta den i handling till seger genom en lång och utdragen strid, en seger som måste uppnås genom massornas vilja och strävanden.

Hela vårt palestinska folks massor lever i dag sedan katastrofen 1948 på ett fullständigt ockuperat Palestinskt territorium, i konfrontation ansikte mot ansikte med en rovlysten fiende, och vi måste nu anta denna utmaning till slutet eller så måste vi acceptera och underkasta oss fiendens ambitioner och vårt folks dagliga förnedring och våra livs

utarmade. De gångna tjugo årens fördrivning och utspridning har skapar förutsättningarna under vilka vi måste konfrontera de sionistiska inkräktarna; vårt folks och vår saks och varje människas öde i Palestina vilar nu på vår palestinska övertygelse att bekämpa inkräktarna för att bevara vår värdighet, vårt land och våra rättigheter.

Det palestinska folket fördrivna till flyktens och isoleringens läger ...

Vår brinnande jords bönder ...

Åh arma, ståndaktiga i våra städer och byar, i misärens läger ...

Genom er tapperhet och ert motstånd i konfrontationen med fienden står en paroll högst och upprepas dagligen – endast väpnat motstånd, och det finns inget liv för oss på vårt ockuperade land förutom ett liv av folklig väpnad kamp för att tjäna våra mål och den dagliga striden. Det väpnade motståndet är den enda effektiva metoden som måste användas av de folkliga massorna för att ta itu med den sionistiska fienden och alla dess intressen och dess närvaro, och massorna är auktoriteten, vägledaren och motståndets ledarskap som kommer uppnå seger i slutändan. Det är nödvändigt att rekrytera de folkliga massorna och mobilisera dem som aktiva deltagare och ledare, något som bara kan åstadkommas genom en systematisk organisering som adresserar massornas styrkors väpnade kamp, vilket skapar en

förhöjd medvetenhet om kampens fulla dimensioner och stadier, och genom kontinuerlig rekrytering av styrkor till den väpnade organisationen, vilket bygger det revolutionära ledarskapet i syfte att klara av att utöva motstånd och fortsätta trots alla svårigheter och hinder. För att därför förena de palestinska massornas styrkor och krafter i det ockuperade landet, har vi hållit ett fulltaligt möte mellan följande palestinska organisationer: Återvändandets hjältar, Palestinska befrielsefrontförbanden (Martyren Abdul Latif Shrours organisation, Martyren Qassams organisation, Martyren Abdul-Qader Al-Husseinis organisation), Nationella fronten för Palestinas befrielse (Vedergällningens ungdomsorganisation), och många fler palestinska grupper i hemlandet. Dessa organisationer har kommit överens sinsemellan om att enas under Folkfronten för Palestinas befrielses banér, vilket innebär en avgörande enhet mellan dessa styrkor, efter insikt om att karaktären och dimensionerna hos kampen och de fiendliga styrkorna kräver att vi sammanfogar alla ansträngningar och revolutionära led inför vår långa och bittra strid mot våra fiender.

Folkfronten för Palestinas befrielse, grundad och styrd av en kärngrupp av revolutionärer, är samtidigt öppen för alla krafter och palestinska grupper för att mötas i en bred nationell revolutionär front för att uppnå inrättandet av nationell

enighet mellan alla fraktioner som ägnar sig åt väpnad kamp. Enhet mellan alla frihetskämpar är ett av vårt folks verkliga krav, eftersom kampen är lång och grym och splittring inte får tillåtas i den nationella rörelsens led, och därför är Folkfronten fullständigt hängiven åt detta krav, eftersom det har uppkommit på denna grund. I dag marscherar våra massor genom den väpnade kampens portar och vi tror på massornas ledarskap i den väpnade kampen, vi bär som banér att det är den enda garanten för denna kamps ständaktighet och dess eskalering till den palestinska revolutionens nivå, med alla dess dimensioner och allt dess innehåll.

Vårt kämpande folk ...

Det enda språk fienden förstår är det revolutionära våldets språk. Den väpnade kampen är den huvudsakliga linjen i vår utdragna konflikt som vi för mot ockupation och mot ansatser att röja hela vår kamp ur vägen genom försök till bosättningar, vilka har tagit fart igen i vissa delar av det arabiska hemlandet och inför en fullkomligt oacceptabel ockupation av särskilda delar av vårt arabiska land. Vi kämpar mot fienden på varje bit av det land där hans soldaters fötter marscherar. Detta är vårt historiska perspektiv – det vi följer tills vi når stadiet där vi öppnar en bredare front mot fienden och förvandlar vårt land till ett brinnande helvete för inkräktarna. Den väpnade kampens korseld känner inga gränser och den väpnade kampen ska inte

begränsas till militanterna utan ska inbegripa alla delar och sektorer av det palestinska motståndet mot fienden på varje nivå i att ta itu med fienden militärt men även en total bojkott av alla fiendens ekonomiska, civila och politiska institutioner och vägran till alla förbindelser.

Våra massors paroll måste vara motstånd till seger, rotad i hjärtat med våra fötter fästa på marken i ett djupt åtagande till vårt land. I dag hälsar Folkfronten våra massor med detta rop. Detta är vår maning. Vi måste upprepa det varje dag, genom varje kula som bryter igenom och vid varje martyrs fall, att Palestinas land tillhör alla massor i dag. Varje område av vårt land tillhör våra massor som har försvarat det mot ockupantens närvaro, varje bit av land, varje klippa och sten, våra massor kommer inte att överge en enda fläck av dem eftersom de tillhör de fattiga, hungriga och fördrivna massorna. För att befria detta land, och för vårt ståndaktiga folk, faller våra kämpar i dag med sina huvuden hållna högt. Massorna – åh vårt heroiska folks barn – är luften som våra kämpar lever på, och det är massornas inblandning i kampen som säkerställer segern i det långa loppet. Det folkliga stödet för militanterna på varje nivå i varje land är basen för genuin, stadig och eskalerande kamp och ståndaktighet som växer tills vi krossar fienden.

I detta krig om vårt ockuperade land, och kollaboratörernas, förrädarnas och folkfiendernas öden kommer att vara den ockuperande fiendens öde, att krossas fullständigt. Folkfronten för Palestinas befrielse är fast besluten att avvisa all fördröjning och tvekan i att ge sig in i kampen i vårt ockuperade land och förkunnar sin beslutsamhet att vägra ödmjukhet, förnedring och uppgörelser. Vi står i dag inför våra massor, vårt folk, och lovar att förse dem med sanningen, hela sanningen i varje avseende, vad gäller våra kamper, prestationer och hinder som är i vägen för våra väpnade aktioner. Sanningen måste tillhöra massorna eftersom det inte finns någon annan kraft som är står närmare deras egna intressen. Massorna måste vara fullt medvetna om den väpnade kampens bedrifter och problem utan överdrifter eller skönmålning eftersom de är väktarna för denna kamps mål och deras strävanden, som skänks denna kamp, inklusive alla ägodel, till och med deras blod. De aktiva deltagarna, dagens kämpar på palestinsk mark följer en ny stig av politisk handling och umgås med massorna med full öppenhet och sanning.

Den arabiska nationens folk ...

Denna kamp är lång och hård, och dagens väpnade motstånd är den kämpande ståndaktiga arabiska frontens förtrupp. Varje arab kräver i dag att få ge sitt fulla stöd till de väpnade styrkorna på varje nivå. De palestinska kämpande massorna på

det ockuperade landet är aktörer i den arabiska revolutionära marschens kamp mot imperialismen och dess ställföreträdande styrkor. I vårt svar på den sionistiska alliansen och kolonialismen måste vi utgöra den organiska länken mellan det palestinska folkets kamp och de arabiska folkmassornas kamp, som står ställda inför samma risker och samma intriger, och därför avgör den palestinska väpnade kampen positionen för de araber som står med kampen mot de som står emot den. Det palestinska folkets kamp är sammanlänkad med alla revolutionära och progressiva krafters kamp i hela världen, formen på den koalition vi konfronterar kräver en motsvarande styrande koalition som innefattar alla antiimperialismens krafter i världens alla delar.

Våra kämpande massor överallt på palestinsk mark ...

Våra kamrater arbetare och bönder ...

Åh fattiga och flyktingar ...

Kamrater studenter ...

Tjänstepersoner och handlare ...

Detta är början på en folkets rörelse under uppoffringens, ståndaktighetens och utmaningens fanor. Vi befinner oss på marken och vi lovar att väpnad kamp inte är en rosenkimrande dröm, utan mer kamp, ledd av massornas politiska mobilisering för att försvara de försvarslösa mot repressalier och förföljelse. Vi marscherar framåt

i dag, kämpande steg för kämpande steg, i förberedelse för att utkämpa en lång, skarp och bitter strid med ert ledarskap och engagemang som sakens sanna ägare. Kampen är inte enkel eller kort, utan det är en ödeskamp vars verklighet kräver vårt djupa engagemang, förmåga att fortsätta, och ståndaktighet.

Ära åt vår arabiska nations ståndaktiga ...

Ära åt vårt folks kamp ...

Länge leve enigheten bland våra kämpar på Palestinas land ...

Vår seger är säker!

**STRATEGI FÖR
PALESTINAS BEFRIELSE**

1969

Inledning

Trots den korta tid som förflutit sedan grundandet av Folkfronten för Palestinas befrielse (PFLP) – dess politiska ålder är knappt ett och ett halvt år¹ – har den kommit att objektivt utgöra en militär och politisk manifestation som tilldrar sig uppmärksamhet från breda kretsar inom det palestinska folket, samtidigt som den dagligen tilldrar sig allt större intresse såväl i arabländerna som i den övriga världen.

Emedan denna manifestation inom sig bär de element av revolutionär tillväxt med vilkas hjälp den strävar att uppnå den historiska revolutionens nivå, står den också inför en kombination av allvarliga faror – subjektiva såväl som objektiva – vilka hotar dess existens och riskerar att hejda dess tillväxt och utveckling.

Denna situation uppfordrar till vaksamhet, en djup känsla av historiskt ansvar och en medveten förståelse av vikten av vetenskaplig noggrannhet vid bedömningen av kampen och lösandet av dess problem.

Mot denna bakgrund samlades Folkfronten för Palestinas befrielse till kongress i februari 1969. Kongressen studerade det palestinska revolutionära handlandets strategi samt fastställde de allmänna politiska, organisatoriska och militära

¹ I februari 1969.

åtgärder som måste vidtagas för att säkerställa Folkfrontens ständiga tillväxt och därigenom sätta den i stånd att fullfölja den uppgift den påtagit sig.

Vikten av politiskt tänkande

Ett av de grundläggande villkoren för framgång är att man har en klar bild av förhållandena: en klar bild av fienden och en klar bild av de revolutionära krafterna. Det är utifrån detta som kampens strategi bestäms, och utan detta perspektiv blir nationell handling ett vågspel som snart slutar i misslyckande. Således har det, efter årtionden av strid och uppoffring, blivit nödvändigt för det palestinska folket att förvissa sig om att dess väpnade kamp denna gång fyller de erforderliga villkoren för framgång. Vårt folk har fört en lång kamp mot sionisternas och kolonialisternas planer. Sedan 1917 (Balfourdeklarationen), har vårt folks massor kämpat för att få behålla sin jord, för att uppnå frihet, för att befria sitt land från kolonialisterna, för att hävda sin rätt till självbestämmande och för att själva utnyttja sitt lands tillgångar. Deras kamp mot sionism och kolonialism har förts på alla tänkbara sätt. 1936 grep vårt folk till vapen för att försvara sitt land, sina hem, sin frihet och sin rätt att bygga sin egen framtid. Det skedde till priset av tusentals martyrer och väldiga uppoffringar. Under denna tidsperiod skapade vårt folks väpnade kamp en medvetenhet hos massorna som är fullt jämförbar med dagens massuppslutning kring kommandoaktioner. Men trots alla dessa uppoffringar, trots den långa raden

martyrer, vars antal var större än dagens i kommandoaktioner, trots att man grep till vapen och trots massornas entusiasm har vårt folk ännu i dag inte triumferat. De flesta bor fortfarande i flyktinglägrens eländiga omständigheter och under ockupationens förtryck. Om vi vill försäkra oss om framgång i kampen är det följaktligen inte tillräckligt för oss att gripa till vapen. Historien visar att en del väpnade revolutioner har segrat medan andra slutat i misslyckande. Det åligger oss att möta de givna förhållandena med en uppriktig, modig och revolutionär inställning. En klar bild av läget och av de krafter som deltar i kampen leder till framgång, medan häftighet och spontanitet leder till misslyckande. Detta visar klart vikten av ett vetenskapligt politiskt tänkande som vägleder revolutionen och planlägger dess strategi. Revolutionärt politiskt tänkande är inte en abstrakt idé som existerar i ett tomrum, en intellektuell lyx, eller en hobby för de utbildade, vilken vid behov kan läggas åt sidan som onödig lyx. Vetenskapligt revolutionärt tänkande är ett klart tänkande som sätter massorna i stånd att uppfatta sin fiende, hans svaga och starka punkter samt de krafter vilka stödjer och litar sig med fienden. Likaså kommer massorna att inse sin egen styrka, hur man mobiliserar revolutionens krafter, hur man övervinner fiendens starka sidor och drar för av hans svagheter samt genom vilka organisatoriska,

politiska och militära program krafterna kan ökas till dess fiende kan krossas och man uppnår seger.

Det är detta revolutionära politiska tänkande som för vårt folks massor förklarar orsakerna till att de hittills misslyckats i sina konfrontationer med fienden: varför deras väpnade upprop 1936 och deras försök före 1936 misslyckades, vad som ledde till nederlaget 1967, sanningen om den fientliga allians mot vilken de för krig, och med vilken motallians de kan möta denna och genom vilken metod. Allt detta måste framföras på ett klart och tydligt språk som massorna kan förstå. Genom denna förståelse får de en klar bild av striden och av dess omfattning, krafter och vapen, så att deras tänkande utvecklar sig som en kraft kring vilken de kan enas med ett perspektiv på striden och med en strategi.

För oss betyder politiskt tänkande en klar syn på den kamp vi står inför, och det är därför vi betonar vikten av och allvaret i denna sak. Vad innebär det att strida utan politiskt tänkande? Det betyder att strida på ett planlöst sätt, att begå misstag utan att inse hur allvarliga de är eller hur man ska klara upp dem, att improvisera politiska ställningstaganden som inte är grundade på en klar uppfattning. När politiska ställningstaganden improviseras finns det ofta ett flertal ståndpunkter, vilket betyder att krafterna skingras. Resultatet blir att vårt folks revolutionära krafter splittras

längs flera linjer i stället för att gå samman i en riktning som en enda enhetlig kraft.

Vi vill varna för faran i att ta lätt på denna sak. Det finns bland våra stridande och i våra baser en tendens att sammanblanda revolutionärt politiskt tänkande med ”politiska utsvävningar” som de representeras av vissa ”politiska krafter” och ”politiska ledare”. Denna tendens sammanblandar revolutionärt politiskt tänkande med de slitna politiska metoder som den palestinska rörelsen använde innan strategin lades om till väpnad kamp. Denna tendens sammanblandar också politiskt tänkande med vissa intellektuellas tillkrånglade hårklyverier när de diskuterar revolutionära angelägenheter. Ifrågavarande tendens försöker således ringakta eller bagatellisera politiskt tänkande, och det är därför nödvändigt för oss att här genomföra en grundlig korrigerings. Revolutionärt politiskt tänkande avslöjar ”politiska utsvävningar”, stärker vår tilltro till den väpnade kampen och avslöjar inför massorna de förvirrade hårklyverier som komplicerar revolutionens frågeställningar i stället för att tjäna dem.

För att kunna fullfölja denna revolutionära roll måste det politiska tänkande (1) vara vetenskapligt, (2) vara så klart att massorna kan fatta det, och (3) gå djupare än till allmänna satser och tränga så långt som möjligt in i strategin och taktiken för att vägleda våra kämpar i deras konkreta

problem. När det revolutionära tänkandet uppfyller dessa villkor blir det ett högeffektivt vapen för massorna. Det sätter dem i stånd att samla sina styrkor och att få en absolut klar bild av kampen, en bild som anger alla krafter som är i aktion samt läget för envar av dessa krafter, alltifrån revolutionens början till dess slutliga avgörande.

Vilka är våra fiender?

I artikeln ”Analys av klasserna i det kinesiska samhället” (mars 1926) skriver Mao Zedong:

Vilka är våra fiender? Vilka är våra vänner? Detta är en fråga av synnerlig vikt för revolutionen. Grundorsaken till att alla tidigare revolutionära strider i Kina gav så ringa resultat, var revolutionärernas underlåtenhet att enas med sina verkliga vänner för att angripa sina verkliga fiender. Ett revolutionärt parti är massornas vägvisare, och en revolution kan aldrig lyckas, om det revolutionära partiet leder massorna vilse. För att försäkra oss om att vi ovillkorligen kommer att ha framgång med vår revolution och inte kommer att föra massorna vilse, måste vi ägna uppmärksamhet åt att ena oss med våra verkliga vänner för att angripa våra verkliga fiender. För att skilja verkliga vänner från verkliga fiender måste vi göra en allmän analys av det ekonomiska läget för de olika klasserna i det kinesiska samhället och deras respektive inställningar till revolutionen.²

Vilka är då våra fiender?

² Mao Zedong, ”Analys av klasserna i det kinesiska samhället”, *Skrifter i urval*, sid. 9.

Varje revolutions politiska tänkande börjar med att ställa och besvara denna fråga. Det måste medges att det palestinska folket ännu inte besvarat den på ett klart, entydigt och slutgiltigt sätt. Utan att fienden klart definieras blir en klar bild av striden omöjlig.

Massornas värdering av motståndaren har hittills varit känslomässig. När vi når några delsegrar uppstår bland massorna en allmän stämning som förringar motståndarens styrka. Man tror på en snabb och lätt strid i vilken vi ganska fort kan triumfera. När å andra sidan fienden slår till kraftigt mot oss går vi ibland mot den andra extremen och föreställer oss fienden som oövervinnerlig.

Det är uppenbart att vi med sådana känslomässiga pendlingar omöjligen kan ha en vetenskaplig bild av striden eller planera med den intelligens och uthållighet som krävs för att vinna.

Det är dags för våra massor att förstå fiendens rätta natur för att på så sätt få bilden av striden klar för sig.

(1) ISRAEL

I vår kamp för befrielse står vi först inför Israel i egenskap av en politisk, militär och ekonomisk realitet som försöker uppnå maximal militär mobilisering av sina två och en halv miljoner medborgare för att försvara sin aggressiva, expansionistiska

och rasistiska struktur och förhindra oss från att återvinna vårt land, vår frihet och våra rättigheter.

Denna fiende har en avsevärd teknologisk överlägsenhet, något som klart återspeglas i dess standard vad beträffar beväpning och utbildning och i den dynamiska kraften hos dess rörelse. Den har också en stor mobiliseringsförmåga beroende på dess känsla av att den för en strid på liv och död och att den följaktligen inte har något annat alternativ än att försvara sig till sista blodsdroppen.

Denna mobiliseringsförmåga och denna teknologiska överlägsenhet måste vi alltid ha klar för oss i alla våra sammandrabbningar med fienden. Det är inte av någon tillfällighet vi hittills förlorat alla våra strider med denna fiende, och det skulle vara ett stort misstag att ge bristfälliga eller vårdslösa förklaringar till våra nederlag. Att förstå fiendens verkliga natur är det första steget mot en strategisk plan för seger.

Är Israel då den enda fiende vi möter i striden? Det skulle vara ett grovt fel att begränsa vår bild av fienden till endast Israel – det skulle vara som att finna sig öga mot öga med tio man när man berett sig på en.

(2) DEN SIONISTISKA VÄRLDRÖRELSEN

Israel är i verkligheten en integrerad del av den sionistiska världsrörelsen; i själva verket är det en förgrening av denna rörelse. I vår kamp mot Israel

möter vi således inte enbart staten Israel utan ett Israel vars struktur grundar sig på den sionistiska rörelsens styrka. Som en rasistisk religiös rörelse försöker sionismen organisera och rekrytera 14 miljoner judar i alla delar av världen för att stödja Israel, skydda dess aggressiva existens samt konsolidera och vidga denna existens. Detta är inte begränsat till moraliskt stöd: förutom det stöd som ges i form av publicitet och propaganda överallt i världen är det i själva verket ett materiellt stöd som innebär att Israel förses med mer folk, mer pengar, mer vapen, mer tekniskt kunnande och fler allianser som rörelsen ingår i kraft av sitt inflytande. När vi således säger att vår fiende är Israel och den sionistiska rörelsen utökar vi inte vår fiende med en fras utan med en materiell kraft av bestämd styrka som vi måste ta med när vi gör våra beräkningar för striden.

I föreliggande rapport begränsar vi oss till denna allmänna bild av Israel och den sionistiska världsrörelsen. Vi måste dock hänvisa till nödvändigheten av att göra en noggrann och detaljerad studie av Israel och den sionistiska världsrörelsen. En sådan studie skulle ingalunda motverka den allmänna bilden utan i stället styrka den och göra den mer påtaglig och sålunda göra det möjligt för oss att bli av med alla ytliga föreställningar om fienden.

Under de senaste åren har en viss uppmärksamhet ägnats åt studier av Israel och den sionistiska världsrörelsen. Sådana studier ger oss fakta om denna fiende och dess politiska, militära, ekonomiska och sociala sidor. Våra politiska och militära kadrer förväntas ta del av dessa studier oberoende av författarnas politiska uppfattning, ty från enskilda data och fakta och genom utförliga upplysningar får vi en sann och konkret bild av den fiende vi bekämpar.

Det måste påpekas att hos den fiende vi möter, representerad av Israel och sionismen, existerar helt naturligt en mängd motsättningar, såväl inom Israel – liksom i alla samhällen – som mellan Israel och den sionistiska världsrörelsen.

Dessa motsättningar måste vi ständigt studera och undersöka. Motståndsrörelsens tillväxt kommer utan tvekan att skärpa dessa motsättningar på så sätt att vi kan bli i stånd att få dem att tjäna befrielsekampens sak.

Vad beträffar den närmast förestående striden har dessa motsättningar ännu inte utvecklats därhän att de hindrar Israels och den sionistiska världsrörelsens fullständiga koncentration och konsolidering. Vi måste fortfarande se fienden som ett starkt och effektivt samlat och befäst läger, präglat av teknisk skicklighet samt noggrann organisation, med syfte att fullständigt mobili-

sera Israels invånare och hela världens judar för att möta oss i striden.

Slutar vår bild av fienden här?

Är detta bilden av ”hela vår fiende”?

Vi upprepar att vi skulle begå ett stort misstag om vi underlåter att göra vetenskapliga beräkningar för striden och om vi låter vår bild sluta här.

I kampen för Palestinas befrielse möter vi en tredje kraft: världsimperialismen ledd av USA.

Vilka är våra fiender? (del II)

(3) VÄRLDSIMPERIALISMEN

Världsimperialismen har intressen som den ursinnigt slåss för att skydda och upprätthålla. Dessa intressen består i att röva åt sig de underutvecklade ländernas rikedomar genom att köpa dem till lägsta pris, bearbeta dem och återsälja dem till högsta pris på den marknad som utgörs av just dessa länder. Genom denna transaktion ackumulerar imperialisterna enorma profiter som sätter dem i stånd att öka sitt kapital till priset av folkens fattigdom, utplundring och elände. Arabvärlden äger många naturtillgångar, främst olja, och utgör en stor marknad för konsumtion av fabrikstillverkade varor. Imperialismen vill behålla denna situation för att å ena sidan fortsätta ackumulationen av sin rikedom och å andra sidan öka vår fattigdom. För att uppnå detta är imperialismen fast besluten att krossa varje revolutionär rörelse som syftar till att befria vårt land och folk från denna utsugning.

Den revolutionära massrörelsen i arabvärlden siktar helt naturligt mot att förgöra Israel på grund av att Israel är en kraft som lagt beslag på en del av arabvärlden och som utgör en stor fara för andra delar av den. Israel kan följaktligen inte

göra annat än att slåss till slutet mot varje palestinsk eller arabisk revolutionär rörelse. Här befinner sig imperialismen i sin bästa ställning i denna världsdal, ty genom Israel är den i stånd att slåss mot den arabiska revolutionära rörelsen, vilken syftar till att driva bort imperialismen från vårt hemland. Israel får då utgöra den styrka och bas som imperialismen använder för att skydda sin närvaro och försvara sina intressen i vårt land. En sådan situation skapar en organisk enhet mellan å ena sidan Israel och den sionistiska rörelsen och å andra sidan världsimperialismen, ty båda är de intresserade av att bekämpa den palestinska och arabiska nationella befrielse-rörelsen. Sålunda är skyddet, stärkandet och understödandet av Israel samt upprätthållandet av dess existens av grundläggande betydelse för världsimperialismen. Detta ger oss en sammanhängande bild av fienden som tydligtvis omfattar Israel, den sionistiska världsrörelsen samt världsimperialismen.

Också här vill vi understryka att detta att vi fogar imperialismen till vår bild av fiendeläget inte ska betraktas som ett tillägg av tomma ord till vår definition av fienden, ty imperialismen kommer in i den konkreta bild vi har av den fiende mot vilken vi strider. Imperialismen betyder här mer vapen, mer understöd och mer pengar till Israel. Den betyder Phantom-plan, atombombshemligheter och uppbyggandet av en ekonomi

som förmår möta den permanenta blockad och det permanenta krigstillstånd som vi försöker upprätthålla. Här övergår miljoner och åter miljoner av västtyska mark och amerikanska dollar till att bli en konkret kraft som ökar Israels styrka och som därför bör tas med i våra beräkningar för striden.

Vår fiende är således inte endast Israel. Den är Israel, sionismen och världsimperialismen, och om vi inte har en klar vetenskaplig kunskap om vår fiende har vi inget hopp om att kunna triumfera över den. Den åsikt som försöker ”neutralisera” frågan om den palestinska befrielsen på den internationella nivån genom att hävda: ”varför inte försöka vinna USA till vår sida i kampen i stället för att låta det stanna på Israels sida” är falsk och farlig därför att den är ovetenskaplig, orealistisk och långt ifrån riktig. Den är farlig därför att den döljer sanningen om den fiende vi står inför och därför att den leder till felaktiga beräkningar under striden.

Är definitionen av vår fiende härmed fullständig?

Är detta alla de krafter vi står inför i det palestinska befrielsekriget?

Är detta ”hela vår fiende”?

Det finns en fjärde kraft som huvudsakligen står på fiendens sida och som vi måste granska och definiera noga.

(4) DEN ARABISKA REAKTIONEN REPRESENTERAD AV FEODALISM OCH KAPITALISM

Den arabiska kapitalismen, vars intressen representeras och försvaras av de reaktionära regimerna i arabvärlden, utgör inte en oberoende kapitalistisk enhet och är således oförmögen till självständiga politiska ställningstaganden. Faktiskt utgör denna kapitalism en svag gren av världskapitalismen, vilken den är sammanlänkad med och utgör en integrerad del av. Arabvärldens miljonärer, såsom handelsmän, bankirer, feodalherrar, storgodsägare, kungar, emirer och shejker, har i verkligheten erhållit sina miljoner på grund av sitt samarbete med världskapitalismen. De har samlat dessa rikedomar i egenskap av affärsagenter för varor som producerats av utländskt kapital, i egenskap av andrahands aktieägare i utländska banker och försäkringsbolag, eller i egenskap av shejker, emirer och kungar i ledningen för regimer vilka försvarar och skyddar koloniala intressen och slår mot varje massrörelse som syftar till att befria vår ekonomi från denna utsugning. Följaktligen kan de inte behålla sina miljoner såvida inte vårt land förblir en marknad för utländska varor och utländska investeringar och kolonialisterna fortsätter att roffa åt sig vår olja och andra naturrikedomar, ty detta är deras enda möjlighet att förvärva och behålla sina miljoner.

Detta betyder att den arabiska reaktionen, när den ställs inför ett verkligt befrielsekrig fört av massorna för att krossa det imperialistiska inflytandet i vårt hemland, inte kan göra annat än sluta upp kring sina egna intressen, vilkas upprätthållande beror av att imperialismen består, och följaktligen aldrig kring massornas intressen.

I syfte att till egen fördel lösa några av sina partiella motsättningar till Israel eller världsimperialismen utger sig kanske dessa reaktionära arabiska krafter – speciellt de intelligenta – för att stödja vissa ytliga nationella rörelser, men i det långa loppet är de oundvikligen emot varje nationell befrielse rörelse som syftar till att rycka upp kolonialismen med rötterna ur vår jord och bygga en oberoende ekonomi som tjänar massornas intressen i stället för att hamna i fickorna på det fåtal som representerar reaktionen.

Tillväxten av den revolutionära massrörelsen betyder, i förhållande till de reaktionära krafterna, en tillväxt av folkets makt att krossa den makt de reaktionära krafterna besitter. Därför är dessa, oberoende av på vilken nivå deras motsättningar till Israel och imperialismen ligger, alltid medvetna om det faktum att deras viktigaste motsättning är till den massrörelse som strävar efter att fullständigt tillintetgöra deras intressen och makt.

Det är av yttersta vikt att den arabiska reaktionen räknas som en av fiendens styrkor, ty om

man inte lyckas inse detta faktum misslyckas man i att ha bilden klar för sig. I praktiken innebär det att man inte lyckas ta med i beräkningen de reella baser och styrkor som fiendeläget besitter mitt ibland oss och som kan spela en avledande roll, dölja stridens fakta för massorna och, när tillfälle ges, komma att överrumpla revolutionen och rikta ett slag mot den som leder till vårt nederlag.

Så ser alltså det fiendeläger som vi ställs inför i vår kamp för Palestinas befrielse i själva verket ut. Vi kan inte vinna denna kamp utan en klar uppfattning av alla parter i detta läger. I ljuset av vår definition av dessa parter och vår uppfattning av de band som håller dem samman står det klart, att vår starkaste fiende, den verkliga och viktigaste fienden, är världsimperialismen, att den arabiska reaktionen bara är en av dess avläggare och att Israels styrka består i att utgöra en av baserna för världsimperialismen, vilken förser det med alla maktmedel och omvandlar det till en stor militärmakt med den teknologiska överlägsenhet och den ekonomi som gör det möjligt för landet att överleva trots de villkor det lever under.

Således blir kampen för Palestinas befrielse, liksom varje annan befrielsekamp i världen, en kamp mot världsimperialismen, vilken är inriktad på att plundra den underutvecklade världen på dess rikedomar och hålla den som en marknad för sina varor. Naturligtvis har Israel – såväl som den

sionistiska rörelsen – sina egna särskilda kännetecken, men dessa kännetecken måste ses i ljuset av Israels organiska sammanlänkning med imperialismen.

Efter första världskrigets slut försökte de palestinska feodala krafterna och bourgeoisien framställa det som om fienden i kampen endast var den sionistiska rörelsen och judarna i Palestina, och som om den brittiska kolonialismen skulle agera som en neutral kraft i konflikten. Det var först senare som massorna, genom de nationella grupper som utgjorde deras avantgarde, blev medvetna om att deras verkliga fiende var den brittiska kolonialismen, vilken önskade stärka och understödja den sionistiska rörelsen i vårt land som ett medel för att slå mot de progressiva massornas ambitioner.

Vårt folk har i dag inte längre något behov av nya experiment och improviserade aktioner. I vår kamp för Palestinas befrielse möter vi först och främst världsimperialismen; vår kamp är i grunden riktad mot denna, mot Israel som agerar som dess bas och mot de reaktionära krafter som är allierade med den. Vi kommer inte att vinna kampen om vi inte har en klar kunskap om vår fiende som garanti för att våra beräkningar inför kampen är riktiga.

Varje ofullständighet eller oklarhet i vår bild av fiendeläget med alla dess medlemmar, kon-

tingenter och allianser betyder ofullständighet eller oklarhet i vår uppfattning av graden av den revolutionära mobilisering som vi måste vidtaga för att vara i stånd att möta ett sådant läger och uppnå överlägsenhet över det i vår kamp.

Mot denna bakgrund framstår huvuddragen hos vår fiende tydligt:

1. Vår fiende i kampen är Israel, sionismen, världsimperialismen och den arabiska reaktionen.
2. Denna fiende besitter teknologisk överlägsenhet och definitiv överlägsenhet i produktion, vilket naturligt utvecklas till militär överlägsenhet och stor stridskraft.
3. Utöver allt detta har fienden lång erfarenhet av att möta massrörelser för ekonomisk och politisk befrielse samt styrka att besegra en sådan rörelse, såvida inte massorna besitter den höga grad av politiskt medvetande som sätter dem i stånd att bekämpa alla metoder neokolonialisterna använder i sina försök att besegra revolutionära rörelser.
4. I förhållande till denna fiendes militära huvudbas, som representeras av Israel, är striden till sin natur en kamp på liv och död, som den politiska och militära ledningen inom Israel kommer att försöka hålla ut i till sista andetaget.

Denna klara bild av fiendeläget sätter saker och ting i rätt perspektiv och eliminerar varje ytlig bild av kampen. Det är detta klara perspektiv som bestämmer tiden och platsen för kampen samt kampens natur. Det är med andra ord detta perspektiv som är avgörande för:

1. Vikten av den revolutionära teorin och av revolutionärt politiskt tänkande som förmår mobilisera alla revolutionära krafter för att gå emot fienden, stå fast i denna kamp samt motverka alla fientliga åtgärder som syftar till att hindra och underminera revolutionärt handlande.
2. Den starka politiska organisation som utgör de revolutionära krafternas förtrupp i kampen, väpnad med en beslutsamhet att vinna som är fastare än fiendens beslutsamhet att till sista andetaget försvara sin existens och sina intressen.
3. Arten och storleken hos de revolutionära allianser som måste ingås för att möta hela fiendeläget.
4. Den väpnade kampens inriktning först mot gerillakrig och sedan vidare mot folkets långvariga befrielsekrig, vilket kommer att säkra en slutlig triumf över fiendens teknologiska och militära överlägsenhet.

Det är fiendens sammansättning som bestämmer konfrontationens art, och här ligger faran av varje ytlig eller ovetenskaplig syn på fiendeläget och dess viktigaste kännetecken.

Revolutionens krafter

Vilka är våra vänner – revolutionens krafter?

Vilka är den palestinska revolutionens krafter?

Det är nödvändigt att definiera den palestinska revolutionens krafter utifrån en klasståndpunkt. Att säga att det palestinska folket med alla sina klasser har en enhetlig revolutionär inställning i förhållande till Israel och att det palestinska folkets alla klasser har samma revolutionära kapacitet därför att de saknar territorium och lever utanför sitt land, skulle vara orealistiskt och ovetenskapligt. Ett sådant påstående skulle vara korrekt om hela det palestinska folket levde under samma materiella förhållanden. I själva verket lever det palestinska folket inte alls under sådana gemensamma förhållanden, utan istället under olika levnadsförhållanden, ett faktum som vi inte vetenskapligt kan ignorera. Därför är det nödvändigt att stanna vid dessa skilda förhållanden och de skilda ståndpunkter som de ger upphov till.

Det är sant att en stor del av det palestinska folket drevs ut ur sitt land 1948 och då befann sig i så gott som samma situation av hemlöshet. Det är också sant att den del av det palestinska folket som stannade kvar hela tiden hotades av samma öde. Emellertid har det palestinska folket under de sista tjugo åren inrättat sig i så tydligt markerade klassförhållanden att det skulle vara fel

att säga att hela det palestinska folket saknar territorium, eller att det är alltigenom revolutionärt. Under de sista tjugo åren har vissa klart markerade klassintressen uppstått och kommit att bilda grundvalen för ställningstaganden. Det palestinska folkets bourgeoisie saknar inte längre territorium och bestämda intressen. Den har kommit att få sina egna intressen och är följaktligen angelägen om att bevara stabiliteten och behålla sina klassprivilegier.

Det är därför nödvändigt att vi definierar den palestinska revolutionens krafter utifrån en klass-tåndpunkt.

Ett högerinriktat tänkande på den palestinska och den arabiska sidan går ut på att försöka eliminera eller försvaga den klassmässiga synen på förhållandena. Det är nödvändigt att nedkämpa alla sådana försök.

Det gäller till exempel påståendet att klassförhållandena vad såväl Palestina som de underutvecklade länderna beträffar inte är så utkristalliserade som i de avancerade kapitalistiska länderna, och att det följaktligen är fel att behandla klassfrågan i våra länder på ett liknande sätt som i de kapitalistiska länderna.

En annan åsiktsriktning hävdar att vi, eftersom vi befinner oss på den nationella befrielsens stadium, inte får betona klasskampen, som bara är berättigad på den socialistiska revolutionens sta-

dium; klasskampen på den nationella befrielsens stadium skulle betyda att motsättningen mellan klasserna får företräde före motsättningen mellan hela folket och de utländska kolonialisterna. Det högerinriktade tänkandet tillfogar här att Israel representerar en speciell typ av kolonialism som hotar alla palestinska klassers existens; det är alltså här inte frågan om klasser utan om kamp mellan sionistisk och arabisk-palestinsk existens, vilket betyder att alla det palestinska och arabiska folkets klasser finner sig indragna i en stor konflikt.

Att tillåta att denna politiska tankeriktning utvecklas vidare utan att bemöta den vetenskapligt och tillbakavisa den skulle leda till total undergång, till att bilden av de verkliga revolutionära klasstyrkorna, de som bildar revolutionens kärna, fördunklas. Det skulle också kunna medföra att revolutionen kom att ledas av en klass som inte kan föra den till dess mål och som är oförmögen att utarbeta det djupgående revolutionära program som oundgängligen krävs för att striden ska kunna föras till seger.

Klasstrukturen i ett underutvecklat samhälle skiljer sig helt naturligt från den i industrialiserade samhällen. I ett industrialiserat samhälle finns det en stark kapitalistklass i motsättning till en talrik arbetarklass, och den grundläggande kampen i dessa samhällen består i en häftig sammandrabbning mellan dessa klasser.

En sådan bild passar inte in på ett underutvecklat samhälle. Det är sant, men likafullt är underutvecklade samhällen också klassamhällen i vilka det finns exploaterande överklasser, representerade av kolonialism, feodalism och bourgeoisie; de exploaterade klasserna å andra sidan representeras av arbetarna och bönderna. Varje klass intar sin särskilda hållning gentemot historiens utveckling och revolutionen. Överklasserna är konservativa, motarbetar förändringar och står i opposition till historiens utveckling, medan underklasserna är revolutionära, eftersträvar förändring och driver på historien i dess uppåtgående dialektiska riktning. Följaktligen är diskussionen om de underutvecklade samhällenas särart vetenskaplig i den utsträckning den sysselsätter sig med klassituationers särart i dessa samhällen och dess olikheter i förhållande till situationen i de utvecklade samhällena. Å andra sidan blir den fördomsfull och ovetenskaplig om den avvisar klassfrågan i dessa samhällen eller förringar betydelsen av skillnaderna mellan klassernas ställning i förhållande till revolutionen.

Så bor t ex vi i ett underutvecklat icke-industrialiserat samhälle, men likafullt lever inte hela vårt folk under enhetliga förhållanden. I Amman, för att ta bara ett exempel, bor somliga människor

i Jabal al-Weibdeh³, andra i Hayy Jabal an Nazif⁴ och ytterligare andra i läger. Alla dessa människor kan inte ha samma hållning till revolutionen.

Vad beträffar påståendet att vi nu genomgår den nationella befrielsens stadium och inte den socialistiska revolutionens, så står detta i relation till frågan om vilka klasser som är inblandade i striden, vilka av dem som är för och vilka som är mot revolutionen på dess olika stadier; det upphäver inte klassfrågan eller frågan om klasskamp.

Nationella befrielsekrig är också klasskrig. De utgör krig mellan å ena sidan kolonialismen och den feodala och kapitalistiska klassen, vars intressen är knutna till kolonialisternas, och å andra sidan folkets övriga klasser, representerande större delen av nationen. Om talesättet att nationella befrielsekrig är nationella krig betyder att de är krig som förs av den övervägande majoriteten av nationens massor, då är detta talesätt sant, men om det betyder att dessa krig är skilda från klasskampen mellan utsugare och utsugna, då är talesättet inte sant.

Det är också ur denna synvinkel vi måste betrakta påståendet att den sionistisk-israeliska faran hotar hela den palestinska och arabiska existensen samt att striden står mellan den sionistiska polen och den arabiska. Om detta påstående

³ Borgerliga bostadskvarter i Amman.

⁴ Fattiga bostadskvarter i Amman.

betyder att den sionistiska faran hotar den övervägande majoriteten av de palestinska och arabiska massorna så är det visst och sant, men om det förnekar de gemensamma intressen israeliska och arabiska reaktionärer har (trots sin numerära underlägsenhet gentemot massorna) eller förnekar skillnaden i de andra klassernas revolutionära roller och hävdar att den revolutionära roll småbourgeoisien i de tätbebyggda områdena spelar skulle vara jämställd med landsbygds- eller lägerbefolkningens, då är det osant.

Sammanfattningsvis kan sägas, att vår klassmässiga syn på den palestinska revolutionens styrkor måste ta med i beräkningen såväl klassituationens särskilda art i underutvecklade samhällen samt det faktum att vår strid gäller nationell befrielse som det sionistiska hotets särskilda beskaffenhet. Detta betyder i sin tur att vi måste anta en vetenskaplig definition av de revolutionära klasserna och deras roller i ljuset av just dessa särdrag, och det får absolut inte leda till ett avvisande av den klassmässiga synen när man definierar revolutionens krafter.

Högerinriktningen försöker utesluta en klassmässig syn på definitionen av revolutionens krafter, för att på så sätt ge bourgeoisien möjlighet att infiltrera ledande poster och hejda revolutionen vid de gränser som bestäms av samma bourgeoisies intressen.

Vi måste med kraft motsätta oss alla idéer som går ut på att dölja klassfrågans objektiva fakta under en slöja av vaghet och tvetydighet. Är alla klasser i dag representerade på det verkliga slagfältet, eller hör den övervägande delen av de i dag kämpande till arbetar- och bondeklasserna? Om en överväldigande majoritet av kämparna är barn till arbetare och bönder, varför skulle då inte den palestinska revolutionens politiska tänkande överensstämma med detta tydliga objektiva faktum?

Arbetare och bönder utgör revolutionens stomme, dess grundläggande rekryteringsbas och dess ledning.

I ljuset av det vetenskapliga socialistiska tänkandet, av erfarenheterna från världens revolutioner och av uppenbara fakta på det palestinska området måste vi klart definiera och identifiera de revolutionära klasser som är kapabla att ta på sig hela bördan.

De revolutionära klasserna i det palestinska området är arbetare och bönder, ty det är dessa klasser som dagligen lider under den förtryckande utsugningsprocess som världsimperialismen och dess allierade vidmakthåller i vårt område.

Det är arbetare och bönder som idag uppfyller de läger i vilka de flesta palestinier bor. När vi talar om lägren, talar vi i själva verket om klassförhållanden som representeras av det palestinska folkets arbetare, bönder och den utblottade delen

av dess småbourgeoisie. Å andra sidan bor inte vare sig den palestinska bourgeoisien eller den större delen av småbourgeoisien i läger. Lägren är arbetarna, bönderna samt den förtryckta delen av småbourgeoisien, vars levnadsvillkor inte skiljer sig så mycket från arbetarna och böndernas.

Det är nödvändigt att ha en klar bild av förhållandena och att ha ett klart politiskt tänkande som överensstämmer med denna. Det är också nödvändigt att definiera revolutionens styrkor och klasser och att avgöra vilka klasser som ska leda revolutionen medan vi befinner oss i begynnelsen av detta nya stadium av palestinsk nationell handling. När detta görs måste vi handla i enlighet med denna definition, ty annars skulle vi faktiskt komma att upprepa den planlösa strid som vårt folks massor utan avgörande resultat fört under de senaste 50 åren.

Den palestinska revolutionens material, dess stomme och dess grundläggande styrkor utgörs av arbetare och bönder. Dessa klasser bildar majoriteten av Palestinas folk och uppfyller rent fysiskt alla läger, byar och fattiga stadsområden. Här finns revolutionens krafter ... förändringens krafter. Här finner vi en verklig beredskap för många års strid. Här finns de dagliga levnadsförhållanden som driver människor att kämpa och dö, därför att skillnaden mellan liv och död under sådana omständigheter inte är så stor.

Det är genom att utgå från detta sakförhållande som vi kan ange skiljelinjen mellan vårt folks resultatlösa kamp under de senaste femtio åren och detta vår kamps nya stadium, kan dra en skiljelinje mellan en revolutionär marsch som slutar i seger och en tveksam, osäker marsch som slutar i förlust.

När vi har vänt oss till arbetarna och bönderna – invånarna i lägren, byarna och de fattiga stadsområdena – och beväpnat dem med politisk medvetenhet, organisation och stridsmedel, kommer vi att skapa den fasta materiella grundvalen för en historisk befrielserevolution. Upprättandet av en sådan fast ryggrad för revolutionen kommer att göra det möjligt för oss att sluta klassallianser till fördel för revolutionen utan att utsätta den för vacklan, avvikelser eller misslyckande.

Den palestinska småbourgeoisien

Vad består denna klass av? Hur stor är den? Vilken ställning intar den i förhållande till revolutionen? Vilka är dess relationer till arbetarna och bönderna, revolutionens grundläggande beståndsdelar?

Småbourgeoisien består av hantverkare samt sådana utbildade grupper som studenter, lärare, lägre tjänstemän, små affärsinnehavare, advokater, ingenjörer och medicinsk personal.

I de underutvecklade länderna är småbourgeoisien mycket talrik och kan utgöra en stor del av invånarna. Följaktligen måste vi, när vi diskuterar denna klass, inse att det rör sig om en stor del av vårt folk, och att det är nödvändigt att grundlig, tydligt och vetenskapligt definiera denna omfattande klass ställning, ty att tillskriva denna klass en större roll än den, som den verkligen är i stånd att spela, skulle innebära ett stort fel som kom att inverka på revolutionens utveckling. Å andra sidan skulle det vara ett lika stort fel om en oriktig bild av denna klass kom att leda till att revolutionen förlorade en av sina styrkor.

När vi diskuterar småbourgeoisien måste vi räkna med det faktum att vi omöjligen kan vare sig uppfatta den eller bestämma vår hållning till

den utifrån föreställningen att en skulle vara en tydligt avgränsad klass. En del av denna klass åtnjuter bekväma levnadsförhållanden, som säkrar dess grundläggande behov och lite därtill, vilket gör att den alltid eftersträvar att komma upp i nivå med den övre bourgeoisie, medan en annan del av klassen knappt är i stånd att försäkra sig det allra nödvändigaste och följaktligen står närmare revolutionen och är mer angelägen om förändring. Detta visar behovet av att göra en grundlig studie av denna klass villkor och av läget för var och en av dessa grupper inför varje stadium i revolutionen.

Till skillnad från arbetarklassen lever småbourgeoisien inte under enhetligt bestämda klassförhållanden, och häri ligger anledningen till dess vacklan och dess vana att svänga från en ståndpunkt till en annan med hänsyn till revolutionens utveckling och dess enskilda stadier. I allmänhet kan vi emellertid under den demokratiska nationella revolutionens stadium betrakta denna klass som en allierad till revolutionens styrkor och till dess grundval, representerad av arbetarna och bönderna; dock måste en allians med småbourgeoisien präglas av vaksamhet, så att den förhindras från att infiltrera ledande ställningar, ty detta skulle prisge revolutionen åt vacklan och avvikelser eller slapphet.

Den revolutionära hållningen gentemot småbourgeoisien bestäms således på basis av två huvudprinciper:

1. Att denna klass utgör en bundsförvant till revolutionen.
2. Att denna bundsförvant inte utgör den grundläggande kraften i revolutionen och att det följaktligen inte kan tillåtas att ledningen ställs under dess befäl eller under befäl av dess program och strategi. Den lag som styr våra relationer till denna klass tvingar oss alltså att på en gång betrakta den som en allierad vid vår sida i huvudstriden mot fiendeläget och samtidigt bekämpa varje försök från den att genom sina program och sin strategi tillvälla sig ledarskap över revolutionen.

Tillämpningen av denna lag på våra relationer till småbourgeoisien är en mycket känslig och ibland mycket svår fråga, ty utöver avsevärd numerisk storlek besitter denna klass i kraft av sina klassförhållanden medvetenhet och kunskap och den förmår därför dra fördel av alliansen för att nästla sig in i ledande ställning i revolutionen om inte revolutionens grundläggande klasser, representerade av arbetarna och bönderna, är tillräckligt medvetna, organiserade och skickliga.

För att kunna triumfera över denna klass i kampen om ledarskapet dvs om revolutionens

strategi, program och organisatoriska former, utan att tillåta denna kamp att beröra vår huvudstrid mot fienden, måste vi veta när och på vilket sätt vi ska bekämpa den. Om vi inte vet detta riskerar vi att kampen får två ödesdigra följder:

1. Att denna kamp kan ske på bekostnad av vår huvudkamp.
2. Att småbourgeoisien kan segra i kampen och överta ledningen av revolutionen i kraft av den konkreta styrka denna klass besitter.

Det avgörande för ett riktigt ställningstagande i detta sammanhang är att vi ingår en allians när en sådan utveckling krävs för att tjäna revolutionen och massorna och slåss när massorna är i stånd att uppleva och förstå kampens nödvändighet. Det viktiga i båda fallen är att vi bör vara med massorna och massorna med oss. Under de perioder då kommandoaktiviteten möter faror som hotar dess existens eller då fiendestyrkorna försöker likvidera Palestinafrågan måste vi resa parollen om allians, arbeta för den och framstå för massorna som den styrka vilken yrkar på en sådan allians. När vi är invecklade i kamp med småbourgeoisien bör denna kamp baseras på ett speciellt ställningstagande eller en speciell fråga som massorna själva upplever betydelsen av. Enligt vår analys av småbourgeoisien tenderar den på grund av sin klasstruktur att inta en vag, kompromissande eller

vacklande hållning. Detta innebär att det kommer att uppstå bestämda situationer då dess organisationer kommer att inta någon sådan hållning. Vid sådana tillfällen blir det möjligt för massorna att rättfärdiga kamp mot småbourgeoisien och till med kräva den, samt att utkämpa denna kamp sida vid sida med oss.

Som ett exempel har vi händelserna i Jordanien den 4 november 1968, då den reaktionära regimen i detta land genom en skarpsinnig plan försökte underminera kommandoaktiviteten under sken av att slå mot en av kommandoorganisationerna. Folkfronten intog här en bestämd hållning, ledde striden och avslöjade kompromisorganisationernas vacklande inställning. Massorna samlades kring Folkfronten som trots vissa brister i sitt ställningstagande framgångsrikt lyckades omintetgöra den reaktionära planen. I den långa revolutionära marsch som ligger framför oss på det palestinska området kommer vi med nödvändighet att av och till ställas inför sådana situationer, och därmed finns det möjligheter för oss att beröva småbourgeoisien och dess politiska organisationer ledningen.

Frågan om ledningen för de palestinska strävandena kommer inte att avgöras lätt eller snart, och det kan inte tillåtas att den görs till föremål för en permanent strid om ledarskapet utan hänsyn till vad som påkallas av omständigheterna.

Det vore skadligt att se denna sak på ett orealistiskt sätt. Avgörandet av frågan om arbetarnas, böndernas och de fattigas ledning av den palestinska kampen kommer att ta lång tid; det bör ske utan att försvaga vår ställning i huvudkonflikten och vid en tidpunkt då massorna är i stånd att försvara och förstå grunderna och skälen för kampen om ledarskapet.

Den rent teoretiska strid som förs utan hänsyn till vad förhållandena kräver, i en form som massorna inte kan försvara och på ett sätt som ger den företrädare framför huvudkonflikten eller gör att vi glömmer att småbourgeoisien är vår allierade i revolutionen, den striden kan mycket väl komma att ge själva kampen en felaktig inriktning och resultera i att vi förlorar ledarskapet.

Grundsynen för vår uppfattning av de revolutionära styrkorna på den palestinska nivån består i att vi ser arbetarna och bönderna som revolutionens grundläggande verktyg och arbetarklassen som bestämmande för revolutionens strategi, taktik, teori och organisationskaraktär. När vi uppnår en djup och klar insikt om detta faktum och handlar i enlighet med denna grundval, då kan en effektiv politisk ledning redan under den nationella befrielsens stadium vinna över småbourgeoisien som en genuin allierad kring det program som arbetarklassen, och inte småbourgeoisien, fastställt.

Allians vid rätt tidpunkt på basis av ett program och strid vid rätt tidpunkt på basis av ett entydigt ställningstagande eller en gripbar fråga – så fastställs ledarskapet på det palestinska området till lägerinvånarnas fördel i enlighet med en nödvändig, realistisk, dialektisk, icke-idealistisk bild av den tid och de metoder som krävs för detta fastställande.

Småbourgeoisins existens i ledningen för den palestinska nationella rörelsen i dag bör förstås objektivt, ty utan en sådan förståelse skulle det vara svårt för arbetarklassen att uppnå den högsta ledarställningen. Skälet till småbourgeoisins existens i ledningen för den palestinska nationella rörelsen är att den under den nationella befrielseens stadium utgör en av revolutionens klasser, och därtill kommer det faktum att dess numerär är relativt stor och att den, i kraft av sina klassförhållanden, besitter kunskap och makt. Det är följaktligen naturligt att småbourgeoisien, i ett läge då arbetarklassen inte är tillräckligt utvecklad ifråga om politiskt medvetande och organisation, befinner sig i ledningen för den mot Israel, imperialismen och den arabiska reaktionen riktade klassalliansen. Till allt detta måste vi lägga den palestinska småbourgeoisins speciella karaktär samt skillnaderna i läge för denna respektive för den arabiska småbourgeoisie som befinner sig i ledningen för de arabiska nationella regimerna.

Den palestinska småbourgeoisien har rest parollen om väpnad kamp och leder i dag denna kamp, och det faktum att den inte sitter vid makten gör den mer revolutionär än den arabiska småbourgeoisien, vilken är besluten att bevara sina intressen och stanna kvar i maktställning genom att undvika den långa och avgörande striden med det motsatta lägret.

Om vi tar alla dessa punkter i betraktande finner vi, att det avgörande för att arbetarklassen med sin strategi och sina program ska kunna uppnå den ledande ställningen i alliansen dels är att denna klass ökar sin politiska och organisatoriska medvetenhet, dels att den väpnade kampen utvidgas och dels att revolutionens nivå höjs, så att den palestinska småbourgeoisien inte längre förmår upprätthålla sin ledande roll utom på bekostnad av sina egna intressen och i motsättning till sina klassförhållanden och följaktligen till sitt tänkande, sina program och sin strategi.

Hur ska vi då sammanfatta den bild av revolutionens krafter på den palestinska nivån som vi hittills skisserat?

De grundläggande revolutionära krafterna är arbetarna och bönderna. Det är endast dessa som, i kraft av sina levnadsförhållanden, kan leda revolutionen till slutgiltig seger. Det är endast arbetarklassens djupgående och slutgiltiga tänkande och strategi som förmår bekämpa fiendelägret. Det

är arbetarnas effektiva ledarskap som, genom sin vetenskapliga taktik, gör det möjligt att dra med småbourgeoisien i kampen utan att denna klass tar ledningen och utan att den tillåts försvaga det revolutionära tänkandet, strategin och taktiken genom sin vacklan, sitt ofullständiga tänkande och sin bristfälliga strategi.

Den palestinska bourgeoisien

Den palestinska bourgeoisien är väsentligen en affärs- och bankbourgeoisie. Dess medlemmars intressen är ytters sammanflätade med varandra och knutna till imperialismens affärs- och bankintressen. Bourgeoisins rikedomar har uppkommit genom mäklartransaktioner med utländska varor, försäkringsverksamhet och bankaffärer. Strategiskt sett är denna klass därför emot den revolution som syftar till att göra slut på imperialismens existens och intressen i vårt hemland, vilket betyder förintelse av bourgeoisies källor till rikedom. Då vår kamp mot Israel samtidigt är en kamp mot imperialismen kommer bourgeoisien att försvara sina egna intressen, det vill säga försvara imperialismen mot revolutionen.

Helt naturligt står denna strategiska analys inte helt klar för alla. Det är också naturligt att den blir föremål för såväl taktiska som tillfälliga ställningstaganden som vissa undantag, men detta får inte hindra oss från att vid varje tidpunkt ha en långsiktig strategisk syn på förhållanden och på den allmänna bilden.

På vilka vetenskapliga grunder kan det sägas att det palestinska folkets alla klasser hör till revolutionens krafter? Vår revolution är i dag en väpnad revolution. Finns alla det palestinska folkets klasser bland denna väpnade revolutions krafter?

Efter 5 juni 1967 grep de unga vid lägren och byarna till vapen, gömde sig i bergen och befäste sig i städerna. De riktade sina kulor mot Israel och träffades själva av israeliska kulor. Vid exakt samma tidpunkt tog de traditionella borgerliga ledningarna emot Sassoon, Dayan och andra israeliska ledare för att med dem diskutera palestinska hållningen, i enlighet med Israels planer för att likvidera den palestinska frågan och sålunda uppnå politisk seger efter den militära segern. Dessa försök skulle ha lyckats om de inte hindrats av kommandoaktionernas tillväxt. Under denna period utkämpade de unga männen från lägren en kamp på liv och död mot Israel, samtidigt som köpmännen på Västbanken åter försökte sammanlänka sina intressen med fiendestaten.

Kan vi mot denna bakgrund tillåta att sådana paroller som ”Vi är alla kommandos” eller ”Alla det palestinska folkets klasser tar del i den väpnade kampen” eller ”Inga rika, inga fattiga så länge vi alla står utan land” upprepas utan att vi analyserar och kritiserar dem och hindrar deras spridning?

Revolution är en vetenskap, och det vetenskapliga tänkandet söker påtaglig fakta. Vi kommer inte låta oss vilseledas av bedrägliga deviser eller slogans som är oförenliga med fakta och som lanserats av vissa klasskrafter till försvar för deras intressen.

Den del av den palestinska bourgeoisien som lever i Palestina under den sionistiska ockupationen hör inte till revolutionens krafter trots att den inte öppet har anslutit sig till Israel. Objektivt kommer den alltid att förbli den klasskraft som fienden kommer att utnyttja för att försöka beseгра revolutionen och hejda den mitt i dess lopp.

Den del av den palestinska bourgeoisien som lever utanför Palestina har för tillfället inga intressen som står i strid med kommandoaktionerna, så länge dessa aktioner på nuvarande stadium i stort håller sig inom vissa bestämda teoretiska, politiska och militära gränser, och därför understöder den ibland kommandoaktiviteten med en liten del av sin överflödsrikedom. Den palestinska nationella rörelsens revolutionära utveckling till den nivå där den öppet drabbar samman med imperialismen kommer emellertid att få denna bourgeoisie att välja ståndpunkt i enlighet med sina klassintressen.

Naturligtvis medger vi att vissa skikt av denna bourgeoisie kan komma att utgöra undantag från regeln och alltså i kraft av den palestinska frågans särdrag stanna kvar på revolutionens sida och avhålla sig från att motarbeta den, men sådana undantag får inte leda oss till att förbise den allmänna lag som bestämmer denna klass' ställning i förhållande till revolutionen i allmänhet.

Principen att det är nödvändigt att dra fördel av varje kraft som tillfälligt kan tänkas bistå revolutionen är helt korrekt, liksom principen att den kvalificerade ledningen är den som mobiliserar bredast möjliga front i huvudkonflikten. Vi bör handla i enlighet med dessa principer, bara det inte sker på bekostnad av klarheten i vårt politiska tänkande. Ett klart politiskt tänkande är den enda vägen för att rekrytera och mobilisera revolutionens verkliga styrkor. Rekrytering och mobilisering av revolutionens verkliga styrkor i ljuset av ett klart, vetenskapligt politiskt tänkande är ett grundläggande villkor för framgång. Detta är mycket viktigare för revolutionens framgång än varje ekonomisk hjälp, om avsikten med denna hjälp är att den ska ges till priset av att vår klara bild av förhållandena grumlas.

I ljuset av detta kan vi nu få en helhetsuppfattning av den palestinska revolutionens krafter.

Revolutionens krafter är arbetarna och bönderna – invånarna i lägren, byarna och de fattiga stadsdistrikten – i förbund med den palestinska småbourgeoisien som också utgör en revolutionär kraft (detta trots det faktum att ett sådant förbund innebär en intellektuell och strategisk konflikt, vilken måste lösas till förmån för arbetarklassens ledarskap, tänkande och strategi), och revolutionen drar, åtminstone tillfälligt, nytta av varje skikt av den palestinska bourgeoisien. Den

tillåter emellertid aldrig att någon sådan allians eller tillfällig nytta leder till oklarhet i vår bild av de revolutionära krafterna eller till oklarhet i dessa strategi och program.

Bourgeoisien utgör numeriskt bara en mycket liten del av samhället. Det är ett välkänt faktum att bourgeoisien utgör en halv till en procent av samhället. Dessutom är detta inte den klass som griper till vapen eller är redo att slåss och dö till försvar för landets och folkets frihet. Följaktligen är det i vetenskaplig mening falskt att försöka framställa det som om denna klassanalys av revolutionens krafter skulle leda till att nationens krafter förslösades och att dessa krafter drevs in i en intern konflikt. Denna analys berövar inte revolutionen någon enda effektiv stridsstyrka, utan tvärtom leder den till klarhet och ett riktigt fastställande av krafternas olika lägen; den lägger ansvaret att leda revolutionen på de fattiga klasserna och ger på så sätt upphov till en nationell kamp där den överväldigande majoriteten av vårt folks massor under de fattigas ledning kommer att resa sig mot Israel, imperialismen och reaktionen – vilka har drivit ned de fattiga i det tillstånd av elände som de dagligen upplever och under vilket deras mänskliga egenskaper och livsvärde förtrampas.

Organisering och mobilisering av de palestinska krafterna

Vilken är den organisatoriska formen för mobiliseringen av de revolutionära krafterna utifrån denna analys? Vilka relationer bör råda mellan dessa krafter mot bakgrund av den nuvarande palestinska situationen? Hur ser vi på den palestinska nationella enigheten mot denna bakgrund?

Den högsta formen för en bred organisering och mobilisering av arbetarklassens krafter är den politiska organisationen beväpnad med den vetenskapliga socialismens teori. Alla revolutionära erfarenheter under detta århundrade har alldeles klart visat på detta faktum. Erfarenheterna från Kina, Vietnam och Kuba såväl som erfarenheten från Oktoberrevolutionen, alla pekar de på och bekräftar detta faktum.

Den vetenskapliga socialismens teori belyser arbetarklassens eländiga villkor och förklarar dem vetenskapligt, avslöjar imperialismens och kapitalismens utsugning av denna klass, klargör arten av den viktigaste motsättning i vilken nutidens samhällen lever, internationellt såväl som på det lokala planet, förklarar historiens rörelselagar och rörelseriktning, definierar arbetarklassens roll och denna rolls betydelse, anger vilka vapen denna klass besitter; och på så sätt gör den vetenskapliga

socialismens teori arbetarklassen medveten om sin existens, sina förhållanden och sin framtid, och förmår härigenom mobilisera arbetarklassen i största omfattning.

Den vetenskapliga socialismens ideologi och de revolutionära erfarenheterna i världsmåttstock har klart visat, att en revolutionär organisation beväpnad med en revolutionär teori – arbetarklassens teori – är det sätt på vilket arbetarklassen organiserar sig själv, samlar sina krafter, befäster sina möjligheter och definierar strategin i sin kamp. Om den palestinska och arabiska nationella rörelsens erfarenheter ännu inte har lyckats motstå och besegra imperialismen, sionismen, Israel och reaktionens krafter beror det på att de inte har tillämpat denna organisationsteori. Att politiska organisationer har misslyckats på det palestinska och det arabiska fältet innebär inte ett underkännande av den politiska partiorganisationen i allmänhet, utan ett underkännande av en form av politisk organisation som inte har utgått från den ideologiska, klassmässiga och organisatoriska ståndpunkt som baseras på denna teori och dessa erfarenheter. En ökning av den palestinska nationella rörelsens revolutionära kapacitet kan inte bygga på avvisandet av den revolutionära politiska organisationens princip; den enda möjligheten är att anta den politiska organisationsform vars

karaktär har bestämts i ljuset av den vetenskapliga socialistiska teorin och tidigare erfarenheter.

Denna organisationsform utgör den organisatoriska ramen för samlandet av den avgörande revolutionära kraften, arbetarklassen. Vidare är det, som de stora revolutionära erfarenheterna visat, denna organisationsform som under den nationella befrielsens skeden förmår mobilisera böndernas krafter och samla dem i största omfattning.

Genom att använda denna form skulle vi alltså ha skapat ramen för organisationen och mobiliseringen av de för revolutionen avgörande klasserna, arbetarna och bönderna.

Men småbourgeoisien då? Enligt vår analys är småbourgeoisien också en av revolutionens krafter. Kan vi mobilisera den inom denna ram? Om så inte är fallet, vilken är då den organisatoriska ram som skulle sätta oss i stånd att mobilisera och koncentrera alla de revolutionära krafterna?

Den palestinska småbourgeoisins flertal kommer inte att söka sig in inom den organisatoriska ram som baseras på en politisk partiorganisation beväpnad med den vetenskapliga socialismens teori. Revolutionens socialistiska tänkande är inte denna klass tänkande, och den finner sig inte tillrädda i den starka, förpliktande och disciplinerade partiorganisationen. Småbourgeoisien föredrar att hålla sig till ett allmänt och slappt tänkande som

inte går utöver allmänna frihetsparoller, samt till en politisk organisation som inte kräver mer av den än den förmår ge. Därför vill småbourgeoisien inte ansluta sig inom denna ram, utan kommer att vända sig till andra palestinska organisationer vilka inte klart accepterar den vetenskapliga socialismens teori och den revolutionära politiska partiorganisation som hör till denna teori. Den fullständiga organisatoriska form som, mot denna bakgrund, förmår innesluta alla de revolutionära krafterna är den politiska partiorganisation som ansluter sig till den vetenskapliga socialismen. Den kan mobilisera arbetarna och bönderna i stor skala och samtidigt yrka på upprättandet av en nationell front för att få till stånd ett förbund mellan dels arbetarna och bönderna – revolutionens grundläggande klasser och dess ryggrad – dels småbourgeoisien i dess egenskap av en av revolutionens krafter.

Härmed är vår bild av de palestinska revolutionära krafterna och av den organisatoriska form inom vilken de kan mobiliseras färdig.

Detta är enligt vår mening den form som helt överensstämmer med den vetenskapliga analysen av förhållandena och som objektivt sammanfaller med revolutionens intresse. Den ger å ena sidan en klar överblick över striden och å andra sidan en omfattande mobilisering av de grundläggande revolutionära krafterna, och garanterar samtidigt

att en så bred front som möjligt kan upprättas mot fiendeläget.

Enligt vår mening är det den mot denna bakgrund föreslagna breda nationella fronten som utgör det revolutionära förverkligandet av den palestinska nationella enheten. Om avsikten med den palestinska nationella enheten är att samla alla revolutionära krafter under den demokratiska nationella befrielsens skede för att stå enade i den grundläggande motsättningen mot Israel, imperialismen och reaktionen, då är detta den form som svarar mot denna avsikt. De tre klasser som möts inom frontens ram representerar – också i absoluta siffror – det palestinska folkets överväldigande majoritet. Det är helt uppenbart att den nationella enhet som förespråkas av somliga och som syftar till att göra det möjligt för den traditionella ledningen, bourgeoisien och reaktionens krafter, att nästla sig in i revolutionens led och att undergräva tanken på organiserandet av ett revolutionärt politiskt parti och grumla det politiska revolutionära tänkandets klarhet, står i strid med revolutionens intresse.

I det ovanstående har vi klart angivit huvudprinciperna i vår inställning till frågan om relationerna mellan de palestinska krafterna. Dessa principer sätter oss i stånd att definiera vår inställning till alla de frågor och problem som uppstår i detta sammanhang och bidrar till att klargöra vår

hållning med avseende på det rådande läget på det palestinska fältet samt den inriktning vi bör ge våra ansträngningar att skapa verklighetsanpassade relationer mellan den palestinska revolutionens krafter och organisationer.

1. Vi anser att palestinsk nationell enhet är grundläggande för mobiliseringen av alla revolutionens krafter för att möta fiendeläget, och med denna utgångspunkt måste vi inta en hållning som verksamt bidrar till att åstadkomma den.
2. Den nationella enheten kommer till uttryck i skapandet av en front där alla revolutionens klasser – arbetare, bönder och småbourgeoisie – är representerade.
3. Vi måste aktivt arbeta för att mobilisera arbetarna och bönderna i en enda revolutionär politisk organisation beväpnad med den vetenskapliga socialismens teori. På denna grundval måste vi verksamt sträva efter att ena alla palestinska vänsterorganisationer vilka genom kontakt och erfarenhet kan övertygas om att ansluta sig till denna analys.
4. Småbourgeoisien kommer inte att ansluta sig till denna typ av organisation, som håller fast vid den vetenskapliga socialismen och en stark politisk organisation, utan kommer att ansluta sig till de palestinska organisationer vilka nöjer sig med allmänna slagord om befrielse, undvi-

Organisering och mobilisering av de palestinska krafterna

ker ett klart tänkande och en klar klasståndpunkt och har en organisatorisk form som inte ställer större krav på den än den förmår uppfylla. Småbourgeoisien kommer alltså i första hand att samlas i "Fatah" och Palestinska befrielseorganisationen (PLO).

5. På denna grundval, och utifrån vår syn på huvudmotsättningen, det nuvarande skedets karaktär och nödvändigheten att skapa den nationella enhet som samlar alla revolutionens krafter för att gå emot Israel, måste vi arbeta rör upprättandet av en nationell front tillsammans med "Fatah" och PLO, en front som å ena sidan kan skänka kampen den nödvändiga klassalliansen och å andra sidan förbehålla varje klass rätten att uppfatta kampen och göra upp planer för den i överensstämmelse med sitt klassperspektiv.

Detta är vår syn på den palestinska revolutionens krafter och sättet att mobilisera och samla dem.

Den form av relationer mellan de grundläggande palestinska krafterna som vi här föreslår avgör den allmänna strategiska princip som kommer att styra vår väg. Det är uppenbart att vi, då vi följer den väg som anges av denna princip, kommer att möta många hinder och komplikationer vilka kräver att vi i varje period så ingående som möjligt anger en taktik som står i överensstäm-

melse med denna periods karaktär och förutsättningarna för de olika palestinska organisationer som existerar vid varje given tidpunkt. Det är emellertid denna strategi som kommer att avgöra en sådan definition i allmänhet.

Men kommer då vårt strategiska tänkande vad gäller det palestinska befrielsekriget att enbart gälla det palestinska folket och det palestinska området?

Om vi påminner oss fiendens storlek och natur inser vi omedelbart att en strategi för det palestinska befrielsekriget måste omfatta mobiliseringen av alla revolutionens krafter såväl i arabländerna som i världsmåttstock, ty det är endast genom en sådan mobilisering och samling som vi kan skapa den styrka som förmår kämpa mot Israel, sionismen, världsimperialismen och den arabiska reaktionen. Endast en palestinsk revolution som sammansmälter med den arabiska revolutionen och är förenad med världsrevolutionen kan vinna seger. Med tanke på karaktären hos den fientliga allians som vi kämpar mot skulle en begränsning av den palestinska revolutionen till att endast omfatta det palestinska folket leda till nederlag.

Revolutionens krafter i arabvärlden

Vilka är revolutionens krafter i arabvärlden? Hur ska vi mobilisera dem? Vilka är relationerna mellan den palestinska nationella befrielse rörelsen och de arabiska krafterna?

För att skapa ett revolutionärt läger som förmår överflygla fiendelägret vilket utgörs av en stark och bred front bestående av Israel, den sionistiska rörelsen, imperialismen och den arabiska reaktionen räcker det inte att mobilisera och koncentrera de revolutionära krafterna på det palestinska planet – inte ens om det sker genom en politisk organisation som håller fast vid och vägleds av den vetenskapliga socialismen, genomför en omfattande mobilisering av de undertryckta klasserna och tillsammans med småbourgeoisien bildar en förenad front.

Det palestinska befrielsekrigets strategi fordrar att man mobiliserar och koncentrerar alla revolutionära krafter i de arabiska länderna i allmänhet och i de arabiska områden som omger israel i synnerhet. Det är därför Folkfronten så starkt framhåller det inbördes sambandet mellan den palestinska och den arabiska frågan, och nödvändigheten att förena den palestinska befrielse rörelsen och den arabiska befrielse rörelsen. Det är också

därför det är strategiskt nödvändigt att betona mottot ett ”arabiskt Hanoi” såsom en revolutionär princip vilken förenar den palestinska och den arabiska revolutionen, utgör en fast grundval för den palestinska och arabiska nationella befrielse-rörelsen och skulle möjliggöra för denna att hålla stånd mot och besegra fiendeläget.

Fastän vi inte säger att mobiliseringen av revolutionens krafter i arabvärlden är en av den palestinska revolutionens omedelbara uppgifter, kan vi ändå säga att den palestinska revolutionens framtid och framtiden för den väpnade kamp – kommandoverksamhet – som det palestinska folket nu genomför är beroende av att de förenas med en revolutionär strategi som syftar till att mobilisera de revolutionära krafterna i Jordanien, Libanon, Syrien, Egypten, Irak och de övriga arabländerna. Den kris den palestinska motståndsrörelsen genomgår beror inte enbart på dess oförmåga att uppfylla alla de ideologiska, strategiska och organisatoriska villkor som måste uppfyllas av varje segrande nationell befrielse-rörelse i vår tid. Denna kris som kommer att fortsätta att utgöra det palestinska motståndets sårbaraste punkt, är en följd av att motståndsrörelsen lever under förhållanden där arabiska länder hindrar den och hotar att likvidera den palestinska frågan genom att följa Säkerhetsrådets resolution (av den 22 november 1967), i stället för att utgöra ett revolutionärt stöd

för dess stärkande, vidga dess verksamhetsfält och ge den ökad kraft.

Eftersom den palestinska befrielsestrategin är en kamp mot Israel, sionismen, imperialismen och den arabiska reaktionen blir det nödvändigt med en revolutionär palestinsk strategi i nära för-
ening med en revolutionär arabisk strategi.

Den enda väg som leder till seger är väpnad kamp mot Israel och alla imperialistiska intressen i vårt hemland, utvidgning av den väpnade fronten mot den arabiska reaktionen och alla imperialistiska intressen och baser i det arabiska hemlandet och inringning av Israel med hjälp av det folkliga befrielsekrigets strategi från alla sidor – från Syrien, Egypten, Libanon, Jordanien samt inom det område som ockuperats före och efter 5 juni 1967. Det är inte viktigt att det palestinska folket uppvisar en heroisk hållning genom kommandoverksamhet; det viktiga är befrielse och seger. I betraktande av hur vi definierar fiendeläget är metoden att åstadkomma befrielse en revolutionär palestinsk och arabisk front som ger kommandoverksamheten stadga, skydd och stöd och bidrar till att öka dess omfattning så att den leder till inringandet av Israel från alla håll och engagerandet av alla de fiendestyrkor som ger Israel skydd och stöd.

Strategin för ett revolutionärt arabiskt agerande sammanfaller i stora drag med strategin för

ett revolutionärt palestinskt agerande. Grundvalen för denna överensstämmelse är att de arabiska länderna nu alla genomgår samma stadium. Mot bakgrunden av Israels ockupation av Sinai och Golanhöjderna, mot bakgrunden av själva dess existens och fortlevande som en bas varifrån imperialismen är beredd att angripa varje ansats till arabisk befrielse, mot bakgrunden av denna konkreta situation genomgår de arabiska folken nu – trots de klassmässiga och ekonomiska förändringar i riktning mot en socialistisk omdaning som ägt rum i Egypten, Syrien, Algeriet och Irak – den nationella befrielsens, den demokratiska nationella revolutionens stadium.

Den demokratiska nationella revolutionens strategi i denna tidsålder har klarlagts genom den vietnamesiska erfarenheten och dessförinnan genom den kubanska och den kinesiska erfarenheten.

Huvuddragen i denna strategi är: mobilisering och koncentration av de fattiga arbetarnas och böndernas krafter i största möjliga omfattning; dessa klassers uppgift att leda revolutionen genom en politisk organisation som ansluter sig till och vägleds av den vetenskapliga socialismens ideologi och är allierad med småbourgeoisins krafter vilkas intressen inte står i motsättning till den demokratiska nationella revolutionens karaktär; förlitan på den väpnade kampen för att övervinna fiendens

teknologiska överlägsenhet genom ett långvarigt krig som inleds med gerillakrig och utvecklas till ett folkligt befrielsekrig som folket är fast beslutet att vinna.

Den nationella befrielseörelsen i arabländerna har ännu inte utvecklat sig i enlighet med dessa principer, men den palestinska väpnade motståndsrörelsens utveckling och det tryck den kommer att utöva samt åstadkommandet av ett revolutionärt uppsving bland massorna och en skärpning av konflikten mellan Israel och de omgivande arabländerna, allt detta kommer att skapa de objektiva förhållanden som banar väg för och underlättar uppkomsten och tillväxten av en nationell befrielseörelse vilken under arbetarnas och böndernas ledning antar denna strategi. Den palestinska nationella befrielseörelsens förbund med och sedermera sammansmältande med den arabiska nationella befrielseörelsen kommer att ge upphov åt den palestinsk-arabiska styrka och den palestinsk-arabiska strategi som kan leda till seger i en lång och hård strid förorsakad av karaktären hos den fiende vi står inför.

Det återstår för den palestinska nationella befrielseörelsen att klargöra sina relationer till araberna mot bakgrund av de förhållanden som nu råder i arabvärlden.

I vissa arabiska länder utgörs den härskande klassen fortfarande av den arabiska kapitalis-

men och feodalismen. Dessa klassers herravälde representeras för närvarande av de reaktionära regimerna i Jordanien, Libanon och vissa andra arabiska länder. Dessa regimer har gemensamma intressen med världsimperialismen under ledning av Förenta staterna, och trots den partiella, och ibland blott skenbara motsättningen mellan dessa regimer och Israel, existerar denna partiella motsättning i skuggan av en objektiv intressegemenskap med världskapitalismen. På det strategiska planet står alltså den väpnade kampen – för närvarande den palestinska och senare den arabiska – i motsättning till dessa regimer, oavsett vilka taktiska ställningstaganden de båda sidorna kan tvingas till av tillfälliga hänsyn.

Så långt beträffande den nationella befrielseströrelsens förhållande till de kapitalistiska och reaktionära regimerna. Den ömtåliga situationen den palestinska väpnade kampen och den palestinska nationella befrielseströrelsen står inför beror emellertid på bestämmandet av relationerna till de nationella regimerna på det arabiska området, framförallt de nationella regimer vilka omger Israel eller befinner sig i slagfältets närhet, det vill säga Egypten, Syrien och Irak.

Varje oförskräckt revolutionär bedömning av dessa regimer måste väsentligen baseras på juni-nederlaget och dess följder och betydelse, liksom på den strategi, de program och ställningstaganden

den som följde på detta nederlag. Varje försök att försvaga eller förvirra den klara uppfattningen av detta nederlag och av dess följder och lärdomar måste vara resultatet av ett subjektivt eller partiskt intresse eller ett idealistiskt eller känslöbetonat synsätt som är fjärran från ett vetenskapligt, objektivi-
tvt och oförskräckt uppriktigt betraktelsesätt.

Juninederlaget ledde till att hela Palestina, samt Golanhöjderna och Sinai ockuperades, att hundratusentals medborgare skingrades och en hel nation förödmjukades. Den revolutionära ståndpunkten kan därför inte tillåta att man kompromissar eller köpslår om eller grumlar den klara uppfattning som ensam ger oss möjlighet att analysera och förstå juninederlaget och slutligen se vilken politisk och militär strategi som kan tillförsäkra oss uthållighet och seger i vår kamp.

Såväl de palestinska och arabiska massorna som de arabiska nationella partierna och organisationerna betraktade dessa regimer som revolutionära, progressiva regimer vilka var i stånd att befria Palestina och förverkliga massornas mål och strävanden.

Vid den tid då förebud om Junikriget började dyka upp förutsåg varken massorna eller de berörda styrkorna ett nederlag av det slag som inträffade i juni. Juninederlaget utgjorde en bekräftelse på hur felaktig vår syn på läget var. Kunskapen om och den klara definitionen av fienden var bristfällig,

liksom bedömningen av hans planer och styrkor och de möjligheter var och en av dessa styrkor besatt. Definitionen av stadiet var bristfällig, liksom i ännu högre grad bedömningen av hela den revolutionära strävan som dessa nationella regimer, organisationer och arabiska nationella institutioner hade undertryckt.

Vilken är den riktiga vetenskapliga bedömningen av dessa regimer?

Efter första världskriget, efter att Frankrike och Storbritannien ockuperat Irak, Syrien, Libanon och Jordanien och installerat sig i Egypten och andra delar av det arabiska hemlandet, leddes massornas nationella befrielseörelse mot kolonialismen av feodalherrar, aristokrater och medlemmar av bourgeoisien. Sådana ledare var Haj Amin al-Husseini och Arabpartiet i Palestina, och Shukri al-Quwatli och Nationalistpartiet i Syrien, och det fanns liknande ledare i de andra arabländerna. Till och med de väpnade uppror mot ockupationsstyrkorna som vårt folks massor gjorde stod under bourgeoisiens politiska ledning. Massorna förstod av händelseutvecklingen att bourgeoisien i sin kamp mot kolonialismen endast strävade efter att uppnå en skenbar självständighet, en självständighet som skulle föra bourgeoisien till toppen av maktpyramiden. Detta gjorde bourgeoisien till kompanjon åt kolonialisterna i deras exploatering av massornas hårda arbete och gjorde den delaktig

av profiterna från kapitalistiska investeringar i vårt hemland, utan att den fäste något avseende vid de paroller om befrielse och enhet för vilka massorna hade utgjutit sitt blod. När massorna såg allt detta började motsättningarna mellan å ena sidan dessa feodala, aristokratiska och borgerliga ledare och deras partier, och å andra sidan massornas rörelse att ta form. I detta nya skede av kampen leddes massorna av grupper av unga intellektuella, akademiker och liberala arméofficerare som huvudsakligen tillhörde småbourgeoisien och agerade genom denna. Småbourgeoisien var en växande klass, och det var den som ledde massorna i deras kamp mot bourgeoisien och feodalherrarna, vilka direkt eller indirekt stod i förbund med den kolonialistiska kapitalismen. Under slutet av trettioåret och början av fyrtioåret fick dessa försök formen av politiska och militära partier och organisationer, såväl panarabiska som lokala. 1948 grundades staten Israel, och det nederlag som då ägde rum avslöjade för massorna sanningen om dessa av bourgeoisien upprättade "självständiga" marionettregimer, deras maktlöshet gentemot Israel och deras djupgående motsättning till massornas mål. 1948 års nederlag banade alltså väg för störtandet av vissa av dessa regimer, och politiska och militära nationalistiska organisationer ledda av nationalistiska element ur småbourgeoisien grep makten. Dessa organisationer utgjordes i allmänhet av småbour-

geoisien, de arbetade inom denna klass och var i första hand beroende av den – och dessutom av de breda massor av arbetare och bönder som, på grund av sin motsatsställning till kolonialismens, feodalismens och kapitalismens reaktionära allians, samlades kring dessa nya organisationer och under dessa nya förhållanden.

Det internationella läge – kännetecknat av Sovjets seger och uppkomsten av ett antal europeiska socialistiska makter – som följde på andra världskriget var utan tvekan en grundläggande faktor för dessa nya arabregimers uppkomst och fortlevande.

Den grundläggande motsättningen i området kom alltså att få följande utseende: Arbetarna, bönderna och småbourgeoisien stod, under de sistnämndas ledning, förenade mot kolonialismen, den arabiska reaktionen och Israel.

Den första nationella regim som uppstod i arabvärlden på grundval av denna bild var Nasser-regimen i Egypten, och sedan följde Syrien, Irak, Algeriet och Sydjemen.

Nasser-regimen var och är fortfarande det tydligaste och renaste exemplet på denna bild.

I varje historisk bedömning av dessa regimer och vad de representerade i arabvärlden under femtiotalet och fram till juni 1967, måste vi hålla i minnet de stora revolutionära insatser som gjorts av dessa regimer, i synnerhet av Nasser-regimen.

Denna regim var i stånd att driva bort de brittiska ockupationsstyrkor som fanns stationerade i Suezkanalområdet, föra kamp mot alla de kolonialistiska militärpakter varigenom kolonialismen under förevändning av försvarspakter mot hotet från Sovjet försökte komma tillbaka till området, samt undanröja den kolonialistisk-reaktionära allians som bestämde över Egyptens och dess masors öden. Den bröt dessutom den kolonialistiska blockaden mot området och upprättade militära, ekonomiska och politiska förbindelser med det socialistiska lägret. Den satte vidare in Egyptens nationella agerande i dess arabiska sammanhang och lyckades åstadkomma den första unionen i arabernas moderna historia. Den sammanband också den politiska befrielsen med den sociala, lade fram en agrarreform som omfattade jordägarerätten och relationerna mellan jordbrukare och jordägare, nationaliserade de viktiga industrierna och handelsföretagen och skapade utvecklingsprojekt baserade på statligt ägande. Den ledde in Egypten på den revolutionära omdaningens väg och lät dessa förändringar åtföljas av motsvarande förändringar på det revolutionära tänkandets område. Härigenom kom det revolutionära tänkandets nivå att höja sig över de allmänna slagorden om befrielse, enhet och socialism och närma sig en klassmässig syn på de revolutionära kraf-

terna och ansluta sig till den allmänna socialistiska synen på och analysen av den progressiva rörelsen.

Detta är höjdpunkterna i Nasser-regimens insatser, och på denna grundval har de arabiska nationella regimerna i Syrien och Irak försökt gå vidare.

Dessa insatser drev motståndsläget under USAs ledning att försöka omintetgöra denna utveckling på olika sätt, bland annat genom att försöka störta regimerna med våld. Motståndarnas alarmtillstånd borde i sin tur ha drivit de nationella regimerna att höja sig till en ny revolutionär nivå genom att politiskt, militärt och ekonomiskt mobilisera massornas styrkor i sådan omfattning att ståndaktighet, uthållighet och seger garanterades.

Men dessa regimer fortsatte att agera i enlighet med program och planer som påtvingades dem av deras klasskaraktär. Vid denna tid började problemen kring dessa regimers uppbyggnad och planer träda i dagen. Vid mitten av sextiotalet började Nasser-regimen utsättas för dessa problem utan att kunna övervinna dem, och juninederlaget avslöjade tydligt problemen i samband med denna regims struktur samt dess klassmässigt givna oförmåga att besegra imperialismen, reaktionen, sionismen och Israel.

Dessa nationella regimers karaktär utgjorde ett resultat av de organisationer de hade upprättat, av

deras uppfattning om läget, av hur långt de hunnit i den socialistiska omdaningen och av de nya klassförhållanden denna hade frambringat. De angrep feodalismens och kapitalismens intressen och deras utsugning av massorna, men skyddade småbourgeoisien och dess intressen inom industri, jordbruk och handel, och skapade samtidigt en ny klass av militärer, politiker och administratörer vilkas intressen sammanlänkades med småbourgeoisins intressen. Tillsammans med småbourgeoisien utgjorde denna nya klass alltså överklassen i dessa samhällen. För denna överklass var det nödvändigt att omdaningens hölls inom sådana gränser att den inte kom i motsättning till dess intressen eller dess tänkande och uppfattning om striden. Överklassen är motståndare till kolonialism och reaktion, men vill samtidigt behålla sina privilegier. Det är denna situation som avgjort karaktären hos dessa regimers politiska, ekonomiska, militära och ideologiska program.

Det är från denna utgångspunkt överklassen har utformat sin uppfattning att konfrontationen med kolonialismen och Israel ska ske genom militärapparaten, ty den inser att det folkliga befrielsekriget medför att dess rätt till ledarrollen är avhängig av dess villighet att avstå från alla sina privilegier och leva på samma sätt som kommandosoldaterna. Från denna utgångspunkt har den politiska mobiliseringen av massorna också

utvecklats på ett vagt sätt, eftersom den sant revolutionära mobiliseringen genom en politisk partiorganisation i anknytning till den väpnade kampen innebär att nya ledare träder fram ur arbetarnas och böndernas led, och att massorna får möjlighet att övervaka överklassen och ställa den till svars. Följaktligen har överklassen lagt fram ekonomiska program som får den socialistiska omvandlingen att stanna inom ramen för de nuvarande förhållandena. Slutligen har denna klass givit upphov till ett politiskt tänkande som grumlar uppfattningen av kampens verkliga natur, det nuvarande stadiets verkliga natur och den verkliga karaktären hos de program som möjliggör fasthet och uthållighet, samt försvagat uppfattningen av den exploatering av arbetarnas och böndernas arbete som ännu äger rum under dessa regimer.

För oss framstår juninederlaget sålunda inte enbart som ett militärt nederlag. I själva verket är det ett nederlag för dessa regimer och deras program, samt för deras oförmåga att genomföra den politiska, militära, ekonomiska och ideologiska mobilisering som ger möjlighet att motstå och besegra imperialismen och dess allianser och planer i vårt hemland.

Även efter juninederlaget har dessa regimer fortsatt att handla efter samma program. De vidtar idag en mängd åtgärder för att kunna stå emot den israeliska ockupationen. Dessa åtgärder

skulle kunna sammanfattas i försöket att genom alliansen med Sovjetunionen på nytt bygga upp militärapparaten för att därigenom bli i stånd att utkämpa ett taktiskt militärt slag som kunde leda till att alla rester av aggressionen undanröjs – förutsatt att säkerhetsrådets resolution inte kunde genomföras med andra medel än krig och underförstått att denna resolution samtidigt innebär erkännande av Israels rätt att existera inom nya säkra gränser. De nationella regimerna stöder kommandoverksamheten, men bara som en revolutionär taktik för att utöva påtryckningar mot imperialismen och Israel och driva dessa att genomföra Säkerhetsrådets resolution på grundval av en överenskommelse som skulle vara godtagbar för dessa regimer.

De nationella regimerna agerar fortfarande inom ramen för denna strategi, och motsätter sig den revolutionära strategi som eftersträvar ett långvarigt folkligt befrielsekrig, utkämpat av massorna under arbetarklassens och böndernas ledning nå grundval av radikala politiska, militära och ekonomiska program av det slag som representeras av den vietnamesiska befrielseströrelsen, vilken har bevisat att det endast är på detta sätt vi kan gå emot imperialismen med dess teknologiska, ekonomiska och militära överlägsenhet.

När vi visar på den vietnamesiska befrielseströrelsen, vilken utkämpar en segerrik kamp mot

Förenata staterna och den vietnamesiska reaktionen, såsom ett exempel på en framgångsrik befrielseörelse i vår tid, bortser vi på intet sätt från de säregenheter som gäller för vår kamp såväl med avseende på arten av den imperialistiska närvaron, representerad av Israel, i vårt hemland, som med avseende på landets speciella karaktär. Vi syftar i själva verket alltid på de strategiska grundprinciperna för Vietnamkriget – en stark politisk organisation som ansluter sig till den vetenskapliga socialismen, genomför en bred mobilisering av massorna under arbetarklassens ledning, reser parollen om en nationell front, följer gerillakrigets och det folkliga befrielsekrigets väg, vidtar den politiska, ekonomiska och militära mobilisering som följer av allt detta, inriktar sig på långvarigt krig och förlitar sig på den beslutsamma segerviljan hos de fattiga klasserna i samhället, de klasser vilka inte kan leva vidare under bördan av den vidriga och gemena exploatering som utövas av imperialismen och den vietnamesiska reaktionen. Vi syftar också på den revolutionära allians i världsmåttstock som den vietnamesiska befrielseörelsen upprättat för att kunna stå emot imperialismens hela tyngd och alla dess krafter och planer.

I ljuset av allt detta kan vi göra en vetenskaplig bedömning av de nationella regimerna och deras roll i den palestinska och arabiska nationella befrielseörelsen, samt av formen för relationerna mel-

lan dem och den revolutionära palestinska nationella befrielseörelsen:

1. Dessa regimer är motståndare till imperialismen, sionismen, Israel och den arabiska reaktionen representerad av feodalism och kapitalism.
2. Dessa regimer har gjort ett antal revolutionära insatser på vägen mot den demokratiska nationella revolutionen, insatser vilka – såsom är fallet i Egypten – hängt samman med begynnelsen till en förändring av samhällets ekonomiska struktur i socialistisk riktning.
3. På grund av den klasstruktur deras erfarenheter frambringat förmår dessa regimer inte längre fortsätta sin utveckling i revolutionär riktning och höja revolutionen till en sådan nivå att de skulle kunna möta den larmberedskap som uppstått i imperialismens, Israel och den arabiska reaktionens läger.
4. De program dessa regimer uppställer inför kampen är skapade av den småbourgeoisie som befinner sig på toppen av maktpyramiden och i ledarställning i dessa regimer, även om junikriget och senare händelser har avslöjat deras oförmåga att genomföra den ideologiska, politiska, militära och ekonomiska mobilisering som krävs för att hålla stånd mot, trötta ut och besegra fienden.

Dessa regimer håller sig fortfarande med en traditionell krigsstrategi och olika reformprogram i ett försök att fylla de stora luckorna i sina försök att omdana samhället utan att radikalt förändra dess allmänna struktur.

5. Med hänsyn till att dessa regimer å ena sidan är motståndare till imperialismen och Israel och å andra sidan antar traditionella kompromissprogram för att möta fienden, måste relationerna till dem baseras på både enhet och kamp samtidigt: enhet eftersom de är motståndare till imperialismen och Israel, och kamp på frågan om deras strategi för striden.
6. Det kommer att finnas två strategier för att möta den israeliska ockupationen och fullfölja det palestinska och arabiska nationella befrielsekriget: den strategi som förs fram av småbourgeoisien vilken i teorin antar eller i praktiken arbetar för en traditionell krigsstrategi som går ut på att återuppbygga militärapparaten om en fredlig lösning visar sig omöjlig; och den strategi som förs fram av arbetarklassen, vilken i teorin antar och i praktiken arbetar för gerillakrig och folkligt befrielsekrig, fört av massorna under ledning av arbetarklassen inom ramen för en bredast möjlig nationell front, i motsättning till imperialismen och med revolutionära mobiliseringsprogram vilka på det ideologiska, politiska, ekonomiska och militära området

kommer att föra upp massorna på högsta möjliga nivå.

7. Dessa två strategier och de krafter de representerar kommer för en tid att samverka i enhet och kamp, tills slutligen arbetarklassens strategi segrar på det palestinska och arabiska planet. Då kommer denna strategi att ställa fienden inför ett brett klassförbund mellan arbetarna, bönderna och småbourgeoisien, ett förbund under arbetarklassens ledning och i enlighet med arbetarklassens ideologi och program och inriktat på ett folkligt befrielsekrig som oundvikligen kommer att leda till seger.

Utifrån detta fastställs relationerna mellan den palestinska nationella revolutionen och alla arabiska krafter.

På det strategiska planet kommer den palestinska revolutionen att drabba samman med de arabiska reaktionära krafterna och de regimer som representerar dem. Relationerna till de nationella regimer där småbourgeoisien intar den högsta platsen i maktpyramiden kommer att präglas av enhet och kamp. I förhållande till de arabiska revolutionära krafterna, representerade av arbetarna och bönderna och deras politiska organ, kommer den palestinska revolutionen att inrikta sig på enhet som leder till en sammansmältning. Stridens natur och arten av den revolutionära strategi den kommer att skapa, kommer att ge upp-

hov till dessa krafter i arabvärlden i allmänhet och de länder som omger Israel i synnerhet.

Med denna bild – bilden av den palestinska och arabiska revolutionen ledd av arbetarklassen och omfattande alla antiimperialistiska krafter vilka antar gerillakrigets och folkkrigets metod och framlägger ett revolutionärt program som kan åstadkomma den största möjliga mobilisering av massornas krafter ideologiskt, politiskt, militärt och ekonomiskt – har vi en fullständig strategisk uppfattning av det palestinska befrielsekriget, först på den palestinska nivån och därefter i arabvärlden.

Revolutionens krafter i världsmåttstock

Världsimperialismen präglas nu av förhållanden och villkor som skiljer den från vad den tidigare var, och den har utvecklat nya metoder för att utsuga folken som skiljer sig från de tidigare. Å andra sidan har de antiimperialistiska styrkornas läger både i storlek och styrka nått en ny ställning och nivå som skiljer sig från läget före andra världskriget. Världens befrielseörelser måste inse de grundläggande internationella fakta som bestämmer denna historiska period. Den palestinska och arabiska befrielseörelsen handlar inte i ett vakuum. Den lever och slåss under alldeles bestämda världsförhållanden vilka påverkar den och reagerar med den, och detta kommer att vara avgörande för vårt öde. Den internationella grund på vilken nationella befrielseörelser rör sig har alltid varit och kommer alltid att vara en grundläggande faktor då olika folks öden avgörs.

Första världskriget var ett krig mellan de imperialistiska kapitalistiska styrkorna själva, och dess mål var att omfördela världsmarknaden mellan dessa makter. Det kriget var en väpnad explosion av konflikterna mellan de världskapitalistiska blocken i deras kapplöpning om exploateringen och plundringen av folkens välstånd och för att

monopolisera deras marknader. Det var inte ett revolutionärt krig fört av arbetarklassen i de progressiva länderna och av de undertryckta folken mot de utsugande kapitalisterna. Detsamma gäller till viss del för andra världskriget. Följaktligen var konflikten mellan de kolonialistiska kapitalistmakterna det viktigaste uttrycket i världsmåttstock. Revolutionens krafter, representerade av arbetarklassen i de avancerade länderna och av de undertryckta folken, befann sig inte i ett sådant läge att de kunde förvandla dessa krig till revolutionära krig som kunde förlägga den grundläggande motsättningen i världen till dess naturliga läge mellan utsugare och utsugna. Emellertid utformades världssituationen genom andra världskriget och de händelser som följde i dess kölvatten på ett nytt sätt. Kolonialismens krafter koncentrerades och utkristalliserades till ett läger, det imperialistiska lägret lett av USA, i motsättning till de socialistiska styrkornas och de förtryckta folkens läger.

Sovjetunionen gick segrande ur detta krig, och det socialistiska lägret utvidgade sig till att omfatta ett antal östeuropeiska länder. De förslavade folken reste sig för att hävda sin rätt till frihet och utveckling, och den stora kinesiska revolutionen under ledning av Mao Zedong och Kinas Kommunistiska Parti triumferade. Denna serie av händelser och processer var den konkreta faktor

som ledde till att alla kapitalistiska och imperialistiska styrkor samlades i ett läger för att kunna försvara sin existens och sina intressen gentemot den revolutionära flodvåg som uppträdde under de första åren efter andra världskriget. De traditionella kolonialländerna representerade av Storbritannien, Frankrike, Holland och Belgien dignade under krigets bördor, medan Tyskland, Italien och Japan dignade under nederlagets bördor, en situation som satte USA-kapitalet i stånd att utvidga sig och genomtränga alla dessa länder under den återuppbyggnadsprocess som Europa upplevde efter andra världskriget.

Allt detta medverkade till att utkristallisera den imperialistiska bilden och dess grundläggande drag:

1. Alla kolonialistiska kapitalistiska krafter samlades i ett läger, världsimperialismens läger under USAs ledning.
2. USA-kapitalets ofantliga storlek, dess stora aktionsområde och dess sammanflätning med europeiskt kapital utgör den konkreta grunden för enhet hos detta läger och för dess intressegemenskap, likaväl som det utgör den konkreta grunden för USAs ledande ställning inom detta läger.
3. Motsättningar mellan medlemmar av detta läger, vilka av och till tagit formen av motsätt-

ningar mellan kolonialismen, representerad av Storbritannien och Frankrike, och neokolonialismen, representerad av USA, har förblivit underordnade i förhållande till den huvudmotsättning som alla dessa kolonialistiska makter har börjat konfronteras med i sin kamp mot det socialistiska lägret och de nationella befrielseströrelserna. Även om denna delkonflikt mellan USA å ena sidan och Storbritannien och Frankrike å den andra har fått en framträdande form – som exempelvis under angreppet 1956, under den algeriska revolutionen, samt i vissa områden i Afrika – har den generellt sett ändå fortsatt att styras av den viktigare och allvarligare motsättningen mellan imperialismen och de revolutionära krafterna.

4. De försök de Gaulles Frankrike gjort för att bryta sig ur denna USA-imperialismens krets har ännu inte medfört någon grundligare förändring av denna bild.
5. Den tekniska utvecklingen och den väldiga tillväxten av produktionsmedlen och av krigsindustrin har lett till ett stärkande av detta lägers ställning med hänsyn till både dess kontroll av världsmarknaden och dess förmåga att försvara sina intressen och sin existens. Vi är naturligtvis medvetna om de kraftiga motsättningar och problem USA idag står inför i sina inre förhållanden och som allt emellanåt

leder till verkliga kriser, liksom om dess oförmåga att handskas med en sådan rörelse bland folket som den Vietnamkriget givit upphov till samt om de av och till uppträdande skärpningarna av motsättningarna mellan USA och dess allierade. Denna sida av bilden är emellertid ett komplement till den andra sidan, till produktionsökningen och det tekniska framåtskridandet, och bilden är inte komplett om situationen inte ses från båda sidor.

6. USA strävar i dag efter att bibehålla och försvara sina intressen och bekämpa det revolutionära lägret med nya metoder, vilka skiljer sig från det våld och de ockupationsarméer kolonialismen använde för att försvara sina intressen. Dessa nya metoder är det grundläggande draget i neokolonialismen.

USA har upprättat en rad pakter och försvarsavtal för att bekämpa det socialistiska lägret, för att inringa det och begränsa dess utvidgning samt för att neutralisera de nationella befrielseörelserna. Utöver denna paktpolitik för USA emellertid en ekonomisk politik som går ut på att låta lokala sociala krafter få del av de profiter som uppkommer genom utsugningen av folkets arbete, för att dessa sociala krafter, genom att dra fördel av neokolonialismens existens, ska bli ett bålverk bakom vilket USA kan dölja sig när det försvarar sitt infly-

tande och sina intressen. Därutöver går USAs neokolonialistiska metoder ut på att tygla de nationella befrielseörelserna genom att acceptera samexistens med dem och de villkor de skapat och göra eftergifter som tillfredsställer deras nationalstolthet och tillförsäkrar dem vissa vinster, förutsatt att USAs egna grundläggande intressen säkras och skyddas. Förutom allt detta försöker USA att genom hot om kärnvapenkrig tvinga Sovjet att dra tillbaka sitt understöd och sin hjälp till dessa folk i deras krig mot kolonialismen, för att på så sätt möjliggöra för USA att besegra folken i lokala krig.

Neokolonialismen utnyttjar till fullo sin intelligens och sin kolonialistiska erfarenhet i den långvariga och oavbrutna ansträngningen att bevara sin existens, sitt inflytande och sina intressen.

7. Erfarenheterna från Vietnam, Kuba och Dominikanska Republiken har visat att USA, i händelse av att dess moderna metoder för att kolonisera folk misslyckas, kommer att återgå till väpnad makt, invasioner och landsättande av arméer för att skydda sitt inflytande, sina marknader och sina intressen.

I sin strävan att återfå sitt land och sin frihet står Palestinas folk i dag inför detta enade imperialistiska läger med dess teknologiska överlägsen-

het, dess skicklighet i strid och i att neutralisera revolutioner, dess förmåga att ta skydd bakom andra krafter, dess beredskap för direkt konfrontation så snart det känner att de krafter bakom vilka det gömmer sig inte längre är i stånd att bekämpa folkliga rörelser, samt dess strävan att isolera nationella befrielseörelser från det världsrevolutionära lägret och att neutralisera Sovjetunionens ansträngningar genom hot om kärnvapenkrig.

Junikriget och vad som kom före och efter det är i verkligheten ingenting annat än ett konkret uttryck för allt detta. USA försökte tygla den arabiska befrielseörelsen, köpslå med den och avhålla den från att uppgå i världsrevolutionens läger. De försökte sedan underminera och krossa den med hjälp av Israel och dess militärmakt, och försökte senare åter att tygla den när den var försvagad. Idag försöker de fortfarande att med hjälp av Israel, som de förser med alla maktmedel, behålla denna rörelse i sitt våld i syfte att begränsa eller ödelägga den.

Inför denna situation måste den palestinska och arabiska befrielseörelsen: (1) ha ett klart perspektiv; (2) mobilisera alla sina styrkor; (3) uppätta politiska, ekonomiska och militära program för att säkerställa en sådan mobilisering; (4) slå in på det folkliga befrielsekrigets väg för att överflygla fiendens teknologiska överlägsenhet; och (5)

ingå en fullständig allians med alla revolutionära krafter i världsmåttstock.

Det är denna effektiva allians som kan garantera att det upprättas ett läger där vi och alla underkuvade och antiimperialistiska krafter blir i stånd att skapa den kraft som förmår besegra imperialismen trots dess nuvarande styrka.

Våra främsta vänner är de underkuvade folken, vilka lider under imperialismen och den imperialistiska utsugningen av deras arbete och rikedomar, eller lever under samma hot från USA, som i dag försöker tilltvinga sig inflytande över de folk som reser sig. Folken i Asien, Afrika och Latinamerika lider dagligen under hopplöshet, fattigdom, okunnighet och efterblivenhet, vilket är ett resultat av kolonialismens och imperialismens inflytande över deras liv. Den viktigaste motsättningen i världen i dag är motsättningen mellan världsimperialismen å ena sidan och dessa folk och det socialistiska lägret å den andra sidan. Den palestinska och arabiska nationella befrielseörelsens förbund med befrielseörelsen i Vietnam, med den revolutionära utvecklingen i Kuba och Demokratiska Folkrepubliken Korea och med de nationella befrielseörelserna i Asien, Afrika och Latinamerika är den enda väg man kan gå för att skapa det läger som är i stånd att gå emot och besegra det imperialistiska lägret.

I sin kamp mot världsimperialismen under USAs ledning kommer den palestinska och arabiska befrielse rörelsen i förbund med nationella befrielse rörelser i alla underutvecklade och fattiga länder att finna en stark allierad kraft som understödjer den och ökar dess motståndskraft. Denna allierade kraft är Folkrepubliken Kina, vilken i realiteten står inför samma hot från ett USA som försöker inringa och isolera den och hejda dess utveckling.

Den stora Folkrepubliken Kina, som fortfarande upplever följderna av den underutveckling kolonialismen och imperialismen förorsakat och som fortfarande står inför samma hot och samma motsägelser, delar analysen av den grundläggande motsägelse som styr historiens utveckling i världen av i dag, och delar följaktligen den revolutionära befrielsestrategi som de undertryckta folken antagit i sin kamp mot kolonialismen. Denna strategiska överensstämmelse skapar den konkreta grundvalen för en revolutionär allians som kommer att placera oss i ett bättre läge för att bekämpa och besegra fienden. Folkrepubliken Kina ansluter sig till den palestinska arabiska ståndpunkten i sin analys av Israel såsom en imperialistisk bas som måste förstöras,

Trots alla USAs ansträngningar att förhindra Sovjetunionen och de östeuropeiska makterna från att fullständigt sammansluta sig med vår

befrielsemarsch, och trots att dessa makter intar en hållning som begränsar sig till att förhindra Israel från att utöka sitt territorium och vidga sin aggression och inte riktar sig mot rötterna och grunden till Israels aggressiva existens, råder det ändå en motsägelse mellan denna det socialistiska lägrets hållning och den sionistiska och imperialistiska närvaron i vårt hemland. Denna motsägelse skapar grunden för en allians mellan oss och dessa socialistiska makter, och det är vår plikt att utöka denna grund genom vidgandet av den palestinska och arabiska befrielseörelsen och genom dennas avgörande sammandrabbning med sina fiender, så att dessa socialistiska makter kommer att stötta vår befrielsekamp till dess slutgiltiga seger.

Imperialismen och de reaktionära krafterna försöker idag skapa en spricka i relationerna mellan den palestinska och arabiska nationella befrielseörelsen och Sovjetunionen och det socialistiska lägrets makter, och det är vår plikt att vaksamt förhindra imperialismen från att uppnå detta mål. Under hela den gångna perioden har Sovjetunionen utgjort ett viktigt stöd åt de arabiska massorna i deras kamp mot imperialismen och alla dess avsikter och planer för vårt hemland.

Genom alla dessa allianser skapar vi det läger som kommer att stå på vår sida i kampen och som kommer att sätta oss i stånd att kämpa mot fiendeläget.

Utöver dessa grundläggande revolutionära allianser måste vi också, genom vår kamp och våra politiska ansträngningar samt genom vår kamps klara karaktär av nationell befrielsekamp, dra över till vår sida alla frigörelsens krafter i Europa, Amerika och varje annan del av världen.

Med en sådan strategi på det internationella planet kan vi inringa Israel, sionismen och imperialismen och mobilisera alla revolutionära styrkor i världsmåttstock på vår sida i kampen.

Denna bild kan måhända verka orealistisk med tanke på den palestinska och arabiska befrielseörelsens läge under de nuvarande omständigheterna, men ett ihärdigt revolutionärt handlande och ett höjande av befrielseörelsen till den verkliga, orubbliga och långtgående revolutionens nivå kommer att leda till att bilden konkretiseras och förverkligas. Genomförandet av alla dessa allianser kommer inte bara att ge upphov till moralisk sympati utan också till ett verkligt och effektivt stöd som ger oss möjlighet att stå fast och segra.

Därmed är bilden av våra vänner och fiender på det palestinska och arabiska planet samt i världsmåttstock fullständigt. En klar uppfattning av denna bild kommer att eliminera varje ytlig föreställning om striden och avgöra dimensionerna, styrkorna och den allmänna ramen för kampen samt dess läge i förhållande till den historiskt dia-

Strategi för Palestinas befrielse

lektiska rörelse som styr denna period av mänsklighetens historia.

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?

Vår konfrontation med fiendeläget, representerat av Israel, sionismen, imperialismen och den arabiska reaktionen, kommer att ske med hjälp av en strategi som syftar till koncentration av den palestinska revolutionens krafter på såväl den palestinska och arabiska nivån som världsnivån, för att därmed ställa fienden inför ett revolutionärt läger som är överlägset den i storlek och numerär. Men enbart detta är inte tillräckligt för seger. En av fiendens grundläggande starka sidor är den vetenskapliga och teknologiska överlägsenheten, och denna överlägsenhet återspeglas kraftigt i den militära förmåga som vi kommer att ställas inför i vårt revolutionära krig. Vad kan vi göra för att betvinga denna överlägsenhet?

Fiendens vetenskapliga, teknologiska och kulturella överlägsenhet är varken en enkel eller underordnad fråga. På det militära planet innebär denna överlägsenhet att fienden förmår mobilisera snabbt och med stor bredd, att den militära utbildningens standard och den militära ledningens kvalitet är hög, att förmågan att överraska med nya vapen och stridsplaner är stor, samt att överlägsenheten i beväpning och modern krigföring är

allomfattande och kan utnyttjas blixtsnabbt och överrumplande.

Varje grundlig vetenskaplig studie av krigen 1948, 1956 och 1967 skulle tydligt visa på den roll som fiendens teknologiska och kulturella överlägsenhet spelade och på hur detta på det militära området gav upphov till fiendens triumf och vårt nederlag i dessa slag. Det vore dåraktigt att förklara våra militära nederlag i tre stora sammandrabbningar på ett godtyckligt och ytligt sätt, vilket skulle förleda oss att tro att vi kunde ha vunnit dessa slag om det inte varit för vissa tillfälliga sammanträffanden och vissa missgrepp. Vår oförmåga att bekämpa sionismen och Israel under de senaste femtio åren kan inte förklaras utifrån något annat än vår svaga och torftiga politiska, ekonomiska, sociala och militära uppbyggnad gentemot en rörelse och ett samhälle som är vetenskapligt, teknologiskt och kulturellt överlägset oss, samt utifrån det faktum att den syn på striden och den strategi för kampen som vi hittills hållit oss med varit felaktig. Vår konfrontation med Israel och imperialismen kan med säkerhet inte leda till seger om den utformas på klassiskt militärt vis som ett konventionellt krig mellan fiendens armé och styrkor och våra reguljära trupper. Ett sådant krig skulle Israel och imperialismen vinna i kraft av sin överlägsenhet i vapen och kvalitet, sin förmåga att använda ett

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?

modernt krigsmaskineri med oerhörd snabbhet och flexibilitet, och sin ekonomiska kapacitet att uthärda ett sådant krig. Tre sådana erfarenheter är en tillräcklig läxa för oss. Konventionell krigsföring, som i dag sker med extrem snabbhet, är det sätt på vilket fienden utnyttjar sin överväldigande teknologiska överlägsenhet, och det är också på så sätt som alla svaga punkter hos ett underutvecklat samhälle avslöjas. Vår förtröstan på Sovjetunionen räcker inte för att överbrygga denna klyfta på det vetenskapliga, teknologiska och kulturella planet. Det är inte fråga om ”moderna vapen och deras anskaffning”. Den avgörande förutsättningen är att det finns människor som fullständigt förstår vilken makt som ligger i att kontrollera och på effektivast möjliga sätt använda vapnen och utnyttja det moderna krigsmaskineriet. Detta i sin tur är beroende av den teknologiska och vetenskapliga nivån hos de människor som bär dessa vapen. Detta är en faktor som för närvarande inte verkar till vår fördel, varför vi inte befinner oss i en sådan situation att vi i ett konventionellt slag kan stå emot Israel (och bakom Israel USA, som skulle kasta in sina egna trupper i striden om den utvecklades till vår fördel). De svaga folkens vapen för att stå emot imperialistiska trupper och deras överlägsenhet har blivit välkända till följd av erfarenheterna från de folkliga befrielsekrig som i vår tid lett till seger över imperialismen. Imperi-

alismens teknologiska och militära överlägsenhet besvaras av de svaga folken med gerillakrig och folkliga befrielsekrig. Genom gerillakrig undviker vi direkt konfrontation med fienden och hindrar honom följaktligen från att begagna sin fulla teknologiska överlägsenhet mot våra styrkor och därigenom blixtnsabbt krossa dem. Gerillakrig, som syftar till att slå till mot fiendens svaga punkter, retirera snabbt samt undvika direkta sammanstötningar, kan förorsaka fienden ständiga och växande småförluster utan att ge honom tillfälle att möta hela vår styrka för att med sin extremt rörliga och dödande krigsmaskin snabbt krossa den. På detta sätt upplever fienden att han har börjat förlora sitt avgörande försprång, och styrkebalansen börjar – först långsamt men efterhand allt snabbare – förskjutas till de väpnade revolutionära krafternas fördel. Medan gerillakriget mot fienden pågår vinner våra styrkor i erfarenhet, kraft och krigsskicklighet, och når upp till ett sådant antal och en sådan kvalitet att de blir i stånd att börja strid med enheter ur fiendens trupper. Denna period inleds med en kombination av gerillakrig och början till ett folkligt befrielsekrig. I och med revolutionens tillväxt, fiendetruppernas allt värre härjningar och fiendens behov av att sprida sina trupper till varje stad och by och utmed alla fronter, börjar bilden skifta mot ett effektivt krig i stor skala.

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?

Vi kan inte fullständigt eliminera fiendens styrkor eller uppnå fullständig befrielse genom gerillakrig, men gerillakriget är det första stadiet i ett långvarigt krig. Den revolutionära armén kommer att kunna betvinga fiendens överlägsenhet genom att uppfylla följande förutsättningar: den är politiskt medveten och förenad med de organiserade massorna, vilka stöder den och bidrar med manskap och materiel; förenar sig med de revolutionära krafterna i världen, vilka kommer att ge den understöd och förstärkningar; vinner i erfarenhet och effektivitet genom kampen och förenar sig med det revolutionära partiet, vilket förser den med en klar uppfattning och en organisk anknytning till de revolutionära krafterna på alla nivåer. Detta i förening med den heroiska beslutsamhet som alstras av det förtryck och förödmjukande, den misär och utsugning som Israel och imperialismen under årtal utsatt vårt land för, kommer att sätta den revolutionära armen i stånd att betvinga fiendens överlägsenhet.

Vi avser inte att här framlägga en militär plan för ett långt och ytterst komplicerat krig, utan bara att visa på den allmänna form som detta krig kommer att anta med hänsyn till det faktum att vi är ett underutvecklat folk som har att kämpa emot Israel, sionismen och världsimperialismen med all deras kapacitet och vetenskapliga och teknologiska överlägsenhet.

Mot det konventionella krigets metod, med vilken vi kämpade mot fienden 1948, 1956 och 1967 och varje gång led nederlag, ställer vi det folkliga befrielsekrigets metod.

I sin bok *People's War, People's Army* säger general Giáp:

Styrkebalansen visade avgjort hur svaga vi var i förhållande till fiendens styrka. För att kunna skapa förutsättningar för seger måste det vietnamesiska folkets befrielsekrig därför bli hårt och långvarigt. Alla de föresatser som grundade sig på otålighet och syftade till uppnåendet av en snabb seger kunde inte leda till annat än allvarliga misstag. Det var nödvändigt att bestämt ansluta sig till det långvariga motståndskrigets strategi och att stärka självförsörjningssträvandena för att kunna bibehålla och gradvis utöka våra styrkor och ständigt nöta på och i allt större utsträckning tillintetgöra fiendens styrkor; det var nödvändigt att hopa tusentals småsegrar för att av dem skapa en stor framgång, och på så sätt gradvis förskjuta styrkebalansen genom att förvandla vår svaghet till styrka och uppnå slutlig seger.⁵

På andra ställen i samma bok säger general Giáp:

⁵ Võ Nguyên Giáp, *People's War, People's Army*, s. 11-12 (redaktörernas översättning).

Hur kan imperialismens teknologiska överlägsenhet betvingas?

I fråga om operationen måste vår strategi och taktik vara folkkrigets och det långvariga motståndets.

Det vietnamesiska folkets befrielsekrig bevisade, att en ofullständigt utrustad folkarmé, som emellertid kämpar för en rättfärdig sak, kan, med lämplig strategi och taktik, uppnå de betingelser som krävs för att besegra den aggressiva imperialismens moderna arméer.

Det vietnamesiska folkets befrielsekrig visar att den enda möjligheten att vinna seger över en lika mäktig som grym fiende är att förena hela folket inom ramen för en fast och bred nationell enhetsfront byggd på förbundet mellan arbetare och bönder.⁶

I artikeln ”Folkets demokratiska diktatur” säger Mao Zedong:

Ett väldisciplinerat parti, som är beväpnat med marxismen-leninismens teori, använder självkritikens metod och är förbundet med folkets massor; en armé, som leds av detta parti; en enhetsfront av alla revolutionära klasser och grupper under ledning

⁶ Ibid., s. 12-14 (redaktörernas översättning).

av detta parti – dessa är de tre huvudvapen med vilka vi besekrat fienden.⁷

Vi har återgivit dessa citat eftersom de anger huvuddragen i det politiska tänkande som i dag vägleder alla de demokratiska nationella befrielserevolutioner vilka beslutsamt motstår eller har motstått världsimperialismen.

”Revolutionär teori”, ”ett starkt organiserat parti”, ”arbetarna och bönderna i ledningen för revolutionen”, ”bred, fast nationell enhetsfront”, ”folkligt befrielsekrig och långvarigt motstånd”, dessa är de nationella befrielseörelsernas och de demokratiskt nationella revolutionernas politiska strategiska huvudprinciper under imperialismens nuvarande epok.

⁷ Mao Zedong, ”Folkets demokratiska diktatur”, *Valda verk*, band 4, s. 451.

Det palestinska befrielsekrigets mål och innebörd

Att Israel ända från början utgjort ett hot mot vårt folk är ett obestridligt faktum. Uppkomsten av Israel har inneburit att vårt folk fördrivits från hem och jord, att allt som vårt folk med arbete och möda byggt upp har ryckts ifrån det, att vårt folk skingrats över arabländerna och hela den övriga världen, samt att större delen av vårt folk trängts samman i elände och fattigdom i lägren i Jordanien, Syrien och Libanon, där de lever utan framtid och hopp.

Det faktum att Israel utgör en kolonialistisk expansionistisk närvaro på bekostnad av den arabiska jorden och dess ägare är höjt över all diskussion. Det utgör för oss en påtaglig verklighet inför vilken alla falska krav och påståenden bleknar bort. Det judiska ”nationalhemmet” i Palestina blev ”Staten Israel” inom de gränser som angavs i den 1947 antagna FN-resolutionen om Palestinas delning, varefter det utvidgades till att omfatta Israel inom de gränser som existerade före junikriget – ett mycket större område än det som fastställdes i 1947 års FN-resolutioner – och slutligen utvidgades ännu en gång till att omfatta hela Palestina samt Sinai och Golanhöjderna.

Det faktum att Israel är en imperialistisk och kolonialistisk bas i vårt land och utnyttjas för att hejda den revolutionära flodvågen, för att säkra det fortsatta förtrycket av oss och för att vidmakthålla utplundringen och exploateringen av våra tillgångar och ansträngningar är självklart och behöver inte diskuteras. För oss är detta inte blott en teoretisk slutsats, utan det utgör våra faktiska erfarenheter från den israelisk-fransk-engelska aggressionen 1956, junikriget 1967 och hela den tid Israel har existerat på vårt territorium.

Flera faktorer har emellertid bidragit till att förvanska sanningen om vårt befrielsekrig: För det första sattes den sionistiska rörelsens uppkomst i samband med judeförföljelserna i Europa. Så associerades uppkomsten av Israel med nazisternas behandling av judarna under andra världskriget.

Därtill kom det dominerande imperialistiska och sionistiska inflytandet över stora delar av världsoinionen, förekomsten i Israel av krafter som uppgav sig vara progressiva och socialistiska, samt Sovjetunionens och vissa andra socialistiska länders stöd åt upprättandet av staten Israel. Allt detta i förening med vissa palestinska och arabiska ledares oriktiga framställning av kampen mot Israel har förvrängt sanningen om vårt befrielsekrig och riskerar fortfarande att ge många människor en felaktig uppfattning om detta krigs verkliga karaktär.

Den palestinska befrielse rörelsen är inte en rasistisk rörelse med aggressiva avsikter mot judarna. Den riktar sig inte mot judarna. Dess mål är att utplåna staten Israel som en militär, politisk och ekonomisk enhet vilken grundar sig på aggression, expansion och organisk sammanlänkning med de imperialistiska intressena i vårt hemland. Den palestinska befrielse rörelsen riktar sig mot sionismen såsom en med imperialismen förenad aggressiv rasistisk rörelse, vilken har begagnat sig av judarnas lidanden som ett medel för att gynna sina egna och imperialismens intressen i en del av världen som är rik på tillgångar och som utgör ett brohuvud till länderna i Afrika och Asien. Den palestinska befrielse rörelsens mål är att upprätta en demokratisk, nationell stat i Palestina där både araber och judar kommer att leva som medborgare med samma rättigheter och skyldigheter, en stat som kommer att utgöra en integrerad del av en progressiv demokratisk arabisk nationell existens i fredlig samlevnad med alla progressiva krafter i världen.

Israel har envist framställt vårt krig mot det som ett rasistiskt krig som syftar till att förgöra alla judiska medborgare och kasta dem i havet. Avsikten bakom detta är att mobilisera alla judar i en kamp på liv och död. Följaktligen måste en grundläggande strategisk linje i vårt krig mot Israel vara att försöka avslöja denna framställning och visa de

exploaterade och vilseledda judiska massorna på motsättningen mellan å ena sidan deras intresse av en fredlig existens och å andra sidan de intressen som styr den sionistiska rörelsen och de krafter som kontrollerar staten Israel. Det är denna strategiska linje som kommer att möjliggöra för oss att isolera den fascistiska klicken i Israel från alla progressiva krafter i världen. Den kommer också att möjliggöra för oss att, i takt med att den väpnade befrielsekampen växer i omfattning och dess drag framträder klarare, ytterligare vidga den objektiva motsättningen mellan Israel och den sionistiska rörelsen å ena sidan och de vilseledda och exploaterade judiska miljonerna å den andra.

Den palestinska befrielseörelsen är en progressiv nationell rörelse riktad mot de aggressiva och imperialistiska krafterna. Det faktum att imperialistiska intressen är sammanlänkade med Israels existens kommer att göra vår kamp mot Israel till en kamp mot imperialismen, och den palestinska befrielseörelsens sammanlänkning med den arabiska befrielseörelsen kommer att förvandla vår kamp mot Israel till 100 miljoner arabers förenade kamp för att uppnå nationell befrielse. Kampen för Palestina idag, sedd i hela sitt konkreta sammanhang, kommer att utgöra inledningen till förverkligandet av alla den arabiska revolutionens intimt förbundna mål. Det är en bred och väldig rörelse som arabvärldens 100 miljoner under

denna epok i mänsklighetens historia riktar mot ondskans, aggressionens och exploateringens krafter i neokolonialismens och imperialismens skepnad.

För de palestinska och arabiska massorna kommer kampen för Palestina därtill att vara en inkörspport till vår tids kultur och leda till att underutvecklingen omvandlas till en utveckling som motsvarar det moderna livets krav. Genom kampen kommer vi att uppnå politisk medvetenhet om vår tids verklighet, kasta av oss alla illusioner och lära oss värdet av fakta. Underkastelsen, beroendet, individualismen, stamtänkandet, lättjan, anarkin och spontaniteten, allt det som underutvecklingen ger upphov till, kommer under kampen och genom kampen att ändras till insikt om värdet av tid, ordning, exakthet, verklighetssinne, kollektiv handling, planering och vittomfattande mobilisering, till en strävan efter att lära och att beväpna sig med alla kunskapens vapen, till medvetande om människans värde och om nödvändigheten av att kvinnorna – den ena hälften av vårt samhälle – frigörs från slaveriet under föråldrade traditioner och vanor, till insikt om den nationella gemenskapens grundläggande betydelse när fara hotar och om att denna nationella gemenskap är överordnad släkt- och stamtillhörighet och alla lokala band.

Vår långvariga nationella befrielsekamp kommer att föra oss in i en ny livsstil, och därmed leda oss in på vägen mot framsteg och civilisation.

Allmänna kommentarer

Detta är vår allmänna strategiska syn på Palestinas befrielse. Folkfronten för Palestinas befrielse antar denna strategi som en allmän vägledning till handling. Vi måste emellertid understryka att riktigheten i varje teoretisk analys beror på dess framgång i den praktiska tillämpningen. Det är endast den revolutionära erfarenheten som vetenskapligt visar riktigheten eller oriktigheten hos en teoretisk politisk analys, och inget försök till teoretisk analys kan från början ge en detaljerad uppfattning av läget. Mellan tänkandet och det revolutionära handlandet råder ett dialektiskt förhållande. Tänkandet styr det revolutionära handlandet, som i sin tur skapar resultat, situationer och reaktioner vilka påverkar den teoretiska synen på läget. Från denna utgångspunkt hävdar vi, samtidigt som vi betonar dessa strategiska principer som en vägledning för vårt handlande, att vi inte uppfattar dem på ett fastlåst och statiskt sätt. Erfarenheten själv kommer att fördjupa och konkretisera denna syn, berika den och komplettera vissa sidor av den. Erfarenheten kommer också att utveckla den och kanske förändra några av dess sidor. Detta är den vetenskapliga dialektiska uppfattningen av denna strategi, vilken avvisar all fastlåsthet och rigiditet, utöver ständig kritik och självkritik, drar nytta av erfarenheten och skapar en organisk förbindelse

mellan tänkandet och det revolutionära handlandet, varigenom tänkandet vidgas och fördjupas så att det på ett bättre och riktigare sätt kan vägleda handlandet. Varje annan uppfattning är i verkligheten idealistisk och rigid och leder till misslyckanden.

Ur en annan synvinkel representerar denna strategi en allmän uppfattning om kampen och dess huvudströmningar, den uppehåller sig följaktligen inte vid åtskilliga detaljer, inbördes samband och vändningar som uppfyller varje skede av kampen och har anknytning till samtliga dess aspekter. I vår definition av motsättningens huvudlinje har vi exempelvis inte behandlat de motsättningar som existerar och verkar inom fiendestyrkornas led, och inte heller alla motsättningar inom de revolutionära krafternas led. Vår definition av Israel som en av fiendekrafterna är alltså inte avsedd att uppfattas som en statisk bild av denna kraft. Israel utgör inte en homogen enhet inom vilken det inte finns utrymme för motsättningar. Det kommer att finnas mer än en politisk och social kraft inom Israel, och mellan dessa krafter kommer motsättningarna att råda. Dessa motsättningar kan från tid till annan skärpas eller försvagas, beroende på hur kampen förlöper och i vilket skede den befinner sig. Även om den motsättning som råder mellan de så kallade "hökarna" och "duvorna" i Israel idag inte har någon märkbar inverkan på bilden

av kampen, kan de mer grundläggande men just nu slumrande motsättningar inom Israel likväl i framtiden träda i dagen och intensifieras. Inte heller menar vi, när vi säger att det råder ett organiskt samband mellan Israel och imperialismen, att det inte skulle finnas några latent partiella motsättningar mellan dem. Vidare upplever vi just nu en motsättning mellan Israel och den reaktionära regimen i Jordanien, en regim som ibland uppfattar motsättningen till motståndsrörelsen som mindre viktig än motsättningen till Israel. Vi upplever också just nu en vilja hos den palestinska bourgeoisien utanför de ockuperade områden att ekonomiskt stödja motståndsrörelsen.

På den andra sidan kommer det också att finnas fler motsättningar. Bilden av de motsättningar som för närvarande råder mellan de väpnade palestinska organisationerna står klar. Alliansen mellan den palestinska befrielseörelsen och den revolutionära aktiviteten regionalt och i arabvärlden kommer för övrigt inte heller att vara helt oproblematiske och konfliktfri. I vår framställning av det folkliga befrielsekriget metod som den revolutionära metoden att bekämpa fienden får vi dessutom inte glömma det faktum att de nationella regimernas konventionella arabiska arméer både när de försvarar sig själva och i sina taktiska anfall under lång tid kommer att spela en militär roll som tidvis kan förefalla att vara ledande för

utvecklingen, även om det i strategiskt avseende kommer att vara den revolutionära kraften som i det långa loppet uthärdar mot Israel och världs-imperialismen tills den genomgripande nationella befrielsen uppnåtts.

Den huvudmotsättning som definieras av denna strategi är inte en rät geometrisk linje med en stridande kraft på varje sida. I verkligheten är den en slingrande dialektisk linje som på båda sidor uppvisar en grupp allierade krafter vilka trots inbördes motsättningar samverkar under denna allians. Tidvis blir denna allians starkare och tidvis blir de inbördes motsättningar mer uttalade, så att bilden på båda sidor om motsättningens huvudlinje ger ett blandat och sammansatt intryck. Eftersom det är viktigt och grundläggande att på varje stadium i kampen ha en exakt och detaljerad bild som ger oss möjlighet att på ett vetenskapligt sätt bestämma våra taktiska åtgärder, är det lika viktigt och grundläggande att vår detaljerade taktiska uppfattning i varje skede vägleds av vårt långsiktiga strategiska perspektiv. Det är detta strategiska perspektiv som kommer att sätta oss i stånd att leda och styra kampen och undvika att göra oss skyldiga till sådana misstag som att hänge oss åt experimenterande, agera impulsivt, bedriva svanspolitik eller låta oss påverkas av händelser i stället för att ingripa för att styra dem.

I insikten om detta antar Folkfronten för Palestinas befrielse denna politiska och strategiska analys såsom en vägledning för sitt handlande i det befrielsekrig som Folkfronten står inför och för vilket den förbereder sig.

Organisatorisk strategi

Folkets befrielsekrig mot imperialismen kan varken uppstå eller vidmakthållas fram till slutlig seger om det förs på ett automatiskt eller spontant sätt, ty imperialismens teknologiska överlägsenhet, dess produktion och ekonomiska potential, samt dess långa erfarenhet av att kolonisera och exploatera folk med hjälp av en långt utvecklad tidsenlig teknik sätter den i stånd att undertrycka folkets rörelse och neutralisera en spontan revolution. Det revolutionära partiet, som arbetar för att initiera folkliga befrielsekrig och leda dem till seger, utgör därför en nödvändig förutsättning för varje verkligt genomgripande revolution i vår tid. Partiet står för en riktig syn på kampen, det bestämmer strategin och taktiken utifrån ett sakligt studium av de stridande krafterna och deras svaga och starka punkter. Det är partiet som vägleder kampen och skapar den ram inom vilken massornas hela förmåga kan mobiliseras och koncentreras för att vinna kriget och nå fram till målet. Mot denna bakgrund framstår partiangelägenheterna (vår uppfattning av partiet, grunderna för dess uppbyggnad, dess klasstruktur, dess arbetsstil, dess organ, relationerna mellan dess baser och ledning samt relationerna mellan det och massorna) inte längre som sekundära frågor. Den organisatoriska strategin blir här en integre-

rad del av strategin för kampen. Den teoretiska diskussionen som sedan någon tid förts mellan de revolutionära krafterna i Latinamerika (castroistpartierna) och de pro-sovjetiska eller pro-kinesiska kommunistpartierna rör sig framför allt om frågor som gäller strukturen hos det revolutionära parti som ska leda revolutionen.

Misslyckandet för de vänsterinriktade nationella partierna och kommunistpartierna i arabvärlden utgör ett misslyckande just för dessa partier själva och deras struktur, sammansättning och strategier – inte för principen om att partiets existens är en förutsättning för revolutionen. Detta bevisas av att ingen revolution under detta århundrade nått framgång, åstadkommit en radikal förändring i samhällsstrukturen och gett ett nytt liv åt massorna utan att ha ett parti som leder den och förser den med dess ideologiska och sociala klassbas. Detta objektiva förhållande till partiet är revolutionens grundval och stöd.

Inget revolutionärt parti utan en revolutionär teori

Grundvalen för det revolutionära partiets uppbyggnad är den revolutionära teori som det ansluter sig till. Utan denna teori blir partiet inte mer än en grupp som handlar spontant eller empiriskt, och alltså inte förmår utgöra den kraft som kan kontrollera händelserna. Revolutionär teori betyder att ha en klar uppfattning och en vetenskaplig metod i förståelsen och analysen av händelser och yttringar, och i konsekvens härmed betyder det att ha förmågan att leda.

Den revolutionära teori som ställer alla frågor i deras relation till människan och tidsepoken på ett vetenskapligt och revolutionärt sätt är marxismen. I de mänskliga kunskapssträvandenas historia utgör marxismen ett unikt försök att förstå naturen, livet, samhället och historien. Marxismen har presenterat en teori (den dialektiska materialismen) som förklarar naturen och dess rörelse och rörelselagar med hjälp av en gripbar vetenskapligt materialistisk metod, fri från illusion, vidskepelse, subjektivt mediterande och fantiserande, samt fri från sådana slutsatser som stannar vid ord eller tanke. Marxismen har sedan tillämpat denna gripbara vetenskapligt materialistiska metod vid studiet av samhället, samhällets rörelse och historiens

framåtskridande (den historiska materialismen) och speciellt uppehållit sig vid det moderna kapitalistiska samhällets uppkomst, struktur, motsättningar och rörelse (teorin om mervärdet och den vetenskapliga socialismen). På så sätt har marxismen framlagt en dialektisk, vetenskaplig metod som höjt studiet av historien, samhället och de politiska manifestationerna till vetenskapens nivå. Liksom naturvetenskaperna utgör människans medel för att kontrollera naturfenomenen och använda dem till sitt gagn, så utgör marxismen den vetenskap som gör det möjligt för människan att förstå samhällenas och historiens utveckling och att styra och påverka den. Lenin kompletterade Marx vetenskapliga ansträngningar genom att tillämpa samma metod vid studiet av kapitalismen i dess utveckling mot centraliseringens, monopoliseringens och kolonialiseringens stadium och klarlade sålunda de politiska yttringarna och skeendena i början av 1900-talet. På basis av marxismen och den socialistiska vetenskapliga metoden kunde han framgångsrikt leda historiens första socialistiska revolution, dra upp strategin för den, ta itu med dess problem och fastställa vilka egenskaper som krävs av den revolutionära organisationens ledning för att revolutionen ska kunna föras till seger. På så sätt gav Lenin den marxistiska teorin dess moderna tillämpning, och därför har marxism-leninismen kommit att bli revolutionens

norm i denna period av mänsklighetens historia. Som alla andra vetenskapliga teorier har denna teori testats på verklighetens och praktikens experimentfält, och den har därvid förvärvat alla för en vetenskap nödvändiga grunddrag. Praktiken sätter varje teori eller lag på avgörande prov, och så har även skett med marxismen. Oktoberrevolutionen, revolutionerna i Kina, Kuba och Vietnam, alla revolutionära erfarenheter i den moderna världen härrör ursprungligen ur styrkan i denna teori. I motsats härtill står den stapplande förvirringen och kollapsen rör alla revolutionära försök som inte grundar sig på denna ståndpunkt, teori och inriktning.

Det är i utvecklingen av skeendena och revolutionerna under detta århundrade som man finner det konkreta beviset på den marxistiska teorins giltighet.

Marxismen som ett revolutionärt teoretiskt vapen är å ena sidan avhängig det sätt på vilket den förstås, och å andra sidan det sätt på vilket den tillämpas på ett visst förhållande eller stadium. Kärnan i marxismen är den metod den representerar i sättet att betrakta och analysera tingen och fastställa deras rörelseriktning. Den revolutionära uppfattningen av marxismen är följaktligen uppfattningen av den som en vägledning till handling, inte som en fast, stel doktrin. Lenin och Mao Zedong, och före dem Marx och Engels, har vid

flera tillfällen understrukt nödvändigheten av att använda det marxistiska synsättet som en vägledning till handling och inte som en stel doktrin.

Marxismens samhällssyn utgår från uppfattningen av hur samhället befinner sig i ständig rörelse och ständig förändring, och följaktligen kan ingen marxistisk analys av en bestämd period eller situation vara identisk med analysen av en ny situation som härrör ur den föregående. Marxismens konstanta element, dess kärna, är den dialektiskt vetenskapliga metoden att betrakta tingen i deras tillstånd av ständig rörelse och förändring – detta är vårt revolutionära teoretiska vapen. Den nuvarande kapitalismen är inte oförändrat samma kapitalism som på Marx tid; klasstrukturen i ett efterblivet samhälle är inte densamma som den i ett industrialiserat samhälle; den nationalistiska strömning som den europeiska bourgeoisie försökte utnyttja för sina intressen är inte identisk med den nationalistiska strömning som förekommer i de efterblivna länderna, ty i dessa får nationalismen en revolutionär betydelse som ram för att mobilisera förslavade folk mot imperialismen, dvs mot kapitalismen i dess högsta stadium.

Att förstå marxismen på ett sådant sätt att man kan se alla dessa skillnader och dra nytta av den revolutionära teori som detta århundrades revolutioner framlägger och av alla de teoretiska ansträngningar som utgått från och berikat marx-

ismen i stället för att stanna upp och förstenas vid dess tidigare gränser – just detta utgör den vetenskapliga marxistiska uppfattningen av denna teori, vars motsats utgörs av uppfattningen av marxismen som en stel doktrin.

Teorin befinner sig enligt marxismen i ett ständigt fortskridande dialektiskt förhållande till verkligheten och praktiken. Det faktum att den står i dialektiskt förhållande till praktiken betyder att den befinner sig i ett tillstånd av tillväxt, framåtskridande och förändring, och inte i ett oföränderligt tillstånd.

Den största fara som möter oss i vår anslutning till den marxistiska teorin består i att uppfatta denna på ett mekaniskt, idealistiskt sätt, vilket berövar den alla möjligheter att förklara den levande verkligheten. Den nytta vi drar av att endast läsa och lära oss Marx och Lenins skrifter går inte utöver gränserna för själva den kunskap som presenteras i dessa skrifter; den verkliga nyttan drar vi när vi, genom vårt djupa studium av dessa skrifter, tillägnar oss den metod för att förstå, förklara och tackla samhällets, historiens och den revolutionära handlingens problem som marxism-leninismen framlägger. Marxismen som ett redskap för analys och en vägledning till handling är det vapen vi eftersträvar när vi tillägnar oss denna teori. Vår anslutning till marxism-leninismen kommer därför inte att leda till någonting

om den inte medför att vi tillämpar teorin för att förstå verkliga förhållanden och för att formulera den strategi för arbetet i vilken vi fastställer naturen hos kampen och hos det rådande stadiet, definierar de motsatta krafterna och vår syn på utvecklingen i denna motsättning samt når en genomgripande förståelse av de konkreta förhållanden vi rör oss i. Endast genom tillämpningen av marxism-leninismen på våra verkliga levnadsförhållanden och på den kamp vi utkämpar blir vår anslutning till den marxist-leninistiska teorin meningsfull och möjlig att omsätta i resultat. Det vore ett stort misstag att inbilla sig att enbart en proklamation om anslutning till marxism-leninismen skulle vara ett trollspö som öppnar vägen till seger. Om det finns exempel på vad marxism-leninismen betytt för vissa revolutioner, såsom Kinas och Vietnams, finns det också motsvarande exempel där en anslutning till marxism-leninismen inte lett till någonting. De arabiska kommunistpartierna, som formellt och verbalt ansluter sig till marxism-leninismen, har inte kunnat leda revolutionen i vårt hemland, ty deras ställningstagande har bara varit ett ställningstagande i ord, en stelbent och fastlåst uppfattning av teorin, en oförmåga att tillämpa teorin på de faktiskt föreliggande omständigheterna på ett sätt som leder till en klar bild av kampen och en korrekt strategi för dess ledning.

Vår anslutning till den vetenskapliga socialistiska teorin blir inget annat än tomma ord, illusion och eskapism om den inte innebär en fullt utvecklad förståelse av denna teori såväl hos våra partimedlemmar i allmänhet som hos vår ledarkader i synnerhet. En sådan förståelse kan inte uppnås utan en stor studieansträngning under en lång period. Å andra sidan beror värdet av detta ställningstagande på naturen hos vår förståelse av teorin som ett analysredskap – som en metod att behandla olika frågor beträffande revolutionär handling – och på vår förståelse av den som en vägledning till handling och inte som en stel doktrin. Avsikten med våra studieansträngningar måste vara att uppnå en marxist-leninistisk metod. Värdet av vårt ställningstagande för marxism-leninismen beror dessutom i sista hand på det sätt på vilket vi tillämpar denna metod på vår kamps förhållanden i syfte att utforma en revolutionär strategi och taktik. Det är till denna nivå vi måste höja vårt ställningstagande för marxism-leninismen, annars kommer det att förbli ett ställningstagande intellektuella gjort för att få en teori som kan tjäna dem i deras diskussion, inte ett partis anslutning till en teori som vägleder det till en klar bild av kampen. Den slutgiltiga användbarheten av allt detta är till sist avhängig av de stora ansträngningar som måste göras för att tillämpa strategin på ett riktigt sätt, ty utan en riktig till-

lämpning blir strategin inte mer än en plan som aldrig kommer att sättas i verket.

Ett ställningstagande med den innebörd och de resultat som angivits ovan kommer att bereda väg för spridandet av vänsterrevolutionärt tänkande bland vårt folks massor och möjliggöra för detta tänkande att forcera hindren i dess väg. Vårt folks massor kommer inte att bestämma sin hållning till det vetenskapliga socialistiska tänkandet utifrån en rent teoretisk bedömning av detta tänkande, utan deras hållning kommer att avgöras av de påtagliga resultat som detta tänkande ger i kampen mot massornas fiender och utsugare. När detta tänkande lyckas omvandla det palestinska och arabiska området till stridsplats för ett växande folkkrig – likt det i Vietnam – ett folkkrig som skakar den israeliska, sionistiska, imperialistiska och reaktionära närvaron i vårt hemland, då kommer massorna att förstå att denna teori utgör deras mäktigaste vapen i kampen mot fienderna. På så sätt kommer alla hinder, både verkliga och inbillade, som denna teori i dag står inför att försvinna.

På grund av reaktionens och kolonialismens överlägsenhet är högertänkande det idag förhärskande bland massorna. Dessutom har kommunistpartiernas misslyckande och deras attityder till massornas problem, exempelvis problem rörande enigheten, nationalismen och Israel, fått

massorna att i sitt medvetande förväxla dessa attityder med marxistiskt tänkande. Till detta måste fogas de reaktionära och kolonialistiska elementens ständiga försök att förvränga det marxistiska tänkandet och framställa det som fientligt gentemot massornas nationalkänsla och arv. Slutligen finns också den förvrängda bild av detta tänkande som massorna bibringas av den omogna, barnsliga vänstern, vilken talar om marxismen på ett sätt som massorna inte kan förstå, ett sätt som förefaller dem främmande och oanvändbart för deras omedelbara problem. De positiva resultat som den korrekta förståelsen och tillämpningen av marxism-leninismen skapar kommer emellertid att säkra att detta tänkande bryter sig väg i vårt hemland, så att vi på dess grund kan bygga vårt nya liv, vår vetenskapliga livssyn och våra nya moderna värderingar.

Med ledning av detta antar Folkfronten den marxist-leninistiska teorin som grundläggande strategisk linje för upprättandet av det revolutionära partiet på en fast teoretisk bas. Denna teori kommer att skapa ett enhetligt tänkande och en enhetlig syn på kampen samt möjliggöra för oss att mobilisera massorna och leda deras ansträngningar i en sådan riktning att de blir till en massiv, segrande kraft.

Det revolutionära partiets klasstruktur

Det är inte nog att partiet bygger upp en revolutionär teori – klasstrukturen måste också stå i överensstämmelse med teorin. Den palestinska kampens revolutionära parti är de revolutionära klassernas – i första hand arbetarnas och böndernas – parti. När partiet verkligen är uppbyggt på grundval av dessa klasser, är också fastheten, uthålligheten, den revolutionära förmågan och riktigheten i dess ståndpunkter garanterade. Men om partiet och dess ledarskap grundar sig på småbourgeoisens klass blir anslutningen till den vetenskapliga socialismen till ingen nytta, ty partiet kommer då att återspegla småbourgeoisens egenskaper, dess vacklan och tvekan, dess obestämda hållning och dess tendens att försvagas och misslyckas att motstå påfrestningar.

Säkerställandet av den revolutionära organisationen beror i första hand på dess anslutning till och djupa förståelse av den vetenskapliga socialismen, i andra hand på dess grundläggande arbetar- och bondestruktur.

En sådan klasstruktur hos partiet uppstår inte spontant. Den fordrar en klar uppfattning och en medveten satsning i enlighet med denna uppfattning. I praktiken leder spontanitet till övervikt för

småbourgeoisien, i kraft av denna klass' effektivitet och aktiva intresse för politiskt handlande, i motsats till svagheten och ineffektiviteten hos arbetarna och bönderna med deras svaga politiska medvetande och klassmedvetande.

Folkfronten står som politisk organisation för närvarande inte helt i överensstämmelse med den klasstruktur grundad på proletariatet och de arbetande massorna som ger en objektiv materiell garanti för organisationens revolutionära karaktär, för dess fasthet och förmåga att föra revolutionen framåt.

Frontens politiska organisation utgör i stort sett en spontan förlängning av ANMs⁸ organisation, varför den småborgerliga strukturen ännu är förhärskande. Bibehåller vi en spontan tillväxt utan att sträva efter att styra den blir resultatet att vår organisation huvudsakligen kommer att inskränkas till Amman och de övriga städerna, med några underordnade förlängningar ut på landsbygden och till lägren.

Vårt organisatoriska program måste inriktas på att våra bästa ledarkrafter ska finnas i lägren och byarna, och det är därför nödvändigt att vi företar en omfattande granskning av landsbygdsområdena och lägren för att sedan starkt koncentrera oss på dessa områden. Det är också nödvändigt att fånga upp de unga krafter som växer fram i dessa

⁸ PFLPs förhållande till *Arabiska nationaliströrelsen* behandlas närmare i sista avsnittet av strategins andra del.

områden och skola dem grundligt i teoretiskt och organisatoriskt avseende, så att flertalet av våra medlemmar bland ledande kadre har en revolutionär klasstillhörighet. Detta att vi har hundratals medlemmar och ledarkadrer i städerna men saknar förbindelse med många byar samt med vissa läger och arbetarcentra – hur få dessa centra än må vara – visar att vår organisatoriska utveckling fortfarande är spontan, att vår revolutionära bild av verkligheten fortfarande är oklar och inte kan tjäna som tillräcklig utgångspunkt för effektiva revolutionära planer. Våra hundratals medlemmar och ledarkadrer i städerna måste utvecklas i enlighet med en organiserad plan för att genomsyra de verkliga revolutionära centra. Med tiden kommer denna plan att leda till att vi har en genombruten politisk organisation, baserad på de fattiga, hårt arbetande och förtryckta, vilka är beslutna att göra uppror, hålla revolutionen levande och stå fast emot varje utmaning. På så sätt försäkras vi oss om vår organisations revolutionära karaktär; vår politiska organisation kommer att bli till ett verkligt stöd för de stridande kadre, den kommer att kunna förse dem med de revolutionär kämpar som behövs, ge ett verkligt skydd åt och genomför en total sammansmältning med dem. En politisk organisation som baserar sig på småbourgeoisien och de intellektuella och vars rötter inte når till byarna och de fattiga stadsdistrikten kan inte förse

de kadrer som befinner sig i stridslinjen med de kämpar som behövs eller ge dessa kämpar något skydd. I själva verket kan en sådan organisation bli en börda för de kämpande kadreerna, eftersom den kan sikta till att utnyttja sin förbindelse med den väpnade kampen för att tillskansa sig moraliska och formella privilegier och erövra höga ledarposter, samtidigt som den kan utsätta den väpnade kampen för yttringarna av personliga och taktiska motsättningar och dispyter som stundom döljs under ordfäkterier utan anknytning till den verkliga kampens problem.

Naturligtvis menar vi inte att vi ska ha en organisation som är helt stängd för småbourgeoisien, utan vi menar att vi ska ha en organisation där arbetarna, bönderna och de fattiga utgör de grundläggande beståndsdelarna, för att på så sätt tillförsäkra organisationens styrka, stadga, disciplin och en medveten inriktning på kampen och dess problem. Under sådan förhållanden kan organisationen mobilisera de revolutionära delarna av småbourgeoisien och rekrytera dem inom sina led utan att falla offer för småbourgeoisins tvekan, vacklan, obeslutsamhet och kortsynthet.

De revolutionära intellektuella är en grundläggande och nödvändig beståndsdel för partibygget och revolutionen. För det moderna socialistiska tänkandet utgör arbetarna, bönderna, soldaterna och de revolutionära intellektuella revolutionens

krafter i de underutvecklade länderna. De intellektuella förser revolutionen med en klar bild av förhållandena och förmedlar politiskt medvetande till de arbetande klasserna. De förmedlar också den administrativa förmågan, organisationsförmågan samt förmågan att planera aktioner utifrån alla dessas aspekter. Följaktligen är närvaron av revolutionära intellektuella och deras sammanmältande med partistrukturen en grundläggande fråga. De intellektuellas roll i partibygandet och i revolutionens tjänst är emellertid beroende av att de verkligen förenas med massorna, kämparna och de revolutionära aktiviteterna, att de genom praktiken uppnår förmågan att stå fast och att lära av de problem som kampen reser. Om det finns intellektuella inom partiet som står utanför praktiken och är skilda från massorna, kan dessa intellektuella komma att utsätta partiet för ordklyverier utan anknytning till kampens verkliga problem. För att det intellektuella ska kunna genomföra sina uppgifter i revolutionen måste de leva bland kämparna och de undertryckta massorna, vara villiga att lika mycket lära av som vara lärare för dessa, dela deras levnadsförhållanden, visa anspråkslöshet inför dem, upprätta kamratliga relationer till dem och avstå från överlägsenhet samt materiella eller moraliska privilegier. Om de intellektuella inte iakttar och efterkommer dessa punkter förmår de inte handla revolutionärt. En revolutionär

kämpe är aldrig nedlåtande mot något. I revolutionens målsättning ingår också jämlikhet, människovärde, samverka och kamratlighet, och den organisation som förbereder sig för att leda revolutionen förväntas leva upp till denna bild.

Vår andra strategiska princip för uppbyggande av det revolutionära partiet består alltså i att basera rekryteringen på arbetarklassen, bönderna, de övriga hårt arbetande samt de revolutionära intellektuella. Naturligtvis är det inte tillräckligt att besluta sig för att anta denna linje – vi kommer att få arbeta hårt och länge i denna riktning. När vår organisation verkligen blir till en arbetarnas, bönder, de hårt arbetandes organisation, när den verkligen blir till en lägrens byarna och de fattiga stadsdelarnas organisation – då kan vi känna oss förvissade om att vi skapat den organisation som revolutionen kräver, den organisation som kan utgöra revolutionens stöd, den organisation som gör det möjligt för revolutionen att beslutsamt kämpa sig framåt.

Partiet och massorna

Partiet utgör massornas ledning. Följaktligen måste partiets medlemmar och ledare vara medvetna, genomsyrade av militant entusiasm, villiga att uppoffra sig, att iaktta disciplin och att agera i överensstämmelse med organisationens föreskrifter och handlingslinje. Partiet måste förvissa sig om att dess medlemmar i allmänhet tjänar som exempel och utgör en förtrupp ifråga om medvetenhet, handlingskraft, offervillighet och disciplin. Om partiets medlemmar förlorar dessa egenskaper kan partiet naturligtvis inte fylla sin roll som revolutionär politisk organisation. Men samtidigt som det revolutionära partiet måste bevara sin karaktär som en organisation av medvetna, aktiva, lojala och disciplinerade element måste det också vara en organisation för massorna, det måste utgå från dem, leva mitt ibland dem, kämpa för deras behov, lita till dem och förverkliga sina målsättningar genom dem, med dem och i deras intresse.

Mao Zedong säger:

Hur aktiv denna ledande grupp än må vara, kommer dess aktivitet inte att bli något annat än en handfull människors fruktlösa bemödanden därest den inte förbindes med massornas aktivitet. Om å andra sidan massorna ensamma är aktiva, utan en stark

ledande grupp som på riktigt sätt organiserar deras aktivitet, kan aktiviteten varken upprätthållas under längre tid, föras framåt i rätt riktning eller höjas till en hög nivå.⁹

Det skulle vara mycket nyttigt om vi i allt vårt handlande höll detta i minnet. Förstår vi det dialektiska förhållandet mellan partiet och massorna kan vi också uppnå en riktig förståelse av å ena sidan partiets och å andra sidan massornas roll.

Masslinjen är vår tredje strategiska princip i uppbyggandet av Folkfronten.

Ska vi nå framgång i uppbyggandet av Folkfronten för att organisera massorna måste syftet med varje revolutionär politisk handling vara djupt rotat i organisationsmedlemmarnas medvetande. Det slutliga syftet för vårt handlande är massorna: massornas frihet, massornas värdighet och massornas liv, uppfyllandet av deras behov, säkrandet av deras framtid.

Vi måste alltid hålla detta syfte i åtanke, ständigt göra medlemmarna alltmer medvetna om det och ständigt framhålla dess betydelse. Detta kommer att hjälpa oss att bibehålla en riktig kurs i vårt arbete, det kommer att vara avgörande för hur vårt arbete, våra organisationer, våra ledningar och våra aktionsenheter uppskattas, det kommer att skydda oss från riskerna att framstå som till-

⁹ Mao Zedong, "Några frågor rörande metoderna för ledningen", *Skrifter i urval*, s. 266.

bakadragna, isolerade, byråkratiska, överlägsna, opportunistiska och självupptagna, och det kommer att avgöra karaktären hos och inriktningen för vår verksamhet.

Det händer att vår organisation eller några av dess avdelningar sluter sig kring sina rent interna angelägenheter: möten, skolning, diskussion, kritik etc. Men när organisationen inte inriktar sig på massornas målsättningar och avskär sig från massorna och deras problem, blir organisationslivet instängt och isolerat, och det kommer då snart att kvävas av organisationens egna problem och sidofrågor, så att organisationen förlorar all förmåga till revolutionärt handlande.

Att alltid se till massorna och deras problem, att arbeta för massorna och hjälpa dem att förstå och analysera sina problem och inta en riktig hållning till dem, att hjälpa massorna att organisera sig och leda dem i handling – detta är vår huvuduppgift, vårt syfte och vårt enda sätt att uppbåda den revolutionära kraft som gör det möjligt för oss att nå våra mål.

Utan denna anda, detta medvetande och denna inriktning kommer vi att stänga oss inne och isoleras. Att stänga oss inne betyder att överbetona sidofrågor som endast rör organisationen själv, att isoleras betyder att ge motståndarstyrkorna möjlighet att inringa och besegra oss.

Masslinjen och vår förmåga att följa den är det avgörande måttet på medlemmarnas, avdelningarnas och hela den politiska organisationens revolutionära karaktär.

Den revolutionära medlemmen är den som upprättar ett utomordentligt gott förhållande till massorna omkring sig, tjänar dem på alla möjliga sätt, aktiverar dem och stöder dem. En medlem som är massorna till skada eller isolerar sig från dem kan aldrig kallas revolutionär, vilka egenskaper han än för övrigt må ha. En organisationsavdelning som ordnar politiska möten, reagerar med massorna i problem och frågor som de konfronteras med, tjänar dem på alla sätt – exempelvis genom att öppna en skola för att bekämpa analfabetismen, genom att hjälpa till i skördearbetet, genom att ge råd när kooperativ ska upprättas eller leda dem i krav på elektricitets- eller vattenförsörjning eller vägbyggen – en sådan avdelning deltar framgångsrikt i den konkreta utformningen av masslinjen. Och i motsats därtill kan ingen avdelning kalla sig framgångsrik eller revolutionärt aktiv om den är innesluten i sig själv och ägnar all tid och förmåga åt interna organisatoriska angelägenheter, så att den inte känner med massorna och massorna inte känner till dess existens.

Det parti som mobiliserar varje man och kvinna, alla arbetare och bönder, alla studenter och andra ungdomar för revolutionen, som stän-

dig inriktar sig på kampen och revolutionen och leder massorna i alla deras aktiviteter, det parti vars basorganisationer omges av arbetar-, bonde-, kvinno-, ungdoms- och pionjärföreningar, det partiet är massornas revolutionära politiska organisation. Ett parti som avskiljer sig från massorna kan aldrig kallas revolutionärt.

Naturligtvis går det inte snabbt och enkelt att leva upp till en sådan bild. Mobiliseringen av massorna måste ske i en hastighet som gör det möjligt för organisationen att av denna mobilisering skapa en medveten och disciplinerad verksamhet, en verksamhet som varken är spontan eller oordnad. Det viktiga är dock att vi stadigt, bestämt och oavbrutet håller fast vid denna inriktning. Vi måste uppnå en djupgående insikt om att det är massorna som är det grundläggande och yttersta syftet med vår existens, att det går oss väl så länge vi har massorna med oss och så länge vi är förenade med massorna genom många band. Om massorna isolerar eller drar sig bort från oss måste vi uppfatta det som en varning eller som en alarm-signal, vilken påkallar en kritisk genomgång av våra ställningstaganden och tillvägagångssätt.

Partiets ledning av massorna är ingen enkel process. Det är inte nog att partiet för att tillförsäkra sig ledningen av massorna har för avsikt att följa masslinjen; inte heller är det nog att framhålla betydelsen av masslinjen. De faktorer som

avgör partiets framgång eller misslyckande i ledningen av massorna är: dess förmåga att analysera situationen, de paroller det reser, karaktären hos de massornas problem som det gör till sina, sättet på vilket alla dessa frågor presenteras, mönstret i dess relationer till folk i allmänhet samt dess mobiliserings- och organisationsformer. Partiet kommer inte att kunna leda massorna om det inte tar upp frågor som uppkommit bland dem, eller tar upp dem på ett sätt som massorna inte kan förstå, eller om det misslyckas med eller tvekar vid behandlingen av vissa frågor.

Mao Zedong säger:

[För att förbinda sig med massorna måste man] handla i enlighet med massornas behov och önskningar. Allt arbete som görs för massorna måste utgå från deras behov och inte från någon individs önskningar, hur välmenande dessa än må vara. Det händer ofta att massorna objektivt behöver en viss förändring, men att de inte ännu är subjektivt medvetna om detta behov, inte ännu är villiga eller beslutna att genomföra förändringen. I sådana fall bör vi tålmodigt vänta. Vi bör inte företa förändringen förrän massornas flertal genom vårt arbete blivit medvetna om behovet av den och är villiga och beslutna att genomföra den. I annat fall kommer vi att isolera oss från

massorna. Om de inte är medvetna och villiga, kommer allt slag av arbete som kräver deras deltagande att bli endast en formalitet och kommer att misslyckas. [...] Här finns två principer: den ena är massornas verkliga behov och inte vad vi inbillar oss att de behöver, och den andra är massornas önsningar; de måste själva bestämma, vi ska inte bestämma för dem.¹⁰

Likaväl som vi i ledningen av massorna måste undvika överilningssjukan eller vänsteropportunisten, måste vi också undvika passivitetssjukan eller högeropportunisten.

Här fortsätter Mao Zedong:

Om vi försökte gå till offensiv när massorna ännu inte väckts upp, skulle det vara äventyrspolitik. Om vi envisades med att leda massorna till att göra något mot deras vilja, skulle vi säkert misslyckas. Om vi inte ryckte fram när massorna kräver framryckning, skulle det vara högeropportunist.¹¹

Vår betoning av masslinjen och massornas grundläggande betydelse får inte förstås på ett felaktigt, idealistiskt sätt så att det skapar en känslöbetonad mystisk inställning bland massorna;

¹⁰ Mao Zedong, "Enhetsfronten i kulturarbetet", *Valda verk*, band 3.

¹¹ Mao Zedong, "Ett tal till redaktionsmedlemmarna på Shansi-Suiyuans Dagblad", *Valda verk*, band 4, s. 261.

det skulle dölja den objektiva uppfattningen av förhållandena och resultera i att vi spontant släpade efter massorna i stället för att förena oss med dem i avsikt att leda dem.

Våra massor är, som massorna i underutvecklade länder, offer för åtskilliga gammalmodiga uppfattningar, för stam-, klan- och bysrankor och för dåliga anarkiska vanor och traditioner fjärran från tidens anda. Under dessa förhållanden kan våra massor inte utgöra den kraft som förmår besegra den fiende vi beskrivit. Om vi samlade dessa massor kring partiet utan att samtidigt anstränga oss att skapa revolutionär politisk medvetenhet och disciplinerad organisatorisk medvetenhet skulle resultatet bli att alla de nuvarande förhållandenas sjukdomar också smittade partiet, och det vore ett mycket allvarligt misstag. Det revolutionära partiet är den skola där massorna fostras, förändrar många av sina vanor och ersätter allt det gamla och utslitna med det som är modernt, nytt och revolutionärt.

Å andra sidan utgör våra arbetande massor, på grund av sina materiella levnadsförhållanden och på grund av det faktum att de i sin dagliga praktik lider av den utsugning och det underkuvande som de kontrarevolutionära krafterna utsätter dem för, i strategiskt avseende ett verkligt skydd för revolutionen mot varje vacklan, svaghet eller förslappning, men detta betyder inte att massorna alltid

skulle ha rätt när det gäller att fastställa taktiska politiska ståndpunkter och besluta i programfrågor. Massornas ställningstaganden präglas ibland av känslotänkande och impulsivitet, av ovetenskaplighet i beräkningarna och bristande objektivitet vid bedömningen av de konkreta förhållandena. Det är därför fel om partiet alltid följer med massorna utan att försöka handla eller påverka dem. Partiet måste alltid hålla faran för ”impulsivitet” i det politiska handlandet i minnet, liksom det måste minnas att dess roll är att leda massorna i stället för att släpa efter dem, ty annars förlorar det sitt existensberättigande som revolutionär politisk organisation.

Förhållandet mellan partiet och massorna är dialektiskt. Partiet lär dem och lär av dem, påverkar dem och påverkas av dem. Massorna ger partiet fakta, och i ljuset av sin förståelse och analys av dessa fakta förser partiet dem med en riktig bedömning av läget och slutligen med programmen för arbetet.

Skapandet av det kämpande partiet

Den väpnade kampens strategi måste naturligtvis påverka strategin för partiets uppbyggnad, så att denna uppbyggnad motsvarar kampens intressen och krav och så att relationerna inom organisationen, de ledande organens egenskaper, skolningsgrundvalen samt de interna reglerna tjänar kampen.

Den palestinska nationella rörelsens grundläggande målsättning är att befria Palestina. Detta mål kan inte uppnås på annat sätt än genom väpnad kamp i ett långvarigt folkets befrielsekrig. Om vi glömmer detta faktum blir betydande avvikelser i vårt parti och vårt politiska handlande följden. Det finns inget annat sätt att bygga upp en palestinsk nationell rörelse än genom kamp och genom att massorna görs medvetna om att kraven på organisering, mobilisering och politisk handling syftar till att eskalera kampen – detta är deras enda väg till seger. Och omvänt finns det inte något annat sätt att uppnå en ständig eskalering av kampen än genom att mobilisera massorna för att förse kampen med dess förutsättningar, de nödvändiga reserverna samt en ständig tillströmning av människor; därmed garanteras kampens existens, dess kontinuitet och en ständig höjning

av dess effektivitet. Detta dialektiska sammansmältande av kampen och det politiska handlandet utgör den riktiga normen för vårt arbete.

När vi omsätter denna uppfattning om den palestinska nationella rörelsen i dess två inbördes förbundna och sammansmälta aspekter – väpnad kamp och politisk handling – i handling innebär det ett bestående av följande punkter på det organisatoriska planet:

(1) Den militära organisation som för kampen måste ha en fullödig politisk uppbyggnad. Att begränsa uppbyggandet av den militära strukturen på ett mekaniskt sätt är mycket riskfyllt. En kämpe som gripit till vapen måste veta varför, mot vem och för vem han gjort det. En korrekt politisk uppfattning av förhållandet till massorna skyddar kämparna från att begå misstag som kan leda till isolering från revolutionens krafter, ger dem förmågan att stå fast, gör det möjligt för dem att undvika kortsynthet, skyddar dem mot alla politiska sabotage som fienden kan försöka sig på, klargör deras förhållande till alla väpnade styrkor samt mobiliserar dem vid bestämda tillfällen i politiska massaktioner som kan vara nyttiga för kampen och stärka deras ställning. Endast den politiskt medvetna kämpen kan stå fast i en sådan lång och hård strid som den vårt folk idag utkämpar.

När de kämpande kadreerna tillägnar sig det revolutionära politiska synsättet blir de den palestinska nationella rörelsens förtrupp, vilken garanterar att striden förs bestämt, oavbrutet och utan avvikelser.

(2) Den politiska organisationen måste ha en militär uppbyggnad. Vi måste komma ihåg att denna organisation utgör en förstärkning till de kämpande kadreerna. Den förser oss ständigt med nya medlemmar som ansluter sig till de kämpande kadreerna och kastar sig in i striden. Det vore den värsta tänkbara avvikelse att bygga upp organisationen på måfå och utan att ha en sådan målsättning fullständigt klar; resultatet skulle bli att vi stod där med en organisation som inte utgjorde en integrerad del av de kämpande kadreerna, utan försökte dra moralisk eller politisk fördel av sin formella anknytning till den väpnade kampen. En sådan avvikelse skulle ge upphov till en allvarlig motsättning mellan de kämpande kadreerna och den politiska organisationen, vilket skulle påverka revolutionens framåtskridande och vända det i negativ riktning, och göra den politiska organisationen till en börda för kampen i stället för ett stöd åt den. En politisk organisation som söker förbindelse med kampen endast för att kunna identifiera sin anknytning till kommandoaktionerna genom att bära uniform och andra militära gradbeteckningar men inte är beredd att verkligen

delta i kampen skulle utgöra ett hinder för den revolutionära utvecklingen och tvinga in partiet i ett tillstånd av ständig konflikt mellan de kämpande kadreerna och den politiska organisationen.

Den politiska organisationen måste byggas för ett ständigt tillflöde till kampen, och dess uppgift måste vara att förse kampen med militärt stöd (dvs folkligt motstånd). Den måste dela levnadsförhållanden med de kämpande kadreerna, och dess ständiga uppgift måste vara att fullständigt och oavlatligt anstränga sig för att tjäna den väpnade kampen och de kämpande kadreerna. På så sätt kan vi bygga ett enat och kämpande parti och undvika varje allvarlig motsättning mellan den väpnade kampen och det politiska handlandet.

(3) Partiets ledning måste bli en politisk-militär ledning som besitter såväl politiskt medvetande som förmåga att leda striden. Ledarpositionerna måste växlas då och då, så att den politiska organisationen blir ordentligt insatt i alla frågor och förhållanden som rör kämparna och kampen, och så att dess bedömningar blir riktiga och den förstår alla arbetsproblem inom den militära sektorn. Omvänt måste den militära organisationen göras förtrogen med alla arbetsproblem på det politiska området.

(4) Partiets interna skolning måste syfta till att bygga upp den politiska och militära strukturen samtidigt. Militär skolning är lika grundläggande

som politisk skolning för den politiska organisationen. Ledarkadrernas träning måste vara både militär och politisk.

(5) Ledningens ansträngningar måste huvudsakligen inriktas på frågor som rör kampen, på lösandet av dess problem och på skapandet av förutsättningarna för dess eskalering, stadga och fortsatta tillväxt. All information, alla organisatoriska, politiska och finansiella ansträngningar måste förbindas med den väpnade kampens intressen och göras för kampen, inte på dess bekostnad, och allt detta bör återspeglas i fördelningen av ledarskapet och i alla partiprogram, finansiella planer och handlingslinjer.

(6) Partiets interna stadgar måste fastställas på basis av sammansmältningen och enheten mellan den militära och den politiska organisationen, samt på grundval av att kämparnas existens och den väpnade kampens frågeställningar direkt ingår i partiets och dess lednings liv.

Den organisatoriska bild vi strävar att leva upp till är den av det enhetliga, kämpande partiet. Somliga av dess medlemmar deltar aktivt i den väpnade kampen, andra förbereder denna kamp, en tredje grupp formerar det folkliga motståndet som understödjer och skyddar kampen, medan en fjärde grupp arbetar bland massorna, förklarar kampens frågor för dem samt sätter dem i rörelse för att tjäna den, och en femte grupp

utför de finansiella, administrativa och informationsmässiga uppgifter som kampen har behov av. Alla dessa grupper och avdelningar utgör delar av en och samma organisation under en och samma ledning, vilken samtidigt ansvarar för såväl den väpnade kampen som för det organisatoriska och politiska arbetet, allt i ett enhetligt och integrerat system.

Parollen ”varje kämpe är medlem av partiet och varje partimedlem är en kämpe” visar oss en grundläggande strategisk princip för hur det kämpande partiet ska byggas i enlighet med vår syn på den palestinska nationella rörelsen och på befrielsekampen.

Demokratisk centralism – grundvalen för relationerna inom det revolutionära partiet

Revolutionärerna, som samlas kring en revolutionär teori och en strategi för arbetet samt för enar sig i en politisk organisation för att kämpa för dessa principer, måste fastställa hur deras arbete ska organiseras. Hur ska, till exempel, organisationens ledning bestämmas? Hur ska den förändras, om en förändring är nödvändig? Hur ska relationerna mellan ledningens olika nivåer utformas? Vilka är relationerna mellan organisationens ledning och dess medlemmar? Hur ska organisationen behandla sina inre problem och motsägelser? Hur ska den fastlägga sin politiska hållning när det existerar flera uppfattningar om en fråga? Hur ska organisationen upprätthålla disciplinen och bevara partiets enhet? Hur kan den göra partirelationerna till det grundläggande för alla partimedlemmar, så att personliga relationer, familjerelationer, lokala och andra förbindelser underordnas under detta? Hur kan organisationen bli varse de kvalificerade elementen bland partimedlemmarna och ge dem möjlighet att axla ett ansvar som står i proportion till deras kvalifikationer? Hur kan organisationen upprätthålla den stränga disciplin som oundgängligen krävs för genomförandet av

dess politik och program utan att detta sker på bekostnad av medlemmens värdighet, rättigheter eller personliga utveckling?

Fastställandet av den organisatoriska metod med vilken partiet måste behandla alla dessa frågor utgör en grundläggande förutsättning för att man ska kunna bygga upp det revolutionära partiet, handlägga dess angelägenheter, bevara dess enighet och rörlighet samt höja dess effektivitet och sammanhållning. Om inte denna metod klargörs, preciseras, förstås och omfattas av alla organisationsmedlemmar, kommer partiet att råka in i en rad komplikationer, motsägelser och slumpmässiga eller individualistiska handlingar när det ställs inför olika problem och tvistefrågor; detta kommer att paralysera partiet och hindra det från att på ett revolutionärt sätt gripa sig an med det för vilket det skapades, nämligen massornas revolutionära sak.

Den grundprincip utifrån vilken alla de revolutionära partier som lett revolutioner i vår tid byggts upp är den demokratiska centralismen. Giltigheten hos denna organisationsprincip står följaktligen inte endast att finna i dess riktighet ur teoretisk synvinkel, utan framför allt bygger denna giltighet på tidigare revolutionär praktik och erfarenhet.

Demokrati inom partiet betyder att varje medlem har rätt att känna till partiets strategi, poli-

tiska ställningstaganden och viktiga handlingsplaner, att diskutera och ta ställning i alla dessa frågor, samt att lägga fram sin åsikt i full frihet, oavsett om åsikten är riktig eller ej. Rätten för varje medlem att äga full kännedom om alla partiangelägenheter – så långt partiets säkerhet tillåter –, rätten att diskutera partiets strategi och ställningstaganden utan inskränkning samt rätten att kritisera och gå emot misstagen måste garanteras – detta är demokratins viktigaste innebörd.

Det är ledarnas plikt att lyssna till kämparna och partimedlemmarna, att noga tänka över vad dessa har att säga, att erkänna giltigheten i varje korrekt vetenskaplig kritik av arbetet, att anspråkslöst dra nytta av varje riktig åsikt, samt att sträva efter att korrigera varje felaktig åsikt bland medlemmarna genom samtal, diskussion och övertalning.

Revolutionen behöver allas entusiasm och rika vitalitet, och den har behov av att kunna utnyttja allas förmåga. Detta kan inte uppnås om inte medlemmarna känner att det är deras revolution, och att det är de som skyddar den mot varje avvikelser. Vägen till detta är medlemmarnas frihet i diskussion, dialog och kritik.

Det kollektiva ledarskapet är en annan aspekt av demokratin inom organisationen. Kollektivt ledarskap förhindrar individuellt auktoritetsvälde och individuella avvikelser, garanterar att de ledande medlemmarna ålägger sig en bestämd

självkontroll och genom dialog och diskussion överblickar förhållandena ur flera synvinklar, så att partiets hållning blir så riktig som möjligt. Vilka åsiktsklyftor som än må finnas inom den kollektiva ledningen, så ska de behandlas genom att ansvar och skyldigheter fördelas enligt klara riktlinjer, inte genom att principen om kollektivt ledarskap upphävs. Om partiet stöder sig på en ledarstomme som indelats i olika kollektiva ledaravdelningar med uppgift att besluta och följa upp de politiska ställningstagandena, kommer detta att leda till att partiets struktur blir fast, att det förmår uthärda svårigheter och i största möjliga utsträckning förebygga varje slag av avvikelser, och att det förmår inta en så riktig hållning och göra upp så riktiga planer som möjligt.

Den tredje aspekten på demokratin inom den revolutionära organisationen är medlemmarnas rätt att uttrycka sina åsikter om ledningen och dess arbetsuppgifter, deras rätt att såväl ge som återkalla sitt förtroende för ledningen, samt i sista hand deras makt att byta ut partiets ledning när bevis för dess misslyckande, oförmåga, avvikelser eller felaktiga uppfattningar om sina skyldigheter kan framläggas och denna felaktiga uppfattning återspeglas i dess relationer till medlemmarna. En ledning som inte åtnjuter medlemmarnas förtroende kan inte mobilisera dem och samtidigt upprätthålla en sträng disciplin och skapa en atmosfär

av aktivitet och entusiasm. Medlemmarnas rätt att byta ut sina ledare är den objektiva kontrollen över ledarnas handlingar, deras ansvarskänsla över varje intagen ståndpunkt eller utförd handling samt deras ihärdighet att höja sina kvalifikationer i nivå med de krav som ledarrollen ställer.

Men för att ge en fullödlig och genomträngande beskrivning av det väsentliga i demokratin och alla dess värden, innebörder och tolkningar, för att skapa full klarhet om effekten och det positiva inflytandet som demokratin utövar på organisationens struktur och på höjandet av dess effektivitet, är det faktiskt inte tillräckligt att behandla demokratin ur dessa tre aspekter, hur betydelsefulla de än må vara.

Den enda väg som garanterar förverkligandet av demokratins väsen, dess tillämpande och positiva inflytande är genomförandet av en oavbruten demokratisk fostran. Det måste understrykas att de ansvariga ledarnas egen förståelse av demokratins betydelse och innehåll och deras strävan att ge den konkret form är till och med ännu viktigare än medlemmarnas egen förståelse och tillämpning av den. Demokratin blir här till en samling värderingar, normer och fungerande traditioner som återspeglas i mönstret för relationerna inom organisationen, den blir här till en verklig vilja att känna medlemmarnas åsikter, att leva bland dem och undvika isolering från dem och deras pro-

blem, en vilja som tar sig uttryck i anordnandet av öppna sammankomster och gemensamma möten, i upprättandet av kamratliga relationer mellan alla och avskaffandet av allt översitteri. Denna demokrati kommer att undvika alla byråkratiska förhållanden, förhindra att ansvar förvandlas till materiella eller moraliska privilegier och se till att denna ansvarsutövning inte sker på ett sätt som är oförenligt med medlemmarnas värdighet. Vi måste frigöra oss från alla vanor och traditioner som vi ärvt från det klassamhälle där vi fostrats och skapa förhållanden av ömsesidig respekt och en saklig uppskattning av envars duglighet i stället för formell artighet, smicker och servilitet. Det måste råda öppenhet bland de ansvariga ledarna, så att de inte blir otåliga över kritik utan uppmuntrar den, strävar efter att höja medlemmarnas moraliska mod och utveckla deras fasthet och revolutionära attityd.

På detta sätt blir demokratin till ett revolutionärt mänskligt livsmönster inom organisationen snarare än en samling regler och interna stadgar.

Demokratin är endast en av aspekterna hos den grundläggande princip som styr alla relationer inom organisationen: den demokratiska centralismens princip. Att förstå denna princip ur endast en synvinkel leder till de allra största faror; det är nödvändigt med en klar insikt om att demokrati utan centralism kommer att resultera i fullkomlig

anarki, förfall och disciplinlöshet, och följaktligen i att partiet paralyseras och blir oförmöget att agera enhetligt för att genomföra sina planer.

Partiets politiska ställningstaganden måste ske i ljuset av utvecklingen. Partiet måste göra upp planer som ska följas och fastställa regler och förordningar för att kontrollera verkställandet. Då dessa frågor diskuteras är det naturligt att det finns mer än en synpunkt, ståndpunkt eller åsikt. Partiet kan inte föra diskussion kring dessa frågor i all oändlighet till dess samtliga är övertygade om riktigheten i ett visst ställningstagande. Efter en rimligt utförlig diskussion om sina problem, ståndpunkter och program måste partiet, inom ramen för sin kollektiva ledning, ta ställning, anta program, bekräfta ett beslut. Detta sker vanligtvis i enlighet med majoritetens åsikt, och den ställning eller det beslut som tagits får kanske inte instämmande från alla utan undantag.

Hur ska då detta lösas? Måste organisationen förbli paralyserad utan att ta ställning medan diskussionen fortsätter? Måste varje medlem gå ut och tala för sin åsikt utifrån sin egen förståelse av förhållandena? Detta skulle innebära anarki eller förlamning. Den demokratiska centralismen löser problemet. Lösningen består i minoritetens underordnande under majoritetens åsikt, och på detta sätt bibehåller organisationen sin enhet och handlingsförmåga. Varje åsikt inom partiet har

rätt att framföras i full frihet via organisationens interna kanaler. Sedan åsikten diskuterats och partiet (majoriteten) tagit definitiv ställning till den är det emellertid varje medlems plikt att stödja detta ställningstagande, försvara det och ansluta sig helt och fullt till det, till dess ett nytt tillfälle uppkommer för att på nytt diskutera arbetsfrågorna organisatoriskt vid partiets kongresser och i dess planeringsorgan.

Detta är centraliseringsbegreppets första aspekt. Den andra aspekten är att de lägre ledande organen är underordnade de högre, och att organisationens centrala ledning måste ta i betraktande att den är den avgörande auktoriteten i alla grundläggande frågor och har rätt att upphäva alla ställningstaganden eller beslut som fattats av något underställt ledarorgan. Partiets handlande i en enda fråga eller på ett enda område kan påverka hela partiets uppträdande, och varje misstag som begåtts av något ledande organ kan påverka partiets öde eller framtid. Den centrala ledningens rätt att upphäva varje beslut som fattats av något underordnat ledande organ är följaktligen det sätt på vilket man kan kontrollera partiets angelägenheter, bevara enigheten och samstämmigheten i genomförandet av alla partiets planer samt förhindra partiets avdelningar eller grenar från alla mer omfattande misstag eller avvikelser. Naturligtvis betyder inte detta att den centrala ledningen ska

ingripa i alla partiets handlingar. Det betyder bara att den centrala ledningen har rätt att ingripa när den bedömer ett ingripande som nödvändigt för att skydda arbetarklassens intressen.

Centralismens tredje aspekt är ledningens absoluta makt vid verkställandet av vad partiet demokratiskt har beslutat och dess axlande av det fulla ansvaret för detta verkställande. När verkställandet tar sin början upphör demokratin, och med den diskussionen och debatten, och i dess ställe träder lydnad, disciplin, förpliktelse och fullständigt underordnande under förhållningsorder. Detta förutan kan vi inte bygga det strängt disciplinerade revolutionära parti som krävs för att genomföra det långa och hårda befrielsekriget.

Den demokratiska centralismens princip lägger den riktiga grunden för alla relationer inom organisationen. Det är en princip som förenar medlemmens rättigheter med hans skyldigheter, som förenar frihet med ordning.

Att alla medlemmar förstår denna princip, att de fattar alla dess innebörder, att de ständigt eftersträvar att se den från båda dess motsatta men ändå förenade sidor samtidigt och att ledningen och medlemmarna ärligt och ansvarskännande strävar efter att tillämpa denna princip – detta utgör den bästa garantin för byggandet av det revolutionära parti som kan leda en väpnad revolution och ett hårt, långvarigt befrielsekrig.

Denna princip utgör grundvalen för alla de övriga organisatoriska principer som styr organisationens liv: den kollektiva ledningen, ledningens förankring bland medlemmarna, växelverkan mellan ledning och medlemmar, minoritetens underordnande under majoriteten, inga ideologiska motsägelser och fraktioner inom det revolutionära partiet, individernas underordnade under organisationen, alla partiavdelningars underordnande under centralkommittén. Denna grundläggande princip samt de principer som utgår från den tjänar till att bestämma de interna föreskrifterna och de grundregler som avgör relationer, makt, ansvar, straff och belöningar. Med detta fullbordas den allmänna bilden av de inre förhållandena i partiet såsom en disciplinerad demokratisk organisation.

Kritik och självkritik

Utövandet av självkritik och skolningen av partiets ledning, kadrer och medlemmar i en riktig självkritik är en god garanti för att fel inom partiet ska kunna upptäckas och rättas, och följaktligen en garanti för att partiet ska fortsätta att utvecklas och inte sluta i misslyckande eller oförmåga som ett resultat av sådana fel. Eftersom varken partier eller individer kan undvika misstag i arbetet, omvandlar utövandet av självkritik misstag till fördelar och negativa stämningar till positiva.

För att skapa den revolutionära mentalitet med vars hjälp partiet kan övervinna misstag, utveckla sina arbetsprogram i ljuset av praktisk erfarenhet och slutligen föra arbetet till framgång, är det nödvändigt att då och då stanna upp för att värdera arbetet, då och då utsätta partiet och dess åtgärder för en ingående granskning och på ett vetenskapligt sätt följa upp alla positiva och negativa attityder som partiets åtgärder, handlingslinjer och ställningstaganden ger upphov till i den revolutionära rörelsen.

I enlighet med detta måste partiets ledning och medlemmar vänja sig vid att lyssna till, tänka på och dra nytta av kritik, och när ett fel upptäcks tillstå det och besluta att rätta det i stället för att försöka släta över det.

Känslighet eller upprördhet inför kritik mot partiet från dess medlemmar och från massorna kommer emellertid att leda till isolationism, fasthållande vid misstagen och oförmåga att dra nytta av medlemmars och sympatisörers anmärkningar och kommer att resa en mur mellan partiet och massorna. Den ledning som är säker på sig själv och på sin ärlighet välkomnar kritik och lyssnar till den, begrundar den och drar nytta den, erkänner misstag när de inträffar, försöker korrigera dem och är alltid beredd till utveckling och förnyelse i enlighet med den praktiska erfarenheten. Utövändet av kritik vad gäller det revolutionära partiet är den metod med vilken partiet andas in ny luft, andas ut ohälsosam luft och oavbrutet förnyar sin vitalitet och kapacitet.

Mao Zedong säger:

Samvetsgrann tillämpning av självkritik är ytterligare ett hallmärke, som skiljer vårt parti från alla andra politiska partier. Damm samlas, som vi säger, i ett rum, om det inte regelbundet rengörs, våra ansikten blir smutsiga, om vi inte regelbundet tvättar dem. Våra kamraters hjärnor och vårt partis arbete kan också samla damm och behöver också sopas och tvättas. Ordstävets ”Rinnande vatten blir aldrig unket och en dörrtapp blir aldrig maskäten” betyder att ständig rörelse hindrar bakterier och andra

organismer att tränga in. Enda effektiva sättet att hindra alla slag av politiskt damm och politiska bakterier att besmitta våra kamraters hjärnor och vårt partis kropp är att regelbundet kontrollera vårt arbete och att därvid utveckla en demokratisk arbetsstil, att frukta varken kritik eller självkritik och att tillämpa sådana goda folkliga kinesiska maximer som ”Säg allt du vet och säg det utan återhållsamhet”, ”Klandra inte talaren men tag varning av hans ord” och ”Rätta misstag, om du gjort några, och värj dig mot dem, om du inga gjort”.¹²

Vår betoning på utövandet av kritik måste åtföljas av att vi betonar de kriterier som förvandlar kritiken till ett vapen som stärker partiet i stället för att försvaga det. Det finns tre grundläggande kriterier till vilka hänsyn måste tas: (1) kritiken ska vara objektiv, (2) kritiken ska inriktas på förbättring och inte vara nedbrytande och destruktiv, och (3) den bör ägnas åt grundläggande frågor så att partiet inte dränks i subjektiva petitesser.

Vi anser det mycket viktigt att kunna framhålla att dessa kriterier tydligt återfinns i det revolutionära tänkande på det organisatoriska planet som har väglett de största revolutionerna. Dessa kriterier har alltså inte fastställts av Folkfrontens

¹² Mao Zedong, ”Om koalitionsregering”, *Valda verk*, band 3, s. 290.

ledning för att genomföra kritiken eller svinga den framför ögonen på sina kritiker.

Beträffande objektivitet i utövandet av kritik säger Mao Zedong:

[Vi måste] i kritiken inom partiet vara på vår vakt mot subjektivism, godtycke och vulgarisering av kritiken; uttalanden ska grundas på fakta, och kritik bör inriktas på politiken.¹³

Angående kritikens inriktning på förbättring och inte på destruktivitet säger Mao Zedong också:

Men vårt syfte med att avslöja misstag och kritisera brister är, liksom då en doktor kurerar en sjukdom, blott och bart att rädda patienten och inte att doktorera honom till döds. En person med inflammerad blindtarm räddas då läkaren tar bort hans blindtarm. Så länge en person som begått misstag inte döljer sin sjukdom av fruktan för behandling eller inte fortsätter sina misstag till dess han inte kan botas, så länge han ärligt och uppriktigt önskar bli kurerad och bättra sig, bör vi välkomna honom och kureras hans sjukdom så att han kan bli en god kamrat. Vi kan aldrig lyckas om vi bara

¹³ Mao Zedong, ”Om korrigerig av felaktiga idéer inom partiet”, *Valda verk*, band 1, s. 114.

släpper oss själva lösa och piskar på honom. När man behandlar en ideologisk eller politisk sjuka, får man aldrig gå hårdhänt och förhastat tillväga utan måste inrikta sig på att ”bota sjukdomen för att rädda patienten”, vilken metod är den enda riktiga och verksamma.¹⁴

Angående nödvändigheten att kritiken rör grundläggande frågor tillägger han:

En annan sak, som bör nämnas i samband med kritiken inom partiet, är att en del kamrater, då de anför kritik, förbiser de stora frågorna och begränsar sin uppmärksamhet till småsaker. De förstår inte, att kritikens främsta uppgift är att påpeka politiska och organisatoriska misstag. Vad personliga brister beträffar, finns det, så vitt de inte har med politiska och organisatoriska misstag att göra, inget behov av att vara allt för kritisk och att göra vederbörande kamrater förlägna. Dessutom är det, om det slagets kritik utvecklar sig, stor fara för att partimedlemmarna kommer att helt koncentrera sig på småfel och att alla kommer

¹⁴ Mao Zedong, ”Korrigerera partiets arbetsstil”, *Valda verk*, band 3, s. 208-209.

att bli försagda och överdrivet försiktiga och glömma partiets politiska uppgifter.¹⁵

Kritik i enlighet med dessa kriterier måste ständigt vara en del av det disciplinerade, demokratiska partiets liv.

Detta är Folkfrontens organisatoriska strategi. Genom dessa principer, genom att vi fullständigt förstår dem och antar dem såsom en vägledning i byggandet av organisationen kan vi göra Folkfronten till ett revolutionärt parti, till det proletära parti som handlar i nära kontakt med massorna och leder deras rörelse, det parti som kan föra väpnad kamp, det ständigt livskraftiga, disciplinerade, demokratiska partiet.

Otvivelaktigt beror många av våra nuvarande organisatoriska svårigheter på att Folkfronten inte ursprungligen vägledades av denna strategi. Det vore ett allvarligt misstag av oss att i analysen av våra organisatoriska sjukdomar binda oss vid partiska och personliga tolkningar. Det krävs fullständig klarhet över vår organisatoriska strategi och över de långvariga och smärtsamma ansträngningarna som görs inom organisationen för att vi ska kunna lösa våra organisatoriska problem, vilka i själva verket är mer eller mindre allmänna och gemensamma för alla de politiska organisationer som nu samlas kring kommandoaktiviteten.

¹⁵ Mao Zedong, ”Om korrigerig av felaktiga idéer inom partiet”, *Valda verk*, band 1, s. 113.

Detta betyder inte att det kan komma en tid när det revolutionära partiet saknar problem. Ett sådan tänkande vore orealistiskt och ovetenskapligt. Vår strävan är att lämna problemen på detta organisatoriska stadium bakom oss, för att lösa de problem vi ställs inför på ett mer avancerat och mer revolutionärt stadium.

ANM och PFLP

Folkfronten för Palestinas befrielse skapades ursprungligen av Arabiska nationaliströrelsens (ANM) palestinska avdelning, "Hemvändandets hjältar" och "Palestinska befrielsefronten" samt av fristående element, vilka snart kom att utgöra en fjärde grupp inom Folkfronten. På denna grundval och i betraktande av denna sammansättning var avsikten inte att Folkfronten under sitt första stadium skulle lägga fram en fullständig vänsterinriktad politisk uppfattning av befrielsekampen, en uppfattning som utvecklas ur och grundar sig på den vetenskapliga socialismens teori. I själva verket var det underförstått att Folkfronten skulle stå för ett allmänt befrielsetänkande med progressiva drag, vilka skulle konkretiseras allt eftersom experimentet förverkligades. Detta om Folkfrontens politiska tänkande. Vad organisationen beträffar var det inte heller avsikten att Folkfronten på detta stadium av sin utformning skulle vara en enhetlig partiorganisation grundad på just de revolutionära organisationsstrategiska riktlinjer som ovan diskuterats. Vidare avsågs det också att Folkfronten för någon tid skulle fortsätta att bestå av en grupp organisationer, där var och en skulle upprätthålla sin oberoende existens. Emellertid skulle en planering för samordning mellan dessa organisationer påbörjas, liksom försök att

förenera deras skolningsmaterial, för att på så sätt genom praktik och erfarenhet påbörja skapandet av en anda som skulle kunna jämna vägen för ett enande av dessa organisationers strategiska planer.

På grund av dessa förhållanden är det uppenbart att det finns en avgjord, objektiv skillnad mellan den palestinska avdelningen av ANM å ena sidan och Folkfronten å den andra. ANM har, enligt vad som fastställdes av dess centralkommitté under sessionen i juli 1967, en socialistisk revolutionär uppfattning, på vilken den grundar sin syn på den palestinska befrielsekampens strategi, medan Folkfronten är ett uttryck för ett progressivt befrielsetänkande. Dessutom står ANM för en enhetlig partiorganisation som förbereder en rekonstruktion av sig själv i enlighet med en revolutionär organisatorisk strategi, medan Folkfronten representerar en grupp organisationer med skilda organisatoriska strukturer. Följaktligen var situationen och förhållandenas karaktär vid Folkfrontens bildande att en organisation med ett vetenskapligt revolutionärt synsätt gick in i ett frontförhållande med andra organisationer inom en front som gav uttryck åt ett progressivt befrielsetänkande och som bildades av en grupp oberoende organisationer som strävade efter förning. Under dessa förhållanden var det naturligt att ANM skulle ha sin särskilda existens och sin särskilda roll inom denna front.

Detta är det väsentliga i situationen vid Folkfrontens bildande. Emellertid har utvecklingen och tvisterna inom Folkfronten nu ställt oss inför helt andra förhållanden och följaktligen givit upphov till en ny situation för ANM och Folkfronten samt relationerna mellan dem.

”Den palestinska befrielsefronten” har skiljts från Folkfronten för Palestinas befrielse, och med den en grupp oberoende. Folkfronten fortsatte existera mellan den palestinska avdelningen av Arabiska nationaliströrelsens och Hemvändandets hjältar. Å andra sidan har den nya situationen möjliggjort för ANM att genom Folkfronten presentera sin revolutionära analys av den palestinska situationen och hela sin politiska syn på befrielsekampen, det vill säga sitt fullständiga politiska tänkande, varför det i den nya situationen råder nästan fullständig identitet mellan ANM och Folkfronten. Folkfrontens politiska tänkande är i alla delar detsamma som ANMs, och även dess struktur är till stor del densamma som ANMs. Och ANMs organisation utgör en stor andel av Folkfrontens organisation. Om vi också tar hänsyn till hur Hemvändandets hjältar uppkommit, reglerna för organiseringen av deras första ledarkader, deras allmänna intellektuella anda och det kamratliga förhållandet mellan ANM och Hemvändandets hjältar – om vi tar hänsyn till allt detta kan vi säga att Folkfrontens struktur i det stora

hela är identisk med ANMs. Om det råder överensstämmelse i tänkande och struktur är det inte längre motiverat att göra någon bestämd strategisk åtskillnad mellan ANM och Folkfronten. Varje fasthållande vid kravet att den palestinska avdelningen av Arabiska nationaliströrelsens ska bibehållas oberoende och separat så att man verkligen kan uppfatta ANM och Folkfronten som åtskilda måste baseras på en klart definierad, objektiv och faktisk skillnad. På vad grundas ANMs separata existens? På den politiska uppfattningen? Folkfrontens politiska uppfattning om kampen är densamma som ANMs nu. Är den en organisatorisk skillnad? Det är sant att närvaron av Hemvändandets hjältar inom Folkfronten utgör en organisatorisk säregenhet, och det är också sant att det faktum att Folkfronten organiserades så snabbt har gjort denna organisation mindre solida och mindre disciplinerad än ANM i vissa organisatoriska avseenden, men är detta tillräckligt för att inrikta vår strategi på att bibehålla ANMs speciella och separata organisation inom Folkfronten? Med utgångspunkt i denna analys angav Februarikongressen den organisatoriska strategiska princip som ska vara riktgivande och vägledande för de framtida relationerna mellan ANM och Folkfronten. Denna princip innebär arbete för sammansmältning av den palestinska avdelningen av ANM med Folkfrontens organisation, och sam-

tidigt också arbete för sammansmältningen av Hemvändandets hjältar med Folkfronten. Den innebär därmed också planering och arbete för att höja Folkfrontens organisation till det medvetna, disciplinerade, revolutionära, hängivna partiets nivå. På grund av allt detta motsvarar Folkfronten för Palestinas befrielse inte längre den uppfattning som rådde om den vid dess bildande – det vill säga en front i den vanliga politiska betydelsen vad gäller tänkande och organisatoriska förhållanden – och vår uppfattning av Folkfronten och vår inriktning vid utformandet av den blir därför en annan.

I enlighet med vår nuvarande uppfattning utgör Folkfronten för Palestinas befrielse det revolutionära parti för vilket den politiska och organisatoriska strategi som här framlagts utgör grundvalen, och detta är riktgivande för vårt vidare uppbyggnadsarbete.

Under den process då ANM fullständigt förenas med Folkfronten lyder den korrekta vägledande parollen:

”ANM i PFLPs tjänst – inte PFLP i ANMs tjänst.”

